

Agatha Christie

Spre zero

PROLOG: 19 NOIEMBRIE

Grupul din jurul căminului era aproape în totalitate alcătuit din oameni ai legii sau care aveau legătură cu ea. De față se aflau avocatul Martindale, Rufus Lord, K. C.*, tânărul Daniels, care se remarcase în cazul Carstairs, un novice printre ceilalți avocați, domnul Justice Cleaver, Lewis de la firma „Lewis și Trench”, și bătrânul domn Treves. Domnul Treves avea aproape optzeci de ani, un octogenar foarte ager și experimentat. Făcea parte dintr-o faimoasă firmă de avocați, fiind cel mai renumit membru al ei, și se spunea despre el că știa mai multe povești de culise decât oricare om din Anglia, fiind specialist și în criminologie.

Oamenii fără minte spuneau că domnul Treves ar trebui să-și scrie memoriile. Domnul Treves știa mai bine. El își dădea seama că știa prea multe.

Deși se retrăsese de mult din activitate, nu exista om în Anglia ale cărui păreri să fie mai respectat de colegii de breaslă. Ori de câte ori glasul său subțirel se făcea auzit, se așternea o tăcere plină de respect.

În momentul de față, conversația se purta în jurul subiectului unui caz mult discutat care se încheiase în ziua aceea la Old Bailey. Era vorba de o crimă în care inculpatul fusese achitat. Cei de față dezbăteau cazul, intervenind cu critici tehnice.

Acuzarea făcuse o greșeală bazându-se pe unul din martorii săi – bătrânul Depleach trebuia să-și fi dat seama ce șansă enormă dădea apărării. Tânărul Arthur profitase din plin de declarația tinerei servitoare. În pledoaria sa de încheiere, Bentmore expusese foarte corect problema în adevărata ei perspectivă, însă greșeala fusese deja comisă.

Curtea dăduse crezare fetei. Jurații erau ciudați... Niciodată nu știai ce vor înghiți și ce nu. Însă odată intrați la o idee, nimeni nu le-o mai scotea din cap. Crezuseră că fata spusese adevărul în legătură cu bara de metal și cu asta basta! Mărturia medicală fusese pentru ei prea sofisticată. Toți acești termeni lungi și jargonul științific... ai naibii de proști martori, tipii ăia cu știința lor... Întotdeauna mârâie și hârâie și nu pot răspunde la o întrebare simplă, prin da sau nu... Mereu o dau cu „în anumite condiții asta ar putea avea loc...” și tot așa!

Discutau între ei, din aproape în aproape, și, cum remarcile deveneau tot mai rare și dezlănate, se instala sentimentul general că ceva lipsea. Capetele se întoarseră unul după altul în direcția domnului Treves. Căci domnul Treves nu contribuise încă la discuție. Treptat deveni limpede că adunarea aștepta o vorbă din partea celui mai respectat membru al său.

Rezemat în scaun, domnul Treves își lustruia, cu un aer absent, ochelarii. Ceva în tăcerea din jur îl făcu să-și ridice iute privirea.

— Ei? Spuse el. Ce-a fost asta? M-ați întrebat ceva?

Tânărul Lewis luă cuvântul.

— Vorbeam despre cazul Lamorne, domnule.

Se opri așteptând.

— Da, da, spuse domnul Treves. La asta mă gândeam și eu.

Urmă un „sst” plin de respect.

— Însă mă tem că am luat-o puțin razna cu imaginația, continuă domnul Treves, lustruindu-și mai departe ochelarii. Presupun că asta se datorează înaintării în vârstă. La anii mei, poți da vina pe vârsta când mintea ți-o ia razna.

— Da, chiar așa, domnule, îl aprobă tânărul Lewis, părând însă încurcat.

— Mă gândeam, continuă domnul Treves, nu atât la diversele aspecte juridice care s-au ivit... Deși au fost interesante... Foarte interesante... Iar dacă verdictul ar fi fost altul, ar fi existat foarte multe premise pentru recurs. Ba chiar aş crede... Dar mai bine să nu intru în amănunte acum. După cum spuneam, mă gândeam nu la aspectul juridic al problemei ci la... Ei bine, la oamenii implicați în acest caz.

Toți părură destul de uimiți. Se gândiseră la acei oameni numai sub aspectul credibilității lor, sau, altfel spus, ca martori. Niciunul nu se hazardase în a face o speculație privitoare la faptul dacă inculpatul fusese vinovat, sau nu fusese, așa cum se pronunțase curtea.

— Știți, ființele umane, spuse domnul Treves gânditor. Ființele umane. Tot soiul de tipuri și mărimi, și forme. Unele cu cap, majoritatea fără. Au venit din toate părțile, Lancashire, Scoția... Acel proprietar de restaurant din Italia, iar profesoara aceea de undeva din Vestul Mijlociu al S. U. A. Toți implicați, într-un fel sau altul, în cazul ăsta, și adunați laolaltă, în cele din urmă, într-o sală din tribunalul din Londra, într-o zi mohorâta de noiembrie. Fiecare și-a adus mica sa contribuție. Per total, treaba a culminat cu un proces de crimă.

Se opri și bătu delicat un tam-tam mărunțel pe genunchi.

— Îmi place o poveste polițistă bună, spuse. Dar, știți, asta s-a început unde nu trebuia! S-a început cu crima. Însă crima e sfârșitul. Povestea începe cu mult înainte... cu mulți ani în urmă. Cu toate cauzele și evenimentele care aduc. Anumiți oameni într-un anumit loc, la o anumită oră, într-o anumită zi. Să luăm mărturia acelei mici servitoare... Dacă ajutoarea bucătăresei nu i-ar fi ciupit iubitul, n-ar fi dat cu piciorul întregii sale situații ca să se ducă la familia Lamorne și să fie principalul martor al apărării. Acel Giuseppe Antonelli... Care a venit aici să-și înlocuiască fratele pentru o lună. Fratele e orb ca o cârtiță. El n-ar fi văzut ceea ce au văzut ochii ageri ai lui Giuseppe.

Dacă polițistul nu i-ar fi făcut ochi dulci bucătăresei de la nr. 48, el n-ar fi întârziat la rond... Dădu blând din cap:

— Toate converg către un punct dat... Și apoi, când vine timpul, hop. Ora zero. Da, toate converg către zero...

Repetă:

— Către zero... Trupul i se înfioră ușor.

— Vă e frig, domnule, veniți mai aproape de foc.

— Nu, nu, refuză domnul Treves. Asta-i semn că moartea îmi dă târcoale, cum se spune. Ei bine, trebuie să plec acasă.

Înclină ușor din cap și ieși încet, cu pași siguri, din încăpere.

Urmă un moment de tăcere încurcată, apoi Rufus Lord, K. C., remarcă slab că sărmanul bătrân Treves era pe ducă.

Sir William Cleaver spuse:

— O minte ascuțită... O minte foarte ascuțită... Dar Anno Domini își spune în cele din urmă cuvântul.

— Are și inima slăbită, spuse Lord. Cred că-l poate lăsa în orice moment.

— Totuși, își duce binișor de grijă, fu de părere tânărul Lewis.

În acel moment, domnul Treves urca cu grijă în automobilul său silențios, marca Daimler. Acesta îl lăsa în fața unei case, într-o piațetă liniștită. Un valet plin de sollicitudine îl ajută să-și scoată pardesiul. Domnul Treves intră în bibliotecă, unde ardea un foc înviorător. Dormitorul său era la parter căci, din cauza inimii, nu urca niciodată scări.

Se așeză în fața focului și trase către el corespondența.

Mintea îi era încă la cele ce-și imaginase.

— Chiar acum, gândi domnul Treves, undeva, vreo dramă... Vreo crimă... E în curs de pregătire. Dacă aș fi scris vreuna din acele amuzante istorioare cu sânge și moarte, aș fi început cu un domn vârstnic care stă în fața focului, deschizându-și corespondența... Mergând, fără să se știe... Către zero...

Deschise un plic și privi absent foaia de hârtie pe care o scoase dinăuntru.

Brusc, expresia feței i se schimbă. Reveni la realitate.

— Vai! Exclamă domnul Treves. E extrem de supărător! De-a dreptul iritant. După atâția ani! Asta îmi va afecta toate planurile.

Partea întâi

„Deschide ușa și iată oamenii”

11 ianuarie.

Bărbatul din patul de spital se răsuci ușor și își înăbuși un geamăt.

Sora de gardă se ridică de la masă și veni către el. Îi aranjă pernele și-l mută într-o poziție mai confortabilă.

Angus MacWhirter scoase un mârâit care ar fi trebuit să însemne mulțumesc.

Era într-o stare de răzvrătire clocotitoare și de amărăciune.

La ora asta totul ar fi trebuit să se fi sfârșit. El trebuia să fi terminat cu toate! Blestemat să fie afurisitul ăla de copac caraghios care crescuse din

stâncă! La dracu cu acei îndrăgostiți binevoitori care înfruntaseră frigul unei nopți de iarnă ca să-și dea întâlnire în vârful stâncii.

Dacă n-ar fi fost ei (și copacul!) totul s-ar fi terminat... Un plonjeu în apa adâncă și rece, o scurtă luptă, poate, și apoi uitarea... Sfârșitul unei vieți irosite, inutile, deșarte.

Iar acum unde era? Zăcea caraghios într-un pat de spital, cu un umăr rupt și cu perspectiva de a fi dus în fața unei instanțe polițienești sub acuzația de a fi încercat să-și curme propria viață.

La dracu, era propria lui viață, nu-i așa?

Iar dacă i-ar fi reușit treaba, ar fi fost îngropat creștinește, ca unul ce nu fusese întreg la minte!

Nesănătos la cap, nu zău! Niciodată nu fusese mai zdravăn! Iar sinuciderea era cel mai logic și mai de bun simț lucru pe care-l putea face un om în situația lui.

Complet la pământ, ruinat și fără slujbă, cu sănătatea permanent șubredă, cu o nevastă care îl părăsise pentru altul. Fără slujbă, fără bani, fără afecțiune, sănătate sau speranță, nu era oare sinuciderea singura soluție posibilă?

Și acum iată-l în această situație absurdă. Cu siguranță avea curând să fie admonestat de vreun magistrat ipocrit pentru că a făcut un lucru de bun simț cu un bun ce-i aparținea lui și numai lui – viața sa.

Sforăi de supărare. Îl apucă din nou febra.

Sora veni lângă el.

Era tânără, cu părul roșu, cu o față blândă, oarecum distrată.

— Te doare tare?

— Nu, nu mă doare.

— Am să-ți dau ceva să dormi.

— Ba n-ai să-mi dai nimic.

— De ce?

— Crezi că nu pot suporta puțină durere și insomnie?

Fata zâmbi blând, cu un aer ușor superior.

— Doctorul a spus că s-ar putea să ai ceva.

— Puțin îmi pasă ce-a spus doctorul.

Fata îi aranja pătura și împinse paharul cu limonada mai aproape de el.

Rușinat spuse:

— Îmi pare rău că am fost bătăran.

— Oh, nu-i nimic.

Faptul că proasta lui dispoziție n-o tulbura deloc, îl supăra. Nimic de genul ăsta nu i-ar fi putut străpunge armura ei de indiferență indulgentă. El era pacient, nu om.

Spuse:

— La dracu cu băgăreții... cu toți afurisiții ăștia care se amestecă...

Fata rosti cu reproș:

— Ei, hai, asta nu-i foarte drăguț din partea dumitale.

— Drăguț? Drăguț? Dumnezeule! Ea îi spuse calm:

— Dimineață te vei simți mai bine. Bărbatul înghiți o înjurătură.

— Voi, surorile! Surorile! Sunteți inumane, asta sunteți!
— Înțelege că noi știm ce e cel mai bine pentru dumneata.
— Tocmai asta-i atât de enervant! Și la voi, și la spital. La toată lumea. Amestecul ăsta continuu! Faptul că știți ce e cel mai bine pentru alții. Am încercat să mă omor. Știi asta, nu-i așa?

Fata dădu din cap.

— Nu era treaba nimănui, ci doar a mea, dacă mă aruncam sau nu de pe stâncă. Aș fi terminat cu viața. Eram la pământ!

Fata plescăi ușor, ceea ce indica un gen de simpatie abstractă. El era un pacient. Ea îl alina lăsându-l să se descarce.

— De ce să nu mă sinucid dacă așa vroiam? Întrebă el.

La întrebarea asta, fata îi răspunse foarte serios.

— Pentru că nu e bine.

— De ce nu era bine?

Îl privi cu îndoială. Nu că ar fi șovăit în crezul ei, însă îi era mult prea greu să-și explice reacția.

— Păi... Vreau să spun... E rău să te sinucizi. Trebuie să continui să trăiești chiar dacă nu-ți place.

— De ce?

— Ei bine, trebuie să te gândești și la alții, nu?

— Nu și în cazul meu. Nu există suflet pe lumea asta care să fi avut de suferit de pe urma morții mele.

— N-ai nici o rudă? Mamă sau surori sau pe altcineva?

— Nu, am avut o nevastă dar m-a părăsit... Și bine a făcut! Și-a dat seama că nu sunt bun de nimic.

— Dar, desigur, ai prieteni.

— Nu, nu am. Nu sunt un om sociabil. Ascultă, soră, am să-ți spun ceva. Cândva am fost un tip fericit. Am avut o slujbă bună și o soție frumoasă. Apoi s-a întâmplat un accident de mașină. Șeful meu conducea mașina, iar eu eram cu el. Mi-a cerut să spun că avea sub treizeci de kilometri la oră când s-a produs accidentul. Nu era adevărat. Avea aproape cincizeci. Nu a murit nimeni, n-a fost nimic de genul ăsta, vroia doar să fie în regulă față de cei de la asigurări. Ei bine, n-am putut să spun ce vroia el. Era o minciună. Eu nu mint.

Sora spuse:

— Cred că ai avut dreptate. Mare dreptate.

— Chiar crezi? Încăpățânarea mea m-a costat slujba. Șeful meu a fost foarte furios. A avut grijă să nu mai capăt alta. Nevasta mea s-a săturat să mă tot vadă învârtindu-mă fără rost. A plecat cu bărbatul care îmi fusese prieten. Lui i-a reușit totul în viață și a prosperat. Iar eu am tras targa pe uscat, afundându-mă tot mai mult. Am început să beau. Asta nu m-a ajutat să-mi mențin vreo slujbă. În cele din urmă, chiar doctorul mi-a spus că n-o să mai fiu în putere, ca înainte. Ei bine, n-aveam pentru ce trăi. Cel mai simplu era s-o termin direct. Viața nu-mi mai oferea nimic, nici mie, nici altcuiva.

Tânăra soră murmură:

— Asta nu poți s-o știi.

El râse. Acum se simțea mai bine. Încăpățânarea ei naivă îl amuza.

— Fată dragă, sunt eu de folos cuiva?

— Acum n-o știi. Dar într-o zi.

— Într-o zi? Nu va fi o altă zi. Am să mă asigur că n-am să dau greș data viitoare.

Ea scutură hotărâtă din cap.

— O, nu, spuse ea.

— De ce nu?

— Ei n-o fac niciodată din nou.

O privi lung. „Ei n-o fac niciodată din nou”. Făcea parte din categoria potențialilor sinucigași. Deschise gura să protesteze puternic, însă onestitatea ei înnăscută îl făcu să se oprească brusc.

Ar face-o din nou? Chiar avea de gând s-o facă din nou?

Dintr-o dată, și-a dat seama că n-o va face. Fără nici un motiv. Poate ca adevăratul motiv era cel dat de soră. Sinucigașii nu încearcă din nou.

Cu atât mai hotărât a fost să determine din partea ei o recunoaștere sub aspectul etic.

— În orice caz, am dreptul să fac ce vreau cu propria-mi viață.

— Nu... Nu, nu ai.

— De ce, fată dragă, de ce?

Ea roși. Spuse, jucându-se cu o cruciuliță de aur ce-i atârna la gât:

— Nu înțelegi. Dumnezeu poate are nevoie de dumneata.

A privit-o lung, luat prin surprindere. Nu dorea să-i tulbure credința ei copilărească. Spuse, în bătaie de joc:

— Probabil că, într-o zi, am să opresc un cal care a luat-o razna și voi salva de la moarte un copil cu părul auriu, nu? Asta e?

Ea a clătinat din cap. Începu să vorbească cu vehemență, încercând să exprime ceea ce simțea atât de puternic și nu-și putea găsi cuvintele:

— Poate doar o să fii undeva. Nefăcând nimeni. Doar prin simpla prezență într-un anumit loc, la un anumit moment dat. Oh! Nu pot să exprim ceea ce simt, dar poate. Poate că doar te vei plimba pe o stradă, într-o zi și, făcând asta, vei face ceva teribil de important. Chiar fără să o știi.

Mica soră roșcată venea de pe coasta de vest și câțiva din familia ei aveau „simțul”.

Poate că, vag, văzuse imaginea unui om mergând pe un drum, într-o noapte de septembrie și astfel salvând o persoană de la o moarte teribilă.

14 Februarie.

Nu era decât o singură persoană în cameră și singurul sunet ce se putea auzi era scârțâitul peniței pe hârtie. Nu era nimeni care să citească cuvintele scrise de acea nu și, chiar dacă ar fi fost, nu și-ar fi putut crede ochilor. Pentru că ceea ce era scris era planul limpede, perfect detaliat, al unei crime.

Există cazuri când un trup e conștient că e controlat de un creier și se pune ascultător în slujba aceluia ceva străin care-i controlează acțiunile. Există alte cazuri când o minte este conștientă de faptul că stăpânește și

controlează un trup și își duce la îndeplinire scopurile folosindu-se de acel trup.

Personajul care stătea și scria făcea parte din această ultimă categorie. El era mintea, inteligența limpede, controlată. Mintea lui avea un singur gând și un singur scop – distrugerea altei ființe umane. Pentru ca acest scop să poată fi atins, elaborase meticulos o schemă, transpunând-o pe hârtie. Fusesse luată în calcul fiecare posibilitate. Treaba trebuia să fie absolut perfectă. Schema, ca toate schemele bune, nu era definitiv bătută în cuie. Existau anumite alternative, la anumite puncte. Mai mult, din moment ce era o minte inteligentă, își dădea seama că trebuia lăsat un stoc de inteligență pentru neprevăzut. Dar liniile principale erau clare și fuseseră atent verificate. Ora, locul, metoda, victima...!

Personajul își înălță capul. Cu o mână, apucă foile de hârtie și le citi cu grijă. Da, treaba era limpede precum cristalul.

Peste chipul grav trecu un zâmbet. Era un zâmbet de dement. Personajul inspiră adânc.

Cum omul a fost făcut după înfățișarea Creatorului său, așa exista acum o teribilă imitație a bucuriei creatorului.

Da, totul era planificat... se prevăzuse și se ținuse seama de reacția fiecăruia, binele și răul din fiecare extrase și aduse în armonie cu un plan drăcesc.

Totuși, mai lipsea un lucru...

Cu un zâmbet, personajul înscrie o dată... O dată din septembrie.

Apoi, cu un râs, rupse hârtiile în bucățele, iar bucățelele le aruncă într-un foc generos. Nu exista nici o neglijență. Bucățelele de hârtie fuseseră distruse una câte una, până la ultima. Acum planul nu mai exista decât în mintea creatorului său.

8 martie.

Superintendentul Battle stătea la masa la care luase micul dejun. Avea maxilarul ieșit înainte într-un mod agresiv și citea o scrisoare pe care soția sa tocmai i-o înmânase, înlăcrimată. Pe chipul său nu se putea citi nici o expresie, căci chipul său nu înregistra niciodată vreo expresie. Era unul sculptat în lemn. Era solid și durabil și, într-un fel, impasibil. Chipul superintendentului Battle nu sugerase niciodată strălucire; hotărât, nu părea un om scilpitor, dar avea altă calitate, greu de definit, care îi conferea forță.

— Asta n-o pot s-o cred, spuse doamna Battle suspinând. Sylvia!

Sylvia era cea mai mică dintre cei cinci copii ai soților Battle. Avea șaisprezece ani și era la o școală lângă Maidstone.

Scrisoarea era de la domnișoara Amphrey, directoarea respectivei școli. Era o scrisoare clară, amabilă și extrem de plină de tact. Scria negru pe alb că, de câțva timp, diferite mici furturi puseseră în încurcătură conducerea școlii, că problema fusese în cele din urmă clarificată, că Sylvia Battle recunoscuse și că domnișoara Amphrey ar fi vrut să-i vadă cât mai curând pe domnul și doamna Battle „ca să discute situația”.

Superintendentul Battle împături scrisoarea, o puse în buzunar și spuse:

— Lasă asta în seama mea, Mary.

Se ridică, ocoli masa, o bătu ușurel pe obraz și spuse:

— Nu te necăji, dragă, totul va fi bine.

Părăsi camera, lăsând în urma sa siguranță și liniște.

În acea după-amiază, în salonul modern și plin de personalitate al domnișoarei Amphrey, Superintendentul Battle stătea cu mâinile lungi și puternice pe genunchi, înfruntând-o pe domnișoara Amphrey și reușind să arate, mai mult ca niciodată, polițist până în vârful unghiilor.

Domnișoara Amphrey era o directoare foarte reușită. Avea personalitate – o doză mare de personalitate, era luminată și mereu la zi, combinând disciplina cu idei moderne de independență.

Camera ei era reprezentativă pentru spiritul din Meadway. Totul avea culoarea liniștitoare a fulgilor de ovăz... Existau vase mari cu narcise galbene și boluri cu lalele și zambile. Câteva copii reușite din Grecia antică, două piese de sculptură modernă avangardistă, două tablouri ale unor maeștrii italieni timpurii. Pe pereți, în mijlocul tuturor acestora, se afla domnișoara Amphrey însăși, îmbrăcată într-o nuanță de un albastru petrol, cu o față inteligentă, sugerând un ogar conștiincios și cu niște ochi albaștrii, limpezi, care priveau serios din spatele lentilelor groase.

— Important este, spunea ea cu vocea ei clară, bine modulată, ca problema să fie abordată într-un mod corect. Trebuie să ne gândim în primul rând la față, domnule Battle. La Sylvia! Țasta e lucrul cel mai important... Cel mai important, viața ei să nu fie mutilată în nici un fel. Ea nu trebuie forțată să-și asume povara vinovăției... Muștrarea trebuie să fie foarte, foarte judicios drămuțată, măcar cât de cât. Noi trebuie să ajungem la motivul care a stat la baza acestor mici potlogării. Un sentiment de inferioritate, poate? Ea nu e bună la jocuri, știți... O dorință ascunsă de a străluci în acel domeniu... Dorința de a-și afirma eul? Trebuie să avem mare, mare grijă. Pentru asta am vrut să stau de vorbă cu dumneavoastră mai întâi... Să vă spun să aveți foarte mare grijă cu Sylvia. Repet, este foarte important să aflăm cauza acestor fapte.

— Pentru asta am și venit, domnișoară Amphrey, spuse superintendentul Battle.

Glasul său era liniștit, chipul lipsit de emoție, iar ochii săi o urmăreau îndeaproape pe directoare.

— Eu am fost foarte blândă cu ea, spuse domnișoara Amphrey.

Battle rosti laconic:

— Drăguț din partea dumneavoastră, doamnă.

— Vedeți, eu le iubesc cu adevărat și le înțeleg pe aceste tinere.

Battle nu replică direct. Spuse:

— Acum aș vrea să-mi văd fata, dacă nu aveți nimic împotrivă, domnișoară Amphrey.

Cu o energie reînnoită, domnișoara Amphrey îl atenționa să aibă mare grijă... S-o ia încet... Să nu bruscheze o fată care tocmai era la vârsta pubertății.

Superintendentul Battle nu dădu nici un semn de neliniște. Privea doar în gol.

În cele din urmă, directoarea îl conduse în biroul ei. Pe culoar trecură pe lângă câteva fete. Ele se dădură politicoase la o parte, însă ochii lor erau plini de curiozitate. După ce îl conduse într-o cameră mică, ce nu deborda de atâta personalitate ca cea de la parter, domnișoara Amphrey ieși spunându-i că i-o va trimite pe Sylvia.

Chiar în momentul în care ieșea, Battle o opri.

— O clipă, doamnă, cum ați ajuns la concluzia că Sylvia este responsabilă de aceste... Ăă... Furtişaguri?

— Metodele mele au fost psihologice, domnule Battle.

Domnișoara Amphrey vorbea cu demnitate.

— Psihologice? Hm! Dar despre probe ce-mi puteți spune, domnișoară Amphrey?

— Da, da, înțeleg foarte bine, domnule Battle... Dumneavoastră ați fi urmat calea asta. Ați fi acționat conform... Profesiunii dumneavoastră. Dar psihologia e pe cale de a fi recunoscută în criminalistică. Pot să vă asigur că nu încapă nici un dubiu... Sylvia a recunoscut de buna voie totul

— Da, da... Știu asta. Eu doar v-am întrebat cum ați ajuns să o bănuiți?

— Ei bine, domnule Battle, treaba asta cu lucrurile sustrate din dulapurile fetelor ajunsese să ia amploare. Am adunat întreaga școală și am expus faptele, în timpul asta, le-am studiat, pe neobservate, chipurile. Expresia Sylviei m-a izbit imediat. Era vinovată... Încurcată. N-am vrut să o confrunt cu propria-i vinovăție, ci să o fac să o recunoască ea singură. Am făcut un mic test pentru ea... Un joc de cuvinte.

Battle dădu din cap ca semn că a înțeles.

— Și, în cele din urmă, copila a recunoscut totul. Tatăl spuse:

— Înțeleg.

Domnișoara Amphrey ezita o clipă, apoi părăsi camera.

Battle se uita pe fereastră când ușa se deschise din nou. Se întoarse încet și își privi fiica.

Sylvia stătea lângă ușa pe care o închisese după ea. Era înaltă, brunetă, colțuroasă. Fața ei era tristă și păstra urme de lacrimi. Spuse mai degrabă timid decât sfidător:

— Ei bine, iată-mă!

Battle o privi gânditor câteva clipe. Oftă.

— N-ar fi trebuit să te trimit niciodată aici. Femeia asta e o proastă.

În uimirea-i puternică, Sylvia uită de propriile-i probleme.

— Domnișoara Amphrey? Oh, dar e minunată. Toate suntem de aceeași părere.

— Hm, spuse Battle. Atunci poate nu e chiar atât de proastă, dacă v-a făcut să credeți asta despre ea. Oricum, Meadway nu e locul potrivit pentru tine... Deși nu știu... Asta s-ar fi putut întâmpla oriunde.

Sylvia își frânse mâinile. Avea privirea ațintită în jos. Spuse:

— Eu... Îmi pare rău, tată. Îmi pare cu adevărat rău.

— Așa și trebuie, spuse scurt Battle. Vino aici!

Fata traversă încetișor și ezitant încăperea. El îi apucă bărbia în palma lui mare și pătrată și îi privi cu atenție fața.

— Ai trecut printr-o încercare grea, nu-i așa? O întrebă blând.

Din ochii fetei țâșniră lacrimi. Battle spuse încetișor:

— Vezi, Sylvia, am știut tot timpul că e ceva cu tine. Oamenii, în majoritatea lor, au câte o slăbiciune. De obicei, asta e destul de vizibilă. Îți poți da seama când un copil este lacom sau răutăcios sau e înclinat să terorizeze pe alții. Tu ai fost un copil bun, foarte liniștit... cu un temperament dulce... Nu ne-ai făcut nici o problemă... Și, uneori, asta m-a neliniștit. Căci dacă există vreun defect ascuns, acesta poate strica întreg caracterul, când subiectul este pus la încercare.

— Ca mine, spuse Sylvia.

— Da, ca tine. Tu ai cedat la efort... Și încă într-un mod al naibii de ciudat. Un mod destul de ciudat, pe care nu l-am mai întâlnit până acum.

Fata rosti brusc, cu dispreț:

— Cred că ai avut destul de des de-a face cu hoți.

— Oh, da... Cunosc totul despre ei. Și din cauza asta, draga mea, nu pentru că sunt tatăl tău... (tații nu știu prea multe despre copiii lor), ci pentru că sunt polițist, știu foarte bine că nu ești hoată. Tu nu ai luat niciodată ceva ce nu-ți aparține. Hoții sunt de două categorii: cei care cedează la o tentație bruscă, covârșitoare, (și asta se întâmplă al naibii de rar... E uimitor la ce tentații poate fi supusă o ființă simplă, onestă) și categoria celor ce iau ce nu le aparține, aproape ca pe un lucru firesc. Tu nu aparții nici uneia. Tu nu ești hoată. Ești un tip foarte neobișnuit de mincinosă.

Sylvia începu:

— Dar...

Tatăl continuă:

— Ai recunoscut totul? Oh, da, știu asta. Să-ți spun ceva. A fost odată o sfântă care ducea pâine săracilor. Bărbatului ei nu-i plăcea treaba asta. A oprit-o și a întrebat-o ce are în coș. Ea își pierdu capul și spuse: „trandafiri”. El descoperi coșul, iar înăuntru erau trandafiri. Un miracol! Dacă tu ai fi fost Sfânta Elisabeta și ai fi dus un coș cu trandafiri, iar bărbatul tău te-ar fi întrebat ce ai în coș, te-ai fi pierdut cu firea și i-ai fi răspuns: „pâine”.

Se opri, apoi continuă blând:

— Așa s-a întâmplat, nu?

Urmă o pauză lungă, apoi fata își plecă brusc capul. Battle spuse:

— Povestește-mi, copilă. Ce s-a întâmplat de fapt?

— Ea ne-a dus pe toate sus. Ne-a ținut o cuvântare. I-am văzut ochii ațintiți asupra mea și mi-am dat seama că mă credea vinovată. Am simțit că mă înroșesc și am văzut că unele fete se uitau la mine. A fost groaznic. Apoi au început și celelalte să mă privească și să șușotească pe la colțuri. Am înțeles că toate gândeau la fel. Apoi, într-o seară, Amp m-a luat sus cu alte câteva fete și am jucat un fel de joc de cuvinte... Ea le rostea, iar noi dădeam replica...

Battle mormăi dezgustat.

— Și mi-am dat seama ce însemna asta... Și... Și simțeam un fel de paralizie, încercam să nu dau o replică greșită... Încercam să mă gândesc la alte lucruri... Precum veverițe sau flori... Dar Amp era acolo, urmărindu-mă cu ochii ei ca două sfredele... Știi, parcă ți se înfingeau în inimă. Și după aceea... Oh, a fost din ce în ce mai rău, și, într-o zi, Amp mi-a vorbit atât de blând și atât... Atât de înțelegătoare... Și... Și n-am mai rezistat și am spus că eu o făcusem... Și, oh, tăticule, ce ușurare!

Battle își frecă bărbia.

— Înțeleg.

— Chiar înțelegi?

— Nu, Sylvia, nu înțeleg, pentru că nu sunt făcut în felul acesta. Dacă cineva ar fi încercat să mă determine să spun că am făcut ceva ce n-am făcut, mi s-ar fi părut mai potrivit să-i ard un pumn în falcă. Dar înțeleg ce s-a întâmplat în cazul tău... Și că această Amp a ta cu ochi sfredelitori a avut la îndemână o ocazie strălucită – o fire neobișnuită – să-și pună în aplicare teoriile ei psihologice prost înțelese. Acum, ceea ce trebuie să facem este să clarificăm problema asta. Unde e domnișoara Amphrey?

Domnișoara Amphrey se învârtea cu tact prin apropiere. Zâmbetul binevoitor îi îngheță pe buze, când superintendentul Battle îi spuse direct:

— Pentru a face dreptate fetei mele, trebuie să vă cer să vă adresați poliției locale pentru a face lumină în acest caz.

— Dar, domnule Battle, însăși Sylvia...

— Sylvia n-a pus niciodată mâna pe ceva ce nu i-a aparținut.

— Înțeleg foarte bine că dumneavoastră, ca tată...

— Nu vorbesc ca tată, ci ca polițist. Chemați poliția să vă dea o mână de ajutor în problema asta. Vor fi discreți. Vor găsi lucrurile ascunse pe undeva, cu amprente pe ele, eu așa cred. Micuțele hoațe nu se gândesc să folosească mânuși. Acum îmi iau fiica de aici. Dacă poliția găsește probe... Probe adevărate, care să ateste vreo legătură între ea și furturi, sunt gata să apar în fața justiției și să răspund pentru ea. Dar nu-mi este frică.

Câteva minute mai târziu, în timp ce ieșea pe poartă însoțit de Sylvia, întrebă:

— Cine era fata aia blondă, destul de ștearsă, cu obraji rozalii și cu o pată pe bărbie, cu ochi albaștrii, foarte depărtați? Am trecut pe lângă ea pe coridor.

— Cred că vorbești de Olive Parsons.

— Ah, bun, n-aș fi surprins să aflu că ea e hoața.

— Arăta înspăimântată?

— Nu, arăta mulțumită! Mulțumirea aceea calmă pe care am văzut-o de sute de ori la poliție! Pun pariu pe oricât că ea a furat... Dar să nu te aștepti că o să mărturisească. Nici în ruptul capului!

Sylvia spuse oftând:

— E ca și cum m-aș fi trezit dintr-un coșmar. Oh, tăticule, îmi pare rău! Îmi pare atât de rău! Cum am putut fi așa de proastă, cu desăvârșire proastă? Mă simt îngrozitor.

— Bine, lasă, spuse Battle luându-și mâna de pe volan și bătându-și fiica ușurel pe braț. Nu mai fii necăjită. Lucruri de-astea ne sunt date ca să ne încerce. Da, aceste lucruri ne sunt trimise ca să ne pună la încercare. Cel puțin, așa cred. Nu văd pentru ce altceva ne-ar putea fi date...

19 aprilie.

Soarele se revărsa din plin asupra casei lui Nevile Strange din Hindhead.

Era o zi de aprilie cum se întâmplă cel puțin o dată pe lună să fie, mai călduroasă decât majoritatea zilelor din iunie ce aveau să vină.

Nevile Strange cobora scările. Era îmbrăcat în costum de flanelă albă și ducea patru rachete de tenis sub braț.

Dacă s-ar fi pus problema selectării unui singur englez ca exemplu de om norocos, comitetul de selecție l-ar fi ales cu siguranță pe Nevile Strange. Era un bărbat bine cunoscut publicului englez, un jucător de tenis de primă clasă și un polisportiv. Deși nu ajunsese niciodată în finală la Wimbledon, câștigase de câteva ori rundele de deschidere, iar în probele de dublu mixt ajunsese, de două ori, în semifinale. Era, pesemne, prea polisportiv ca să poată fi un campion de tenis. Era sclipitor la golf, înota excelent și avea la activ câteva escaladări în Alpi. Avea treizeci și trei de ani, o sănătate de fier, arăta bine, era plin de bani, avea o soție extrem de frumoasă cu care se însurase de curând și, după toate aparențele, nici o grijă, nici un necaz.

Totuși, în timp ce Nevile Strange cobora scările, în această minunată dimineață, o umbră îl însoțea. O umbră nepercepută poate de nimeni altcineva decât de ochii lui. El era conștient de ea, gândul la ea îi umbrea fruntea și-i imprima o expresie îngrijorată și nedecisă.

Traversă holul, își scutură umerii ca și cum ar fi vrut să arunce o povară ce îl apăsa, trecu prin camera de zi și ieși în veranda închisă unde soția lui, Kay, zăcea tolănită între perne și bea un suc de portocale.

Kay Strange avea douăzeci și trei de ani și era neobișnuit de frumoasă. Avea o siluetă zveltă, dar subtil voluptoasă, părul de un roșu întunecat și o piele atât de perfectă încât folosea produsele cosmetice doar pentru a și-o proteja, și acei ochi și sprâncene negre care atât de rar se găsesc la cei roșcați, dar atunci când se întâlnesc au un efect devastator.

Soțul ei spuse ușurel:

— Hei, splendoareo, ce-avem la micul dejun?

Kay răspunse:

— Rinichii ăia groaznici în sânge, pentru tine... Și ciuperci... Și rulouri cu șuncă.

— Sună grozav, spuse Nevile,

Se servi cu bunătățile enumerate mai înainte și își turnă o ceașcă de cafea. Câteva minute domni o tăcere plăcută.

— Ooo, făcu Kay, cu voluptate, răsfirându-și degetele de la picioare, cu unghiile date cu lac roșu. Nu-i așa că soarele e minunat? La urma urmei, nu-i chiar atât de rău în Anglia.

Tocmai se întorseseră din sudul Franței.

Nevile, după ce trecu în revistă titlurile din ziar, reveni la pagina de sport și se mulțumi să rostească un „îhî...”

Apoi, se întoarse la pâinea cu dulceață, puse ziarul deoparte și își deschise scrisorile.

Erau foarte multe, dar pe majoritatea le rupse și le aruncă: formulare, reclame și alte mărunțișuri.

Kay spuse:

— Nu-mi plac nici culoarea, nici modelul tapetului din camera mea de zi. Pot să-l schimb, Nevile?

— Fă tot ce-ți place, frumoaso!

— Un albastru viu ca la păuni, spuse Kay visătoare, și perne de satin de culoarea fildeşului.

— Va trebui să pui la bătaie și ceva de la o maimuță, glumi Nevile.

— Poți fi tu maimuța, îi răspunse Kay. Nevile deschise altă scrisoare.

— Apropo, spuse Kay. Shirty ne-a întrebat dacă mergem cu iahtul în Norvegia, la sfârșitul lui iunie, îmi vine să mor de ciudă că nu putem.

Se uită cu coada ochiului la Nevile și adăugă alintat:

— Mi-ar fi plăcut așa de mult.

Ceva, ca un nor, sau o incertitudine, trecu peste chipul lui Nevile.

Kay adăugă țâfnoasă:

— Chiar trebuie să mergem la bătrâna aia îngrozitoare, Camilla?

Nevile se încruntă.

— Bineînțeles că trebuie. Ascultă Kay, am mai discutat despre asta. Sir Matthew a fost tutorele meu. El și Camilla au avut grijă de mine. La Gull's Point mă simt ca acasă, ca nicăieri altundeva.

— Oh, perfect, perfect, acceptă Kay. Dacă trebuie, trebuie. În definitiv, după ce moare, nouă ne revin banii ei, așa că presupun că putem să ne sacrificăm puțin.

Nevile spuse supărat:

— Nu-i problema de sacrificiu! Ea nu are nici un control asupra banilor. Sir Matthew i-a încredințat ei pe timpul vieții, urmând ca după aceea să-mi revină mie și soției mele. Este vorba de afecțiune. De ce nu poți să mă înțelegi?

După un moment de tăcere, Kay spuse:

— Zău că nu înțeleg. Am spus-o doar pentru că... Ei bine, pentru că știu că sunt considerată ca tolerată. Mă urăsc! Da, mă urăsc! Lady Tressilian se uită strâmb la mine peste nasul ăla lung al ei, iar Mary Aldin privește peste umărul meu când îmi vorbește. Pentru tine, toate sunt bune. Tu nu vezi ce se petrece.

— Întotdeauna mi s-a părut că s-au purtat politici cu tine. Știi foarte bine că n-aș permite să fie altfel.

Kay îi aruncă o privire ciudată, printre genele întunecate.

— Sunt destul de politicoase, dar știu bine să înțepe. Eu fac parte din lumea interlopă, asta gândesc ele.

— Ei bine, spuse Nevile, la urma urmei, cred că e destul de adevărat, nu-i așa?

Glasul său era ușor schimbat. Se ridică și contemplă priveliștea cu spatele la Kay.

— Da, aș spune că e normal să fie așa. Îi erau foarte devotate lui Audrey nu-i așa? Vocea îi tremură puțin. Draga, educata, liniștita, spălăcita de Audrey! Camilla nu mă iartă că i-am luat locul.

Nevile nu se întoarse. Glasul îi era tern, monoton, când spuse:

— În definitiv, Camilla e bătrână... Trecută de șaptezeci. Generației ei nu-i place divorțul, să știi. În general, cred că a acceptat destul de bine situația, ținând cont de cât de mult ținea la... la Audrey.

Tonul i se schimbaseră doar puțin când rostise numele.

— Părerea lor este că te-ai purtat urât cu ea.

— Așa a și fost, spuse Nevile în surdină, dar soția lui auzi.

— Oh, Nevile... Nu fi atât de stupid! Asta numai pentru că ea a preferat să facă războiul ăla cumplit.

— N-a făcut război. Audrey n-a făcut niciodată război.

— Bun, știi la ce mă refer. A plecat și s-a îmbolnăvit și a afișat peste tot figura aia de om cu inima zdrobită. Asta numesc eu război! Audrey nu e ființa care să știe să piardă. Din punctul meu de vedere, dacă o soție nu-și poate păstra bărbatul, ar trebui să se retragă în mod grațios! Voi doi n-ați avut nimic comun. Ea n-a jucat în viața ei vreun joc și era atât de anemică și ștearsă... ca o cârpă de bucătărie. Nu avea nici un pic de viață sau trăire sufletească în ea. Dacă ținea cu adevărat la tine, trebuia să se gândească, în primul rând, la fericirea ta și să fie mulțumită că urmai să-ți găsești fericirea lângă cineva care îți era mult mai potrivit.

Nevile se întoarse. Pe buze îi flutura un zâmbet ușor sardonic.

— Ce sportivă ești! Cum îți mai place să joci jocul dragostei și al căsătoriei!

Kay râse și roși.

— Bun, poate am mers puțin prea departe, însă, în orice caz, odată ce s-a întâmplat, asta e! Trebuie să accepți lucrurile așa cum sunt!

Nevile rosti calm:

— Audrey le-a acceptat. A divorțat de mine, așa încât am putut să mă însor cu tine.

— Da, știu... Kay ezită. Nevile continuă:

— N-ai înțeles-o niciodată pe Audrey.

— Nu, n-am înțeles-o. Într-un fel, Audrey îmi dă fiori. Nu știu ce e cu ea. Niciodată nu știi ce gândește... E... e puțin înspăimântătoare.

— Prostii, Kay.

— Bine, atunci mă înspăimântă pe mine. Poate pentru că e deșteaptă.

— Încântătoarea mea găsculiță! Kay râse.

— Mereu îmi spui așa!

— Pentru că asta ești!

Își zâmbiră. Nevile veni spre ea și, aplecându-se, o sărută pe ceafa.

— Drăgălașa, drăgălașa mea Kay, murmură el.

— Foarte buna Kay, îl încuraja Kay. Care renunță la o minunată excursie cu iahtul ca să meargă să suporte jignirile rudelor soțului ei din epoca victoriană.

Nevile se îndepărtă din nou și se așează la masă.

— Știi, nu văd de ce n-am merge în excursie, dacă dorești atât de mult. Kay se ridică uimită.

— Și cum rămâne cu Saltcreek și Gull's Point?

Nevile răspunse cu un glas destul de nefiresc:

— Nu văd de ce să nu mergem acolo la începutul lui septembrie.

— Nevile, dar desigur... Se opri.

— Nu putem merge în iulie și august din cauza turneelor. Dar, în ultima săptămână din august, la St. Loo, vom termina, și s-ar potrivi foarte bine dacă ne-am duce direct de acolo.

— S-ar potrivi foarte bine... Minunat. Dar eu credeam... Ei bine, ea se duce întotdeauna acolo în septembrie, nu-i așa?

— Te referi la Audrey?

— Da. Presupun că ar putea să-i spună să vină mai târziu, dar...

— De ce să vină mai târziu? Kay îl privi cu îndoială.

— Vrei să spui că vom fi acolo în același timp? Ce idee ciudată!

Nevile rosti iritat:

— Nu cred deloc că-i o idee ciudată, în ziua de azi, o grămadă de oameni procedează la fel. De ce să nu fim prieteni? Asta ar simplifica mult lucrurile. Chiar tu ai spus-o zilele trecute.

— Am spus-o eu?

— Da, nu-ți amintești? Vorbeam despre familia Howe și spuneai că e un mod de bun simț, civilizat de a trata lucrurile, și că noua soție a lui Leonard și fosta lui soție sunt cele mai bune prietene.

— Oh, pe mine nu m-ar deranja. Eu chiar cred că e rezonabil. Dar... Ei bine, nu cred că Audrey ar gândi la fel în problema asta.

— Prostii!

— Nu sunt prostii. Știi, Nevile, Audrey a fost cu adevărat foarte îndrăgostită de tine... Nu cred că ar accepta, nici o clipă, situația asta.

— Nu ai dreptate, Kay. Audrey crede că ar putea fi un lucru bun.

— Audrey... Ce vrei să spui cu „Audrey crede”? De unde știi tu ce crede Audrey?

Nevile își dresă glasul, stânjenit.

— De fapt, m-am întâlnit întâmplător cu ea ieri, când am fost la Londra.

— Nu mi-ai zis nimic de asta.

Nevile a continuat iritat:

— Îți zic acum. A fost noroc chior. Tocmai traversam parcul când am văzut-o venind spre mine. N-ai fi vrut să fug de ea, nu?

— Nu, sigur că nu, a spus Kay, privindu-l lung. Continuă.

— Eu. Noli. Ei bine, ne-am oprit, bine-înțeles, iar eu m-am întors și am pășit cu ea. AM. Am crezut că măcar asta pot să fac și eu.

— Continuă.

— Apoi ne-am așezat pe niște scaune și am stat de vorbă. A fost drăguțĂ. Chiar drăguță.

— Încântător!

— Și am stat de vorbă. Știl. Despre una, despre alta. Ea a fost naturală și normalĂ. Și. Tot așa.

Remarcabil! Spuse Kay.

— M-a întrebat ce mai faci.

— Foarte drăguț din partea ei!

— Și am vorbit despre tine un pic. Într-adevăr, Kay, a fost cum nu se poate mai drăguță.

— Draga de Audrey!

— Și mi-a venit în minte – știi tu – ce frumos ar fi dacĂ. Dacă voi două ați putea fi prietenE. Dacă noi toți am putea fi. Și m-am gândit că am putea aranja asta la Gull's Point, în vară asta. Genul de loc unde s-ar putea întâmpla de la sine.

— Te-ai gândit tu?

— EU. Ei binE. Da, desigur. A fost ideea mea.

— Nu mi-ai vorbit niciodată despre o astfel de idee.

— Mi-a trecut prin cap abia atunci.

— Înțeleg. Deci, tu ai sugerat-o, iar Audrey a găsit că era o idee strălucită?

Pentru prima dată, ceva în purtarea lui Kay îi atrase atenția lui Nevile. Spuse:

— E vreo problemă, splendoare?

— Nu, nu, niciuna! Absolut niciuna! Dar nu v-a trecut prin minte, ție sau lui Audrey, dacă și eu o găsesc o idee nemaipomenită?

Nevile o privi lung.

— Dar, Kay, de ce naiba te-ar deranja pe tine?

Kay își sugea buza.

Nevile continuă:

— Tu însăți spuneai, zilele trecute...

— Ah! N-o lua iar de la capăt! Vorbeam despre alții... Nu despre noi.

— Dar m-a făcut oarecum să mă gândesc la posibilitatea asta.

— Mai mult am pretins, dar n-am crezut-o cu adevărat.

Nevile o privi cu spaimă.

— Dar, Kay, de ce te-ar deranja? Vreau să spun... Nu e nimic care să te deranjeze!

— Zău?

— Adică... Gelozie, sau ceva de genul ăsta... ar fi de cealaltă parte. Se opri și glasul i se schimbă. Înțelegi, Kay, tu și cu mine am tratat-o al naibii de rău pe Audrey. Nu, n-am vrut să spun asta. Tu n-ai avut nici un amestec. Eu m-am purtat foarte rău cu ea. Acum nu ajută la nimic să susțin că n-am avut încotro. Cred că dacă aș înlătura povara asta m-aș simți mult mai bine. Aș fi cu mult mai fericit.

Kay spuse încetișor.

— Așadar, n-ai fost fericit?

— Prostuțo dragă, ce vrei să spui? Bineînțeles că sunt fericit. Dar...
Kay i-o reteză.

— Dar... Asta e. Întotdeauna a existat un „dar” în casa asta. O umbră afurisită care se furișează pretutindeni. Umbra lui Audrey.

Nevile o privi lung.

— Vrei să spui că ești geloasă pe Audrey? Întrebă el.

— Nu sunt geloasă pe ea. Mi-e frică de ea... Nevile, tu nu știi cum e Audrey.

— Nu știu cum e Audrey, după ce am fost însurat cu ea mai bine de opt ani?

— Nu știi cum e Audrey, repetă Kay.

30 aprilie

— Ridicol! Spuse lady Tressilian. Se ridică sprijinindu-se mai bine pe pernă și se uită fioros în jurul ei. Absolut ridicol! Nevile trebuie să fie nebun.

— Pare destul de ciudat, spuse Mary Aldin.

Lady Tressilian avea un profil care te izbea, cu un nas lung, ascuțit și coroiat care, când înclina capul, dădea privirii ei o expresie grăitoare. Deși avea șaptezeci de ani și o sănătate șubredă, vigoarea bățăioasă a minții nu slăbea oricum. E drept că avea lungi perioade când se retrăgea din viața și din emoțiile ei, zăcând cu ochii pe jumătate închiși, dar ieșea din aceste semi-come cu toate facultățile ascuțite și cu o limbă tăioasă. Proptită în perne, într-un pat mare, pus de-a curmezișul într-un colț al camerei ei, avea o mică curte precum o regină franceză. Mary Aldin, o verișoară îndepărtată, locuia cu ea, și îi purta de grijă. Cele două femei se înțelegeau excelent. Mary avea treizeci și șase de ani, dar unul din acele chipuri liniștite care se schimbă foarte puțin cu trecerea anilor, îi puteai da treizeci sau patruzeci și cinci de ani.

Păstra o siluetă frumoasă, un aer nobil, părul negru cu o șuviță albă în frunte, care îi dădea o notă de personalitate. Asta fusese la modă într-o vreme, însă meșa albă a lui Mary era naturală și îi apăruse încă din adolescență.

Acum își ațintise privirea pe scrisoarea lui Nevile Strange, pe care lady Tressilian tocmai i-o înmânase.

— Da, rosti ea. Pare destul de ciudat.

— Să nu-mi spui că ideea asta îi aparține lui Nevile! Spuse lady Tressilian. I-a vârât-o în cap cineva. Probabil noua lui nevastă.

— Kay. Crezi că e ideea lui Kay?

— Ar putea fi foarte bine a ei. Nouă și vulgară! Dacă bărbații și nevestele trebuie să-și facă publice necazurile și să apeleze la divorț, ar putea cel puțin să o facă decent. După mine, e dezgustător ca noua soție și fosta soție să fie prietene. În ziua de azi nimeni nu mai are principii!

— Presupun că e doar un procedeu modern, spuse Mary.

— Asta nu se va întâmpla în casa mea, spuse, lady Tressilian. Consider că am făcut tot ce mi s-a cerut, primind-o aici pe creatura aia cu unghiile de la picioare înroșite.

— Este soția lui Nevile.

— Exact. De aceea m-am gândit că Matthew ar fi dorit asta. El era atașat de băiat și a vrut întotdeauna ca Neville să se simtă aici ca acasă. Dacă aş fi refuzat s-o primesc pe noua lui soție, ar fi însemnat să produc o ruptură, așa că am cedat și am acceptat-o. Nu-mi place... E o soție total nepotrivită pentru Neville... Nu-i de neam, n-are blazon.

— E dintr-o familie foarte bună, spuse Mary, împăciuitoare.

— Ramura rea! Replică lady Tressilian. Tatăl ei, după cum ți-am mai spus, a trebuit să se retragă din toate cluburile, după afacerea aceea cu jocul de cărți. Din fericire, a murit la scurt timp după aceea. Iar mama ei era renumită pe Riviera. Ce educație potrivită pentru o fată! Doar viață de hotel... Și o mamă ca aceea! Apoi îl întâlnește pe Neville pe terenurile de tenis, joacă cu el un set neimportant și nu-și găsește liniștea până nu-l face să-și părăsească nevasta – de care el era extrem de atașat – și să plece cu ea! O găsesc întrutotul vinovată pentru tot ce s-a întâmplat!

Mary zâmbi ușor. Lady Tressilian avea demodatul obicei de a învinui numai femeile și de a fi indulgentă cu bărbații, în cazuri de genul ăsta.

— Strict vorbind, cred ca Neville e tot atât de vinovat.

— Neville a fost foarte vinovat, aprobă lady Tressilian. Avea o soție fermecătoare care îi era credincioasă... Poate prea devotată. Totuși, sunt convinsă ca dacă fata asta n-ar fi insistat atât, el și-ar fi venit în fire. Ea a ținut neapărat să se mărite cu el! Da, sunt cu totul de partea lui Audrey. Audrey mi-e foarte dragă.

Mary oftă.

— Totul a fost atât de dificil.

— Da, într-adevăr. E foarte greu să știi cum să acționezi în situații atât de încurcate. Matthew, la fel ca mine, ținea la Audrey, și nu poți să nu recunoști că era o soție foarte bună pentru Neville, deși poate ar fi trebuit să ia mai mult parte la distracțiile lui. N-a fost niciodată o fată athletică. Toată povestea asta e foarte supărătoare. Când eram fată, lucrurile astea pur și simplu nu se întâmplau. Bărbații își aveau treburile lor, firește, dar nu li se permitea să-și distrugă căsnicia.

— Ei, bine, se întâmplă acum, spuse Mary.

— Exact. Tu ai atât de mult bun simț, draga mea. Nu are rost să ne gândim la ce-a fost odată. Chestiile astea se întâmplă și nimeni nu le condamnă.

— Exceptând oamenii ca tine, Camilla!

— Eu nu contez. Creaturii aceleia de Kay puțin îi pasă dacă o aprob sau nu. E prea ocupată să-și trăiască viața. Neville poate s-o aducă cu el când vine, iar eu chiar doresc să-i primesc prietenii ei... Deși nu mă dau în vânt după tânărul acela cu înfățișare de june-prim care îi dă tot timpul târcoale... Cum îl cheamă?

— Ted Latimer?

— Așa. Unul dintre prietenii ei din perioada Rivierei... Și tare mi-ar plăcea să știu cum reușește să trăiască așa de bine.

— Din expediente, sugeră Mary.

— Asta i s-ar putea ierta. Însă îmi imaginez că, mai degrabă, de pe urma aspectului său. Nu e un prieten potrivit pentru soția lui Nevile! Mi-a plăcut modul în care a venit, vara trecută, și a stat la Easterhead Bay Hotel, în timp ce ei se aflau aici.

Mary privi pe fereastra deschisă. Casa lui lady Tressilian era situată pe terasamentul stâncos care mărginea râul Tern. De partea cealaltă a râului se afla noua stațiune de vară – Easterhead Bay, constând dintr-o piscină amenajată cu plajă, un pâlț de bungalouri moderne și un mare hotel pe promontoriu, cu vederea spre mare. Saltcreek însuși era un sătuc pitoresc de pescari, împrăștiat pe coasta unui deal: demodat, conservator, și plin de dispreț față de Easterhead Bay și de vizitatorii lui din timpul verii.

Easterhead Bay Hotel era aproape vizavi de casa doamnei Tressilian și Mary se uita peste firul îngust de apă, la strălucirea lui țipătoare.

— Mă bucur că Matthew n-a apucat să vadă clădirea asta vulgară, spuse lady Tressilian închizând ochii. Pe vremea lui, țărmul era complet nealterat.

Sir Matthew și lady Tressilian veniseră la Gull's Point în urmă cu treizeci de ani. Trecuseră aproape nouă ani de când Sir Matthew, un pasionat navigator, se răsturnase cu ambarcațiunea sa și se înecase aproape sub ochii soției sale.

Toți se așteptaseră ca ea să vândă Gull's Point și să plece din Saltcreek, dar lady Tressilian n-o făcu. Continuă să trăiască în casa aceea, iar singura reacție vizibilă constase în vânzarea tuturor bărcilor și a clădirii care le adăpostea. La Gull's Point nu existau bărci la dispoziția musafirilor. Pentru a-ți procura o barcă, trebuia să te duci la debarcader și să închiriezi una de la vreun barcagiu localnic.

Ezitând ușor, Mary spuse:

— Deci, să-i scriu lui Nevile și să-i spun că nu suntem de acord cu planul lui?

— E clar că nici nu-mi trece prin minte să contramandez vizita lui Audrey. Ea vine întotdeauna în septembrie și n-am să-i cer să-și schimbe programul.

Privind la scrisoare, Mary spuse:

— Ai văzut că Nevile susține că Audrey... Ăă. E de acord cu ideea... Că și ea ar dori să se întâlnească cu Kay?

— Pur și simplu nu cred una ca asta, spuse lady Tressilian. Nevile, ca toți bărbații, crede ceea ce vrea să creadă!

Mary insistă:

— El spune că a vorbit într-adevăr cu ea despre asta.

— E foarte ciudat să faci așa ceva! Nu... la urma urmei, poate că nu e! Mary o privi întrebător.

— Exact ca Henry al VIII-lea, spuse lady Tressilian. Mary păru încurcată. Lady Tressilian își dezvoltă ideea:

— Știi, conștiința! Regele Henry a încercat mereu s-o facă pe Catherine să accepte faptul că divorțul era un lucru drept. Nevile știe că s-a purtat rău... Așa că vrea să se simtă împăcat sufletește în privința asta. Prin urmare,

tot încearcă s-o determine pe Audrey să spună că totul e în regulă și că faptul că se va întâlni aici cu Kay n-o deranjează câtuși de puțin.

— Mira-m-aș, spuse încetișor Mary. Lady Tressilian o privi pătrunzător.

— Ce e în capul tău, draga mea?

— Mă întrebam... Se opri, apoi continuă: Asta... Asta nu-i seamănă deloc lui Nevile... Scrisoarea asta! Nu crezi că, dintr-un anumit motiv, Audrey e cea care vrea asta... Întâlnirea asta?

— De ce ar vrea-o? Spuse lady Tressilian pătrunzător. După ce Nevile a părăsit-o, ea s-a dus la mătușa ei, la casa parohială, la doamna Royde, și a avut o depresie totală. Era ca o stafie a celei ce a fost odată. E limpede că treaba a șocat-o teribil. Este una din acele ființe liniștite care simt, cu intensitate, lucrurile.

Mary se mișcă stingherită.

— Da, e profundă. În multe privințe e o fată ciudată...

— A suferit enorm... Apoi a venit divorțul și Nevile s-a însurat cu fata și, puțin câte puțin, Audrey a început să-și revină. Acum este aproape cum era odată. Să nu-mi spui că i-ar face plăcere să-și redeschidă vechile răni.

Mary răspunse cu o încăpățănare blândă:

— Nevile zice că e și dorința ei. Bătrâna doamnă o privi curios.

— Ești extraordinar de insistentă în privința asta, Mary. De ce? Vrei să-i avem aici pe toți laolaltă?

Mary Aldin se înroși.

— Nu, bineînțeles că nu.

Lady Tressilian spuse cu glas ascutit:

— Nu cumva tu i-ai sugerat toate astea lui Nevile?

— Cum poți fi atât de absurdă?

— Ei bine, eu nu cred, nici un moment, că este, cu adevărat, ideea lui. Nu-i stă în fire lui Nevile. Se opri, apoi chipul i se luminează. Mâine e 1 mai, nu-i așa? Ei bine, pe trei, Audrey vine să stea la familia Darlington, la Esbank. Sunt doar douăzeci de mile până acolo. Scrie-i și roag-o să ia masa aici.

5 mai

— Doamna Strange, milady.

Audrey Strange intră în dormitorul mare, traversă încăperea până la patul larg, se opri și se aplecă s-o sărute pe bătrâna doamnă, apoi se așează pe un scaun plasat în apropiere.

— Drăguț din partea ta că ai venit să mă vezi, spuse lady Tressilian.

— Drăguț din partea dumitale că m-ai invitat, răspunse Audrey.

Audrey Strange avea o fire de nepătruns. Era de înălțime medie, cu mâini și picioare foarte mici. Părul ei era de un blond cenușiu, iar fața aproape că nu avea culoare. Ochii foarte îndepărtați erau de un verde-pal. Trăsăturile îi erau fine și regulate, nasul mic, drept, așezat în mijlocul unei fețișoare ovale, palide. Cu un asemenea ten, cu un chip care era drăguț dar nu frumos, avea totuși ceva care nu putea fi nici minimalizat, nici ignorat, ceva care îi atrăgea încontinuu privirea. Semăna puțin cu o stafie, dar, în același timp, îi dădea senzația că o stafie poate fi mult mai reală decât o ființă vie...

Avea o voce deosebit de frumoasă, moale și limpede ca un clopoțel de argint.

Câteva minute, cele două femei discutară despre prietenii comuni și evenimentele zilei. Apoi lady Tressilian spuse:

— Draga mea, pe lângă plăcerea de a te vedea, te-am rugat să vii pentru că am primit o scrisoare destul de ciudată, de la Nevile.

Audrey își ridică privirea. Ochii îi erau mari, liniștiți și limpezi:

— Da?

— Îmi propune o treabă ridicolă, aș numi-o eu, ca el și... Și Kay sa vină aici în septembrie. Spune că vrea ca tu și Kay să fiți prietene și că tu însăși găsești asta o idee bună.

Așteptă. De îndată, Audrey rosti cu glasul ei blând, placid:

— E... chiar atât de ridicol?

— Draga mea... Chiar vrei asta?

Audrey tăcu câteva clipe, apoi rosti blând:

— Știi, cred c-ar putea fi un lucru destul de bun.

— Chiar vrei s-o întâlnești pe această... Vrei să te întâlnești cu Kay?

— Camilla, cred cu adevărat că asta ar putea... Simplifica lucrurile.

— Să simplifice lucrurile! Lady Tressilian repetase neajutorată cuvintele.

Audrey rosti moale:

— Dragă Camilla, dumneata ai fost atât de bună. Dacă Nevile vrea asta...

— Puțin îmi pasă ce vrea Nevile! Tu vrei, asta-i problema?

Obrajii lui Audrey se colorară ușor. Aveau sclipirea delicată a unei scoici de mare.

— Da, vreau.

— Bun, spuse lady Tressilian. Bine... Se opri.

— Dar, desigur, totul e la latitudinea dumatăle, spuse Audrey. E casa dumatăle și...

Lady Tressilian închise ochii.

— Eu sunt bătrână. Pentru mine, nimic nu mai are sens.

— Însă, bineînțeles... Voi veni altă dată. Pentru mine nu e o problemă să vin altă dată.

— Ai să vii în septembrie, ca de obicei, se rățoi lady Tressilian. Și vor veni și Nevile cu Kay. Poate sunt eu bătrână, însă presupun că mă pot adapta ca oricine altcineva la viața asta modernă. Deci gata, nici un cuvânt. A rămas stabilit.

Închise din nou ochii. După câteva minute, uitându-se printre genele ușor întredeschise la tânăra care stătea lângă ea, o întrebă:

— Ei bine, ai obținut ce-ai vrut? Audrey tresări.

— Oh, da, da. Mulțumesc.

— Draga mea, rosti bătrâna cu un glas profund, concentrat, ești sigură că asta n-o să te rănească? Știi, tu ai ținut foarte mult la Nevile. Asta ți-ar putea redeschide vechile răni.

Audrey se uita în jos, la micile ei mâini înmănușate. Una din ele, observă lady Tressilian, era încleștată pe marginea patului.

Audrey își înălță capul. Ochii ei erau calmi, netulburați. Spuse:

— Acum totul s-a terminat. Definitiv terminat. Lady Tressilian se lăsă cu toată greutatea pe pernă.

— Ei bine, tu știi mai bine. Sunt obosită... Trebuie să mă lași, draga mea. Mary te așteaptă la parter. Spune-le să mi-o trimită pe Barrett.

Barrett era bătrâna servitoare devotată a lui lady Tressilian.

Intră și își găsi stăpâna zăcând pe spate cu ochii închiși.

— Cu cât părăsesc mai repede lumea asta, cu atât mai bine, Barrett, declară lady Tressilian. Nu mai înțeleg nimic și pe nimeni.

— Nu spuneți asta, doamnă, sunteți doar obosită.

— Da, sunt obosită. Ia plapuma asta de pe picioarele mele și dă-mi o doză din tonicul meu.

— Sosirea doamnei Strange v-a tulburat. E o doamnă foarte drăguță, însă așa spune că și ea ar trebui să ia tonicul. Nu stă bine cu sănătatea, întotdeauna arată ca și cum ar vedea lucruri pe care alții nu le văd. Însă are un caracter puternic. Se face simțită, cum s-ar spune.

— Asta-i foarte adevărat, Barrett. Da, foarte adevărat.

— Și nici nu-i genul de om pe care să-l uiți ușor. Adesea m-am întrebat dacă domnul Nevile se gândește, uneori, la ea. Noua doamnă Strange este foarte frumoasă... cu adevărat foarte frumoasă... Dar domnișoara Audrey e genul de care îți amintești și când nu e de față.

Lady Tressilian chicoti brusc:

— Nevile e un prost, dacă vrea ca aceste două femei să se întâlnească. El e singurul care va regreta lucrul ăsta!

29 mai.

Thomas Royde, cu pipa în gură, urmărea degetele iscusite ale băiatului malayesian care îi împacheta lucrurile. Din când în când, își arunca privirea peste plantații. Cel puțin șase luni, nu avea să mai vadă peisajul acesta care, de șapte ani, îi devenise atât de familiar.

Va fi ciudat să se ducă iar în Anglia.

Allen Drake, partenerul său, băgă capul pe ușă.

— Hei, Thomas, cum merge?

— E gata!

— Vino să bei ceva, diavole norocos. Sunt ros de invidie.

Thomas Royde ieși, fără grabă, din dormitor și se alătură prietenului său. Nu spuse nimic, căci Thomas Royde era zgârcit la vorbă. Prietenii să-i învățaseră să-i interpreteze corect reacțiile după felul tăcerii lui.

Cu un trup destul de solid, un chip de-a dreptul sobru, cu ochi atenți și gânditori, pășea ușor într-o parte, asemeni unui crab. Asta, ca urmare a strivirii într-o ușă, în timpul unui cutremur, contribuise la porecla de „Crabul pustnic”. Rămăsese cu brațul drept și cu umărul parțial paralizate, ceea ce, adăugate la un mers cam țeapăn, făcea adesea lumea să creadă că se simțea stingher și rușinat când, în realitate, rar i se întâmpla să simtă ceva de genul ăsta.

Allen Drake prepară băuturile.

— Ei, bine, spuse el, succes la vânătoare! Royde îngăimă ceva care sună a „Îhî”. Drake îl privi curios:

— Flegmatic ca întotdeauna. Nu știu cum reușești: De când n-ai mai fost acasă?

— De șapte... Aproape opt ani.

— E mult. Mă întreb dacă n-ai devenit băștinaș de-adevăratelea.

— Poate că am devenit.

— Întotdeauna ai aparținut mai curând speciei necuvântătoarelor decât rasei umane! Ți-ai plănuit plecarea?

— Păi... Da... Parțial.

Chipul bronzat, impasibil, căpătă brusc o tentă de un roșu aprins.

Allen Drake rosti foarte uimit:

— Cred că la mijloc e o fată! La dracu, ai roșit! Thomas Royde răspunse cam repezit:

— Nu fi prost!

Trase adânc din pipa sa veche. Doborî toate recordurile sale anterioare continuând discuția din proprie inițiativă.

— Mă gândesc că am să găsesc lucrurile nițel schimbate.

Allen Drake rosti curios:

— Întotdeauna m-am întrebat de ce te-ai răzgândit să pleci, data trecută. Exact, în ultima clipă.

Royde ridică din umeri.

— M-am gândit că partida aceea de vânătoare putea fi interesantă. Și apoi, pe atunci, veștile de acasă erau rele.

— Desigur. Am uitat. Fratele tău a murit... În accidentul ăla de circulație.

Thomas Royde aprobă din cap.

Drake reflectă că, totuși, era un motiv ciudat de a-ți amâna plecarea acasă. Exista o mamă... Și, credea el, și o soră. Cu siguranță, pe vremea aceea... Apoi își aminti ceva: Thomas își amânase călătoria, înainte de sosirea veștii morții fratelui său.

Allen se uită curios la prietenul său. Ciudat tip, bătrânul Thomas!

După trei ani, își permitea să întrebe:

— Tu și fratele tău erați apropiați?

— Adrian și cu mine? Nu cine știe ce. Fiecare aveam drumul nostru. El era avocat.

„Da, gândi Allen, o viață complet diferită. Apartamente la Londra, petreceri... O existență câștigată prin darul vorbirii”, își închipui că Adrian Royde trebuie să fi fost un tip foarte diferit de tăcutul Thomas.

— Mama ta trăiește, nu-i așa?

— Mama? Da.

— Ai și o soră. Thomas clătină din cap.

— Credeam că ai. Știi, în fotografia aia... Royde mormăi:

— Nu mi-e soră. E o verișoară de departe sau așa ceva. A crescut la noi fiindcă era orfană.

Din nou, o undă de roșeață răzbătu de sub bronzul feței.

Drake își zise: „Hopa...”! Apoi întrebă:

— E măritată?

— A fost. S-a măritat cu amicul Neville Strange.

— Tipul care joacă tenis și participă la aproape toate sporturile?

— Da. A divorțat de el „Iar tu te duci acasă să-ți încerci norocul cu ea”, se gândi Drake. Binevoitor, schimbă subiectul discuției:

— Ai de gând să vânezi sau să pescuiești?

— În primul rând, am să mă duc acasă. Apoi m-am gândit să fac puțin canotaj la Saltcreek.

— Știu. E un locușor atractiv. Au un hotel destul de bun acolo, deși demodat.

— Da. Balmoral Court. Poți locui acolo sau să te aciuiezi la vreun prieten, care are casa, prin locurile alea.

— Sună bine.

— Îhî, Saltcreek e un loc drăguț și liniștit. Nu ți se vâra nimeni în suflet.

— Știu, spuse Drake. Genul de loc unde nu se întâmplă niciodată nimic.

29 mai

— Este extrem de supărător, spuse bătrânul domn Treves. De douăzeci și cinci de ani mă duc la Marine Hotel din Leahead... Iar acum, dacă poți să crezi una ca asta, totul e dat peste cap. Lărgesc fațada, sau prostii de genul ăsta. De ce nu lasă în pace stațiunile de la mare... Leahead a avut întotdeauna un farmec al lui, aparte... de Regency... de pur stil Regency*.

Rufus Lord încercă să-l consoleze:

— Totuși, cred ca mai sunt și alte locuri pe acolo.

— N-am să mai merg deloc la Leahead. La Marine Hotel, doamna Mackay îmi înțelegea perfect dorințele. Aveam în fiecare an același apartament... Și chiar același serviciu de cameră. Iar bucătăria era excelentă... cu adevărat excelentă.

— Ce-ar fi să încercați la Saltcreek? Au un hotel destul de drăguț, vechi. Balmoral Court. Să vă spun cine-l ține. O familie pe nume Rogers. Ea a fost bucătăreasa bătrânului lord Mounthead... Care dădea cele mai reușite dineuri din Londra. S-a măritat cu majordomul și acum conduc acest hotel. Cred că e genul de loc care vi se potrivește. Liniștit... Nici vorbă de formațiile acelea de jazz... Bucătărie și serviciu de primă clasă.

— E o idee... Chiar că-i o idee. Există și o terasă acoperită?

— Da... O verandă acoperită și o terasă dedesubt. Poți sta la soare sau la umbră, după cum preferi. Dacă vreți, pot să vă spun câte ceva și despre împrejurimi. Acolo locuiește bătrâna lady Tressilian... Aproape ușa-n ușa. Are o casă încântătoare, iar ea însăși e o persoană fermecătoare, în ciuda faptului că e aproape invalidă.

— Vorbești de văduva judecătorului?

— Chiar ea.

— L-am cunoscut pe Matthew Tressilian și am întâlnit-o și pe ea. O femeie încântătoare... Deși bineînțeles, a trecut mult de atunci. Saltcreek e lângă St. Loo, nu-i așa? Am niște prieteni prin partea locului. Mi se pare că

Saltcreek e o idee bună, să știi. Am să scriu și am să cer amănunte. Aș vrea să mă duc acolo pe la mijlocul lui august... de la mijlocul lui august până la mijlocul lui septembrie. Presupun că au garaj pentru mașină? Și șoferul meu?

— Oh, da. Totul e modern.

— Întreb pentru că, după cum știi, trebuie să am grijă cu urcatul pe coastă. Totodată aș prefera un apartament la parter, deși presupun că există lift.

— Oh, da, sunt dotați.

— După cât se pare, problema s-a rezolvat perfect, spuse domnul Treves. Și-mi va face plăcere s-o reîntâlnesc pe lady Tressilian.

28 iulie.

Kay Strange, îmbrăcată în șort și cu un jersey galben se aplecase în față urmărind jucătorii de tenis. Era semifinala probei de simplu-bărbați a turneului de la St. Loo, iar Nevile juca împotriva tânărului Merrick, care promitea a fi noua stea pe firmamentul tenisului. Strălucirea lui era de necontestat... Avea câteva servicii practic de nereturnat... Dar uneori rata, când experiența jucătorului mai vârstnic îl punea la grea încercare. Scorul era de trei la trei în setul final.

Strecurându-se în scaunul de lângă Kay, Ted Latimer remarcă pe un ton zeflemitor:

— Soția iubitoare urmărește drumul spre victorie al soțului său!

Kay tresări.

— Doamne, ce m-ai speriat! Nu știam că ești aici.

— Întotdeauna sunt aici. Ar fi trebuit s-o știi până acum.

Ted Latimer avea douăzeci și cinci de ani și era extrem de chipeș... Chiar dacă bătrânii colonei spuneau despre el că are „alură de Don Juan”.

Era brunet, admirabil bronzat și un dansator desăvârșit.

Ochii săi negri erau foarte expresivi și reușea să-și moduleze vocea cu o măiestrie de actor. Kay îl cunoștea de la cincisprezece ani. Făcuseră plajă împreună și se unseseră pe spate unul pe celălalt la Juan les Pins, dansaseră și jucaseră tenis împreună. Erau nu numai prieteni, ci și aliați.

Tânărul Merrick servea de pe partea stângă a terenului. Returul lui Nevile fu imparabil, o lovitură scurtă spre colțul opus.

— Backhand-ul lui Nevile e bun, spuse Ted. Mai bun decât forehand-ul. Merrick e slab pe rever și Nevile o știe. Va specula din plin treaba asta.

Ghemul se încheie. „Patru-trei... Conduce Strange”. Nevile luă și ghemul următor pe serviciul său. Tânărul Merrick era rău încolțit. „Cinci-trei”.

— Bravo, Nevile, spuse Latimer.

Și atunci, băiatul se adună. Jocul său deveni precaut. Intercala pasele cu loviturile scurte.

— I-a venit mintea la cap, observă Ted. Iar jocul său de picioare e de prima clasă. Va fi o luptă crâncenă.

Încetul cu încetul, băiatul reuși să egaleze la cinci. Ajunseră la șapte-șapte și, în cele din urmă, Merrick câștigă cu nouă la șapte.

Nevile se îndreptă surâzând trist spre fileu, pentru a da mâna cu adversarul său.

— Tinerețea își spune cuvântul, sublinie Ted. Nouăsprezece ani contra treizeci și trei. Dar, Kay, am să-ți spun motivul pentru care Nevile n-a fost, niciodată, un adevărat campion. Știe prea bine sa piardă.

— Prostii!

— Nu sunt. Nevile, fir-ar el să fie, a fost mereu foarte sportiv. Nu l-am văzut nici o dată ieșindu-și din fire, când a pierdut un meci.

— Bineînțeles că nu, spuse Kay. Nimeni n-o face.

— Ba da, o face! Am văzut-o cu toții. Stele ale tenisului cărora le cedează nervii... Și știu să speculeze al naibii de bine treaba asta. Însă bătrânul Nevile... El e gata, întotdeauna, s-o încaseze și să zâmbească. Să câștige cel mai bun și chestii de-astea! Dumnezeule, cât urăsc spiritul ăsta, deprins în școli înalte. Har Domnului, n-am urmat niciuna!

Kay întoarse capul.

— Ești cam ranchiunos, nu-i așa?

— Ca o felină!

— Aș dori să nu arăți atât de limpede că nu-ți place Nevile.

— De ce mi-ar plăcea? Mi-a suflat fata. Ochii săi poposiră asupra ei.

— N-am fost fata ta. N-au permis-o împrejurările.

— Chiar așa! Între noi n-a fost nici măcar o poveste de doi bani.

— Taci! M-am îndrăgostit de Nevile și m-am măritat cu el...

— Iar el e un tip pe cinste... O recunoaștem cu toții!

— Încerci să mă superi?

Întoarse capul, în timp ce punea întrebarea. Ted zâmbi... Și, pe dată, ea îi întoarse zâmbetul.

— Cum ți-ai petrecut vara, Kay?

— Așa-și-așa. Am făcut o excursie minunată cu iahtul. Toată afacerea asta cu tenisul a început să mă cam obosească.

— Cât mai e? Încă o lună?

— Da. Pe urmă, în septembrie, ne ducem, pentru două săptămâni, la Gull's Point.

— Am să fiu la Easterhead Bay Hotel, spuse Ted. Mi-am rezervat camera.

— Promite a fi o întrunire drăguță! Spuse Kay. Nevile și cu mine, și fosta doamnă Nevile, și un oarecare plantator din Malaysia, care a venit acasă în vacanță.

— Asta chiar ca sună hazliu!

— Și verișoara aia împopoțonată, bineînțeles, care slugărește la bătrâna aia nesuferită... Fără să primească nimic mai târziu, din moment ce banii ne vor reveni mie și lui Nevile.

— Dar poate că nu știe, spuse Ted.

— Ar fi destul de nostim.

Însă vorbea cu un aer absent. Avea privirea ațintită în jos, la racheta pe care o învârtea în mână. Brusc, își ținu respirația.

— Oh, Ted!

— E vreo problemă, scumpo?

— Nu știu. Doar că simt câteodată... Că mă ia cu frig! Sunt speriată și mă simt ciudat.

— Asta nu ți se potrivește, Kay.

— Nu-i așa? Oricum, vei fi la Easterhead Bay Hotel, zâmbi ea destul de stingherită.

— Toate conform planului.

Când Kay se întâlnește cu Nevile, la ieșirea din vestiar, acesta spuse:

— Am văzut că ți-a sosit prietenul.

— Ted?

— Da, câinele tău de pază... Sau, mai bine zis, javra de pază.

— Nu-ți place de el, nu-i așa?

— Oh, mă lasă rece. Dacă te amuză să-l tragi în lesă după tine... Ridică din umeri.

Kay spuse:

— Cred că ești gelos.

— Pe Latimer? Mirarea lui era autentică.

— Se spune despre Ted că e foarte atrăgător, insistă Kay.

— Sunt convins că e. Are șarmul sud-americanilor.

— Ești gelos.

Nevile o bătu ușurel pe braț.

— Nu, nu sunt, splendoare. Poți avea cohorta ta de admiratori... O întreagă curte, dacă vrei. Dar posesorul sunt eu, iar posesiunea ocupă nouă articole în lege.

— Ești foarte sigur pe tine, se strâmbă Kay.

— Noi doi suntem sortiți. Soarta a făcut să ne întâlnim. Soarta a vrut să fim împreună. Îți amintești când ne-am cunoscut la Cannes, iar eu urma să plec la Estoril și, pe neașteptate, când am ajuns acolo, prima persoană pe care am întâlnit-o a fost fermecătoarea Kay! Am știut; atunci, că așa a vrut Soarta... Și că nu aveam scăpare.

— N-a fost chiar soarta, spuse Kay. Am fost eu!

— Cum adică, „am fost eu”?

— Asta a fost! Știi, te-am auzit spunând la Cannes că aveai să te duci la Estoril, așa că m-am pus pe treabă s-o conving pe mama care a aranjat lucrurile... Și așa se face că prima persoană, pe care ai întâlnit-o acolo, a fost Kay.

Nevile se uită destul de ciudat la ea. Rosti rar:

— Nu mi-ai spus-o niciodată până acum.

— Nu, pentru că n-ar fi fost bine pentru tine. Ai fi putut deveni îngâmfat! Întotdeauna m-am priceput la aranjamente plănuite dinainte.

Lucrurile nu se petrec dacă nu le faci tu să se petreacă! Uneori, îmi spui găsculiță... Însă, în felul meu, sunt foarte deșteaptă. Pot face să se întâmple ce vreau. Câteodată, trebuie să pun la cale câte ceva, cu mult timp înainte.

— Solicitarea creierului trebuie să fie intensă.

— N-ai decât să râzi.

Nevile rosti cu o bruscă și ciudată amărăciune:

— Abia acum încep să înțeleg femeia cu care m-am însurat? În loc de Soartă... Citește Kay!

— Nu te-ai supărat, Nevile, nu-i așa? El răspunse destul de absent:

— Nu... Nu, bineînțeles că nu. Doar... Mă gândeam...

10 august.

Lord Cornelly, un bogat și excentric pair, stătea la biroul său monumental de care era extrem de mândru și încântat. Fusesse proiectat pentru el și-l costase enorm, iar întreaga mobilă din încăperea avea rolul să-l pună în valoare. Efectul era impresionant și doar ușor umbrit de inevitabila prezență a însuși lordului Cornelly, un omuleț rotofei și insignifiant, strivit complet de măreția biroului.

În acest decor al splendorii londoneze, își făcu apariția o secretară blondă și ea în ton cu mobilierul luxos.

Pășind fără zgomot, așează o foaie de hârtie în fața importantului om.

Lord Cornelly citi:

— MacWhirter? MacWhirter? Cine e? N-am auzit de el. Are programare? Secretara blondă confirmă.

— MacWhirter, 'ai? Oh! MacWhirter! Tipul acela! Dar, bineînțeles! Să intre imediat.

Lord Cornelly chicoti încântat. Era într-o dispoziție grozavă.

Lăsându-se pe spate în scaun, se uită lung la bărbatul cu chipul sever care ceruse audiența.

— Dumneata ești MacWhirter? Angus MacWhirter?

— Așa mă cheamă.

MacWhirter vorbea înțepat, stând drept și fără să zâmbească.

— Ai lucrat la Herbert Clay, am dreptate?

— Da.

Lordul Cornelly chicoti din nou.

— Știi totul despre dumneata. Lui Clay i s-a suspendat carnetul de conducere și asta numai pentru că nu l-ai susținut, depunând mărturie că mergea cu douăzeci și cinci de mile la oră! Ce furios a fost! Chicotitul spori. Ne-a povestit totul la Savoy Grill. „Încăpățânatul ăla afurisit de scoțian”! Așa zicea! Și câte și mai câte. Știi ce m-am gândit eu?

— N-am nici cea mai mică idee.

Tonul lui MacWhirter era stăpânit. Lord Cornelly nu observă. Se delecta cu amintirea propriilor sale reacții.

— Mi-am spus: „Iată genul de tip cu care mi-ar plăcea să am de-a face! Un om care nu poate fi mituit și silit să mintă”. Pentru mine, nu va trebui să minți, nu așa îmi conduc eu afacerile. Am colindat lumea întreagă după un om cinstit... Și-s ai dracului de puțini!

Micuțul pair izbucni într-un râs ascuțit, chipul său vioi de maimuță schimonosindu-se de veselie. MacWhirter rămase sobru, deloc amuzat.

Lord Cornelly se opri din râs. Chipul său deveni vioi, atent.

— Dacă vrei o slujbă, MacWhirter, am una pentru dumneata.

— Asta îmi și trebuie, o slujbă, spuse MacWhirter.

— E o slujbă importantă. O slujbă care poate fi dată numai unui om foarte priceput... Iar dumneata ești, m-am interesat în privința asta, și un om în care poți avea încredere... Deplină.

Lord Cornelly așteptă. MacWhirter nu scoase, o vorbă.

— Ei bine, omule, mă pot încrede total în dumneata?

MacWhirter rosti sec:

— Asta n-o puteți ști doar auzindu-mă spunând „da”.

Lord Cornelly râse.

— Da, mă încred. Ești omul pe care îl caut. Cunoști cât de cât America de Sud?

Apoi intră în detalii. Jumătate de oră mai târziu, MacWhirter stătea pe trotuar – un om care primise o slujbă interesantă și extrem de bine plătită... O slujbă care îi asigura viitorul.

Soarta, după ce se încruntase la el, găsisese de cuviință să-i surâdă. Însă el nu avea starea de spirit necesară pentru a-i întoarce zâmbetul. În el nu exista nici un fel de exaltare, deși simțul umorului îl făcea să rânjească, când se gândea la întrevvedere, care tocmai se încheiase. Exista o justiție destul de deplasată în faptul că bârfele fostului său patron contribuiseră la prezenta sa avansare!

Era un norocos, cel puțin așa credea. Nu că i-ar fi păsat! Dorea să-și îndeplinească sarcina de a trăi nu cu entuziasm, nici măcar cu plăcere, ci într-un mod metodic, cotidian. În urmă cu șapte luni încercase să-și ia viața; întâmplarea, nimic altceva decât întâmplarea intervenise, dar nu-i era recunoscător cine știe ce. Adevărat, în momentul de față, nu mai avea nici un chef să încerce din nou. Faza aceea se încheiase definitiv. Nu-ți poți lua viața așa, cu sânge rece, recunoscându-l. Trebuia să existe un imbold venind din afară, un impuls de neîmplinire, amărăciune, disperare, sau de pasiune. Nu te poți sinucide doar pentru că simți că viața e o înșiruire de întâmplări neinteresante.

În general, îi părea bine că noua lui slujbă avea să-l ducă departe de Anglia. Urma să plece spre America de Sud, la sfârșitul lui septembrie. Săptămânile următoare avea să fie ocupat cu procurarea unui anumit utilaj și trebuia să se pună la curent cu subtilitățile noii sale munci care părea destul de complicată.

Însă îi mai rămânea o săptămână liberă înainte de plecare. Se întreba ce ar putea face în acea săptămână. Să stea la Londra? Să plece în altă parte?

În mintea sa își tăcu loc vag o idee.

Saltcreek?

— Ar fi o idee a naibii de bună să mă duc acolo, își spuse MacWhirter.

Ar fi amuzant, își zise, zâmbind amar.

19 august

— S-a dus concediul meu, spuse dezgustat, superintendentul Battle.

Doamna Battle era dezamăgită, însă, în toți anii ăștia mulți, de când era soție de ofițer de poliție, învățase să privească dezamăgirile, dintr-o perspectivă filosofică.

— Ei bine, spuse ea, n-avem ce face. E un caz interesant?

— Nu într-atât încât să facă mare zarvă, răspunse superintendentul Battle. În tot cazul, Foreign Office s-a transformat într-un furnicar... Toți tinerii ăia înalți și supli aleargă de colo-colo, spunând la tot pasul „Sst! Sst!”. Se va rezolva destul de ușor... Și toți vor ieși cu fața curată. În tot cazul, nu e genul de caz pe care să-l trec în „Memoriile” mele, presupunând că am să fac prostia să mi le scriu vreodată.

— Ne-am putea amâna vacanța, începu, cu îndoială, doamna Battle, dar soțul său o întrerupse hotărât:

— Nici vorbă! Tu și fetele o să plecați la Britlington, camerele au fost reținute încă din martie și ar fi păcat să le pierdeți. Am să-ți spun ce voi face eu. După ce se va termina totul, am să mă duc să petrec o săptămână cu Jim, după ce trece furtuna asta.

Jim era nepotul superintendentului Battle, inspectorul James Leach.

— Saltington este foarte aproape de Easterhead Bay și Saltcreek, continuă el. Am să respir aer de mare și am să fac și o baie bună.

Doamna Battle pufni.

— Cred mai de grabă că ai să te spetești muncind, ajutându-l la vreun caz de-al lui!

— În perioada asta a anului nu prea există cazuri... Afară poate de vreo femeie care a furat ceva în valoare de șase penny de la Woolworth's. Și, oricum, Jim se descurcă - n-are nevoie să fie ajutat.

— Bine, bine, spuse doamna Battle. Presupun că totul va ieși cum trebuie, doar că sunt amărâtă.

— Treburile astea ne sunt date pentru a ne pune la încercare, o asigură superintendentul Battle.

Partea a doua.

Albă - ca - Zăpada și Trandafirul Roșu.

I

Când coborî din tren, Thomas Royde o găsi pe Mary Aldin așteptându-l pe peronul din Saltington.

Își amintea vag de ea, iar acum, când o revăzu, rămase plăcut surprins de capacitatea ei de a rezolva rapid lucrurile.

Ea îi spuse pe numele mic:

— Ce plăcere să te văd, Thomas! După atâția ani!

— Din partea ta e drăguț că m-ai întâmpinat. Sper că nu s-a întâmplat ceva? Am picat prost?

— Cătuși de puțin. Dimpotrivă. Ești foarte bine venit. Asta e hamalul tău? Spune-i să-ți ducă bagajele într-acolo. Am mașina trasă exact la capăt.

Bagajele fură băgate în Ford. Mary apucă volanul, iar Thomas Royde se așeză lângă ea. Porniră, și Thomas observă că era o bună șoferiță, îndemânică și atentă în mijlocul traficului și că aprecia just distanțele.

Saltington era la șapte mile de Saltcreek. Odată ieșiți din aglomerația târgușorului și ajunși la drum întins, Mary redeschise subiectul vizitei lui.

— Zău, Thomas, venirea ta, chiar în momentul de față, e un dar dumnezeiesc. Lucrurile sunt destul de încurcate... Iar un străin... Sau, mă rog, parțial străin, era exact ceea ce trebuia.

— Care-i necazul?

Atitudinea sa, ca întotdeauna, nu vădea curiozitate... Era aproape indolentă. Părea că pusese întrebarea mai mult din politețe, decât din vreo dorință de a se informa. Era atitudinea care-i mergea la inimă lui Mary Aldin. Simțea o dorință nebună să vorbească cu cineva... Însă prefera ca acel cineva să nu fie prea interesat.

Spuse:

— Păi... Suntem într-o situație destul de dificilă. Audrey e aici, probabil că știi, nu?

Se opri întrebătoare și Thomas dădu din cap.

— Și mai sunt și Nevile și soția lui.

Sprâncenele lui Thomas Royde se înălțară. După câteva momente, spuse:

— Puțin penibil...

— Da. A fost ideea lui Nevile.

Se opri. Royde nu spuse nimic, însă, ca și cum un aer de neîncredere ar fi venit dinspre el, Mary repetă:

— A fost ideea lui Nevile. De ce?

Pentru o clipă, Mary își ridică mâinile de pe volan.

— Așa o fi modern acum. Toată lumea înțelegeătoare și prietenă. Asta e ideea. Însă eu nu cred că merge.

— E posibil să nu meargă. Cum arată noua soție a lui Nevile?

— Kay? Frumoasă, bineînțeles. Cu adevărat frumoasă și foarte tânără.

— Și Nevile e topit după ea?

— Oh, da. Dar n-au decît un an de la căsătorie.

Thomas Royde întoarse capul. Gura lui schiță un zâmbet. Mary spuse repede:

— Nu chiar asta am vrut să spun.

— Ei, hai, Mary, cred că tocmai asta ai vrut să spui.

— În fine, n-ai cum să nu vezi că au foarte puține în comun. Prietenii, de exemplu... Se opri.

Royde întrebă:

— A cunoscut-o pe Riviera, nu? Nu știi prea multe amănunte, doar ce mi-a scris, în mare, mama.

— Da, s-au cunoscut la Cannes. Nevile s-a aprins, însă îmi închipui că se mai aprinsese și până atunci... Dar într-un mod cu totul inofensiv, încă mai cred că, dacă ar fi fost lăsat în pace, nu și-ar fi stricat căsnicia. Nevile ținea la Audrey, doar știi.

Thomas dădu din cap. Mary continuă:

— Nu cred că el a vrut să-și distrugă căsnicia... Sunt sigură că nu. Dar fata a fost foarte hotărâtă. S-a ținut de capul lui și n-a avut liniște până nu l-a făcut să-și lase soția... Și ce poate face un bărbat în asemenea circumstanțe? Asta l-a flatat, bineînțeles.

— Era îndrăgostită lulea de el, nu-i așa?

— Cred că da.

Mary o spusese cu îndoială, întâlnindu-i privirea întrebătoare, roși.

— Ce mătă rea sunt! Există un tânăr care tot îi dă târcoale... Arătos ca un gigolo... Un vechi prieten de-al ei. Și nu pot să nu mă întreb, uneori, dacă faptul că Nevile e atât de înstărit, și distins, și așa mai departe, n-a contribuit cu ceva la afacerea asta. Fata n-a avut o para chioară, presupun.

Se opri, părând destul de rușinată. Thomas Royde se mulțumi să rostească doar un „îhî”, pe un ton meditativ.

— Totuși, asta-i pură invidie! Spuse Mary. Fata e superbă... Și asta probabil stârnește instinctele de feline ale fetelor bătrâne.

Royde se uită gânditor la ea, dar chipul său nu avu nici o reacție vizibilă. După câteva minute, spuse:

— Dar, mai exact, care e necazul, în momentul de față?

— Știi, de fapt habar n-am! Tocmai asta e ciudat. Normal că, mai întâi, ne-am consultat cu Audrey... Iar ea n-a avut nimic împotrivă să se întâlnească cu Kay... A fost foarte drăguță în privința asta. A fost încântătoare. Nimeni nu s-ar fi purtat mai bine. Desigur, Audrey e foarte corectă în tot ce face. Comportarea ei față de cei doi e perfectă. E foarte rezervată, după cum știi, și niciodată nu poți avea nici cea mai mică idee despre ceea ce gândește sau simte... Dar, sinceră să fiu, nu cred c-o deranjează câtuși de puțin.

— N-are motiv ca s-o deranjeze, rosti Thomas Royde. După câteva clipe, adăugă: La urma urmei, au trecut trei ani.

— Oare oamenii ca Audrey chiar uită? Ea a ținut foarte mult la Nevile. Thomas Royde se mișcă în scaun.

— Are doar treizeci și doi de ani. Are toată viața înaintea.

— Oh, știu. Dar a afectat-o foarte puternic. A avut o prăbușire nervoasă foarte serioasă, să știi.

— Știu. Mi-a scris mama.

— Într-un fel, cred că pentru mama ta a fost bine că a trebuit să aibă grijă de Audrey. A făcut-o să-și uite propria-i durere... Legată de moartea fratelui tău. Ne-a părut atât de rău când am aflat!

— Da. Bietul Adrian, întotdeauna conducea cu viteză.

Urmă o pauză. Mary scoase mâna pe geam, ca semn că urma să cotească pe drumul care ducea în jos, spre Saltcreek.

La un moment dat, în timp ce se strecura pe drumul strâmt și întortocheat, spuse:

— Thomas... Tu o cunoști bine pe Audrey?

— Așa-și-așa. N-am prea văzut-o în ultimii zece ani.

— Dar o știi de copil. Vă era ca o soră, ție și lui Adrian?

El dădu din cap.

— Era... Era, în vreun fel, nițel dezechilibrată? N-am vrut să spun chiar în modul în care a sunat. Am însă sentimentul că ceva nu e deloc în regulă cu ea. Este complet detașată, echilibrul ei e atât de nefiresc de perfect... Însă, câteodată, mă întreb ce se ascunde în spatele fațadei. Din când în când, îmi

dă o senzație... de ceva ca o emoție extrem de puternică. Și nu știu ce este! Însă simt că nu e normală. Există ceva! Asta mă îngrijorează. Știu că, în casă, e o atmosferă care ne afectează pe toți: suntem nervoși, gata să explodăm. Dar nu știu de ce. Și asta mă înspăimântă uneori, Thomas.

— Te înspăimântă?

Tonul său ușor mirat o tăcu să se adune. Râse scurt, nervos.

— Sună absurd... Însă, cum spuneam mai înainte, sosirea ta ne va face bine tuturor... va fi ca o relaxare. Ah, am ajuns!

Dăduseră ultimul colț. Gull's Point era construit pe un platou stâncos ce domina râul. Pe cele două părți, versanții săi cădeau perpendicular pe apă. Grădinile și terenul de tenis erau în stânga casei. Garajul, o construcție modernă, era amplasat la capătul drumului, pe partea cealaltă a sa.

Mary spuse:

— Acum am să duc mașina, apoi mă întorc. Hurstall va avea grijă de tine.

Hurstall, vârstnicul majordom, îl întâmpină pe Thomas cu plăcerea unui vechi prieten.

— Sunt foarte bucuros să vă văd după atâția ani, domnule Royde. Și doamna va fi. Aveți camera dinspre est. Cred că-i veți găsi pe toți în grădină, asta numai dacă nu vreți să mergeți, mai întâi, în camera dumneavoastră.

Thomas scutură din cap. Traversă salonul spre glasvandul care dădea pe terasă. Se opri o clipă, privind neobservat.

Două femei erau singure pe terasă. Una stătea pe colțul balustradei, privind înspre apă. Cealaltă o urmărea.

Prima era Audrey... Cealaltă trebuia să fie Kay Strange. Kay nu știa că era urmărită, așa că nu făcea nici un efort să-și mascheze expresia. Thomas Royde poate nu era un bun observator când era vorba de femei, dar nu putea să nu remarce că Kay Strange n-o putea suferi pe Audrey Strange.

Cât despre Audrey, ea se uita în lungul râului și părea să ignore sau să fie indiferentă la prezența celeilalte.

Trecuseră șapte ani de când Thomas n-o văzuse pe Audrey Strange. Acum o studia cu atenție. Se schimbase? Și dacă da, în ce sens?

Exista o schimbare, hotărî el. Era mai slabă, mai palidă, arăta mai eterică... Dar încă ceva, ceva ce nu-l putea defini. Era ca și cum se ținea singură în lesă, controlându-și fiecare mișcare... Și totuși, intens conștientă de tot ce se petrecea în jurul ei... Era ca o persoană care ascundea un secret, gândi el. Dar ce secret? Nu știa prea multe despre evenimentele care surveniseră, în viața ei, în ultimii ani. Era pregătit s-o găsească tristă și părăsită... Când colo era altceva. Semăna cu un copil care, prin felul în care își încheștează mâna pe ceva de preț, atrage atenția că vrea să-l ascundă.

Apoi, ochii lui se opriră asupra celeilalte femei... Femeia care era acum soția lui Nevile Strange. Frumoasă, da. Mary Aldin avusese dreptate, în același timp, i se păru periculoasă. Gândi: „N-aș vrea s-o știu lângă Audrey, cu un cuțit în mână...”

Și totuși de ce ar fi urât-o ea pe prima soție a lui Nevile? Totul era de acum definitiv terminat. Audrey nu mai reprezenta nimic în viața lor

prezentă. Pe terasă se auziră pași. Nevile dăduse colțul casei. Părea înfierbântat și ținea în mână o revistă ilustrată.

— Iată „Illustrated Review”, spuse el. N-am reușit să obțin decât una...

Și atunci, exact în aceeași clipă, se petrecură două lucruri.

Kay spuse: „Oh bine, dă-mi-o”, iar Audrey, fără să întoarcă capul, întinse mâna, cu un aer absent.

Nevile se oprise, la egală distanță, de cele două femei. Chipul său fu străbătut de-o ușoară încurcătură, înainte ca el să apuce să spună ceva, Kay rosti pe un ton ușor isteric:

— O vreau. Dă-mi-o! Dă-mi-o, Nevile!

Audrey Strange tresări, întoarse capul, își retrase mâna și îngână cu cel mai autentic aer confuz:

— Oh, îmi pare rău. Credeam că vorbești cu mine, Nevile.

Thomas Royde văzu cum ceafa lui Nevile se colorează într-un roșu aprins. Făcu trei pași rapizi și-i dădu revista lui Audrey.

Ezitănd, cu un aer tot mai încurcat, ea rosti:

— Oh, dar...

Kay își împinse scaunul cu o mișcare brutală. Rămase o clipă în picioare, apoi, întorcându-se, se îndreptă spre ușa salonului. Thomas nu apucă să facă nici o mișcare și ea intră drept în el.

Șocul o făcu să se dea înapoi; se uită la el, în timp ce el își cerea scuze. Atunci Thomas înțelese de ce nu-l văzuse. Ochii ei erau plini de lacrimi... Lacrimi de mânie, își închipui el.

— Hei, spuse Kay. Tu cine ești? Oh, desigur, tipul din Malayesia!

— Da, sunt tipul din Malayesia.

— Să fi dat Domnul să fi fost eu acum în Malayesia, spuse Kay. Oriunde, numai aici, nu! Nu pot să sufăr casa asta împruțită! Îi urăsc pe toți din ea!

Scenele emoționale îl alarmau întotdeauna pe Thomas. Se uită încruntat la Kay și îngână nervos: „Î-hî”

— Dacă n-au mare grijă, am să omor pe vreunul! Spuse Kay. Fie pe Nevile, fie pe pisica aia cu fața străvezie!

Țâșni pe lângă el și ieși din cameră, trântind ușa.

Thomas Royde rămase în loc. Nu știa ce să facă, însă îi părea bine că tânăra doamnă Strange plecase. Stătea și se uită la ușa pe care o trântise cu atâta putere. „O tigroaică - noua doamnă Strange!”

În spațiul dintre ușile glasvandului apărură Nevile. Respira destul de repede.

Îl salută confuz pe Thomas.

— Oh... Ăă... Hello, Royde, n-am știut că ai sosit. Păi... N-ai văzut-o pe soția mea?

— A trecut, acum un minut, pe aici, răspunse celălalt. Nevile părăsi, la rândul său salonul. Părea supărat. Thomas Royde ieși încetitor pe terasă. Avea un pas ușor. Abia când ajunse doar la câțiva pași de ea, Audrey întoarse capul.

Ochii ei depărtați se dilatară, buzele i se întredeschiseră. Se dezlipi de balustradă și veni către el cu brațele întinse.

— Thomas! Dragul meu Thomas! Ce bine îmi pare că ai venit!

În timp ce el îi lua mâinile mici în ale sale, Mary Aldin apăru, la rândul ei, în ușa glasvandului, Văzându-i pe cei doi, se opri, îi urmări câteva clipe, apoi se întoarse tiptil și intră înapoi în casă.

II

Nevile o găsi pe Kay în dormitorul ei, la etaj. Singurul dormitor mare, dublu, din casă era al lui lady Tressilian. Unui cuplu căsătorit i se dădeau întotdeauna cele două camere ce comunicau între ele printr-o ușă și o baie mică în partea de vest a casei. Era un apartament mic, izolat.

Nevile străbătu camera lui și intră în cea a soției. Kay se aruncase pe pat. Ridicându-și fața brăzdată de lacrimi, strigă mâniașă:

— Așadar, ai venit! Era și vremea!

— Ce-i toată tevatura asta? Ai înnebunit, Kay? Nevile vorbea calm, însă cuta din colțul gurii îi trăda supărarea reținută.

— De ce i-ai dat ei „Illustrated Review” și nu mie?

— Zău, Kay, ești copil! Tot tămbălăul ăsta pentru o amărâtă de revistă.

— I-ai dat-o ei, nu mie! Repetă Kay cu încăpățănare.

— Ei bine, de ce nu? Ce contează?

— Pentru mine contează.

— Nu știu ce se întâmplă cu tine. Nu te poți purta în felul ăsta isteric în casa altora. Nu știi cum să te porți în public?

— De ce i-ai dat-o lui Audrey?

— Pentru că a vrut-o.

— Și eu am vrut-o, iar eu sunt soția ta.

— Cu atât mai mult. I-am dat-o unei femei mai în vârstă ca tine și care, practic, nu mi-e nici un fel de rudă.

— M-a învins! A vrut s-o facă și a făcut-o! Ai fost de partea ei!

— Vorbești ca un copil prost și gelos. Pentru numele lui Dumnezeu, controlează-te, și încearcă să te porți cum se cuvine în public!

— Ca ea, nu?

Nevile spuse rece:

— În tot cazul, Audrey știe să se poarte ca o doamnă. Ea nu se dă în spectacol.

— Te întărită împotriva mea! Mă urăște și vrea să se răzbune.

— Ascultă, Kay, vrei să încetezi să fii melodramatică și absolut proastă? M-am săturat!

— Atunci, să plecăm de aici! Să plecăm mâine. Urăsc locul ăsta!

— Suntem aici doar de patru zile.

— E prea mult! Hai să plecăm, Nevile!

— Ascultă-mă, Kay, îmi ajunge. Am venit pentru două săptămâni și voi sta două săptămâni.

— O să-ți pară rău, spuse Kay. Tu și Audrey a ta! O crezi grozavă!

— Nu o cred grozavă. Cred că e o persoană extrem de amabilă și drăguță, cu care m-am purtat urât, și care a fost mult prea generoasă și iertătoare.

— Aici greșești, spuse Kay. Coborâse din pat. Furia i se potolise. Vorbea calm, aproape cumpătat. Audrey nu te-a iertat, Nevile. Am văzut-o, de câteva ori, uitându-se la tine... Nu știi ce se petrece în mintea ei, însă ceva se petrece... E genul de om care nu lasă pe nimeni să afle ce gândește.

— Păcat că nu sunt mai multe persoane ca ea, spuse Nevile.

Kay se albi la față.

— Te referi la mine? Glasul său avea o undă amenințătoare.

— Ei bine, n-ai demonstrat prea multă stăpânire de sine, nu-i așa?

Orice nemulțumire, cât de mică, o dai pe față. Te faci de râs și mă faci de râs și pe mine!

— Mai ai ceva de spus? Vocea ei era de gheață.

El rosti cu un glas tot atât de rece:

— Îmi pare rău dacă crezi că am fost nedrept. Dar ăsta-i purul adevăr. N-ai mai mult auto-control decât un copil.

— Tu nu-ți ieși niciodată din fire, nu-i așa? Veșnic stăpânitul, manieratul pukka sahib! Nu cred că ai sentimente. Ești doar o reptilă... O afurisită de reptilă cu sângele rece! De ce nu-ți dai frâu liber din când în când? De ce nu ți pi la mine, nu mă înjuri, nu-mi spui să mă duc dracului?

Nevile oftă. Umerii i se lăsaseră.

— Of, Doamne, rosti el. Răsucindu-se pe călcâie, părăsi camera.

III

— Arăți exact ca la șaptesprezece ani, Thomas Royde, spuse lady Tressilian. Exact aceeași privire de bufniță. Și nu vorbești mai mult ca atunci. De ce?

Thomas răspunse vag:

— Nu știu. Niciodată n-am avut darul vorbirii.

— Ca Adrian. Adrian era foarte deștept și un orator iscusit.

— Poate tocmai de asta. Îl lăsam mereu pe el să vorbească.

— Bietul Adrian. Promitea atât de mult! Thomas dădu din cap.

Lady Tressilian schimbă subiectul. Binevoise să-i acorde o întrevedere lui Thomas. Obişnuia să-și primească vizitatorii pe rând, unul câte unul. În felul ăsta, nu se obosea și putea să-și concentreze atenția asupra lor.

— Ești aici de douăzeci și patru de ore. Ce părere ai despre situația de la noi?

— Situație?

— Nu te uita prosteste! O faci deliberat. Știi foarte bine la ce mă refer. Eternul triumfi care s-a stabilit sub acoperișul meu.

Thomas rosti precaut:

— Se pare că sunt ceva frecuşuri.

Lady Tressilian zâmbi cam diabolic.

— Îți mărturisesc, Thomas, că mă distrează. Nu s-a ajuns aici din dorința mea. Am făcut totul ca să previn situația. Nevile s-a încăpățânat. A insistat să le aducă aici pe cele două... Iar acum culege roadele!

Thomas Royde se foi ușor în scaun.

— Arată nostim, spuse el.

— M-ai lămurit! Pufni lady Tressilian.

— N-aș fi crezut că Nevile Strange e în stare să facă așa ceva.

— E interesant că spui asta. Pentru că așa gândesc și eu. Nu-i stă în caracter lui Nevile. Asemenea majorității bărbaților, de obicei, face tot posibilul să evite orice fel de încurcături sau eventuale neplăceri. Am bănuț că nu de la el a pornit ideea... Dar, în cazul ăsta, nu văd de la cine altcineva. Se opri și apoi rosti cu o înflăcărare doar ușor ridicată: N-ar fi putut fi ideea lui Audrey?

Thomas răspunse prompt:

— Nu, nu Audrey.

— Dar nici nu-mi prea vine să cred ca a fost ideea acestei nefericite tinere, Kay. Doar dacă nu e o actriță desăvârșită. Știi, în ultimul timp, aproape că mi-e milă de ea.

— Nu prea vă place, nu-i așa?

— Nu. Mi se pare săracă la minte și fără nici un pic de prestanță. Dar, cum spuneam, începe să-mi pară rău pentru ea. E ca un fluture amețit, care se învârte în jurul lămpii. Nu știe ce tactică să adopte. Mereu indispusă, maniere proaste, impertinență copilărească... Toate lucrurile care au cel mai nefericit efect asupra unui bărbat ca Nevile.

Thomas rosti liniștit:

— Mie mi se pare că Audrey e cea care e într-o postură delicată.

Lady Tressilian îi aruncă o privire pătrunzătoare.

— Întotdeauna ai fost îndrăgostit de Audrey, nu-i așa, Thomas?

Replica lui veni imperturbabilă.

— Presupun că da.

— Practic, de când ați copilărit împreună?

El dădu din cap.

— Și pe urmă a venit Nevile și ți-a suflat-o de sub nas?

Thomas se mișcă stingherit în scaun.

— Păi... Întotdeauna am știut că n-am nici o șansă.

— Defetist, spuse lady Tressilian.

— Mereu am fost un câine spășit.

— Cal bun de căruță!

— Bunul Thomas...!". Asta e tot ce gândește Audrey despre mine.

— Credinciosul Thomas", îl corectă lady Tressilian. Asta e porecla ta, nu-i așa?

El zâmbi, căci aceste cuvinte îi amintiră de zilele copilăriei. „Ciudat! N-am mai auzit-o de ani de zile.”

— Asta te-ar putea aduce acum într-o poziție privilegiată, spuse lady Tressilian.

Privirea ei era limpede și insistentă. Continuă:

— Fidelitatea e o calitate pe care ar aprecia-o oricine care a trecut prin ce-a trecut Audrey. Devotamentul de-o viață e, uneori, răsplătit, Thomas.

Thomas Royde privi în jos, făcându-și de lucru cu pipa.

— Da, spuse el, în speranța asta am venit acasă.

IV

— Așadar, iată-ne pe toți, spuse Mary Aldin. Hurstall, bătrânul majordom, își șterse fruntea. Când intră în bucătărie, doamna Spicer, bucătăreasa, îi observă expresia.

— Nu cred c-am s-o scot cu bine la capăt, ăsta-i adevărul, spuse Hurstall. Dacă mă pot exprima așa, tot ce se face și se spune în casa asta, în ultimul timp, pare să însemne cu totul altceva decât se vede și se aude, înțelegi ce vreau să spun?

Cum doamna Spicer nu părea să înțeleagă, Hurstall continuă:

— Chiar adineaori, în timp ce se așezau la masă, domnișoara Aldin a spus: „Așadar, iată-ne pe toți”... Și tocmai asta m-a făcut să am un șoc! M-a dus cu gândul la un dresor care atrage o grămadă de fiare sălbatice într-o cușcă și, brusc, ușa cuștii se închide. M-am simțit, dintr-o dată, ca și cum am fi fost prinși cu toții într-o capcană.

— Ușurel, domnule Hurstall, trebuie că ai mâncat ceva ce ți-a căzut greu la stomac. Ai făcut o indigestie.

— Nu-i vorba de indigestie. Fiecare din noi e încordat. Chiar în clipa aceea, ușa din față s-a închis cu zgomot și doamna Strange... Doamna Strange a noastră, domnișoara Audrey, a sărit ca împușcată. Și apoi, mai sunt și tăcerile. Sunt foarte ciudate. E ca și cum fiecare s-ar teme să vorbească. Și, brusc, încep să vorbească toți, în același timp, rostind primul lucru care le vine în minte.

— Destul ca să te faci să te simți stânjenit, rosti doamna Spicer.

— Două doamne Strange într-o casă. Nu mi se pare decent.

În sufragerie, se instalase una din acele tăceri, descrise de Hurstall. Mary Aldin făcu un efort și se întoarse spre Kay.

— L-am invitat pe prietenul tău, domnul Latimer, mâine seară, la cină.

— Bine, spuse Kay.

Nevile întrebă:

— Latimer? E aici?

— Stă la Easterhead Bay Hotel, răspunse Kay.

Nevile spuse:

— Ar trebui să mergem și noi să luăm masa acolo, într-o seară. Până la ce oră merge bacul?

— Până la unu și jumătate, spuse Mary.

— Presupun că se dansează.

— Da, și sunt în jur de o sută de persoane, preciză Kay.

— Nu e chiar amuzant pentru prietenul tău, i se adresă Nevile lui Kay.

Mary interveni iute:

— Am putea merge, într-o zi, să facem o baie la Easterhead Bay. E încă destul de cald, iar plaja e încântătoare.

Thomas Royde i se adresă pe ton scăzut lui Audrey.

— Mă gândeam să ies mâine pe mare. Vii cu mine?

— Mi-ar plăcea.

— Am putea să mergem cu toții pe mare, spuse Nevile.

— Credeam că te-am auzit spunând că vrei să joci golf, rosti Kay.

— Chiar mă gândeam să mă duc pe terenul de golf. Zilele trecute, am remarcat că mi-am ieșit din mână.

— Ce tragedie! Exclamă Kay.

Nevile rosti cu umor:

— Golful e un joc tragic.

Mary o întrebă pe Kay dacă joacă și ea.

— Da... Oarecum. Nevile spuse:

— Kay ar fi foarte bună, dacă și-ar da cât de cât silința. Are o pendulare înnăscută.

Kay i se adresă lui Audrey:

— Tu nu joci nici un joc, nu-i așa?

— Nu chiar. Joc cât de cât tenis... Dar sunt o jucătoare foarte slabă.

— Mai cânti la pian, Audrey? Întrebă Thomas.

Ea scutură din cap.

— În prezent, nu.

— Cântai destul de bine la pian, spuse Nevile.

— Credeam că nu-ți place muzica, Nevile, rosti Kay.

— Nu mă prea pricep, răspunse vag Nevile. Mereu m-am mirat cum reușește Audrey să cuprindă o octavă, cu mâinile ei atât de mici.

Se uită la ceilalți, în timp ce ea puse jos cuțitul și furculița pentru desert.

Audrey roși ușor și spuse repede:

— Am degetul mic foarte lung. Cred că asta mă ajută.

— Înseamnă că ești egoistă, spuse Kay. Altfel ai avea degetul mic scurt.

— Adevărat? Întrebă Mary Aldin. În cazul ăsta, eu nu sunt egoistă.

Uitați, degetele mele mici sunt foarte scurte.

— Cred că nu ești câtuși de puțin egoistă, rosti Thomas, privind-o gânditor.

Ea se făcu roșie și continuă repede:

— Cine e cel mai altruist dintre noi? Hai să ne comparăm degetele. Al meu e mai scurt ca al tău, Kay. Dar, Thomas cred că mă bate.

— Iar eu vă bat pe amândoi, rosti Nevile, întinzând o mână.

— Însă doar la o mână, spuse Kay. Degetul de la mâna stângă e scurt, Nevile, dar cel de la mâna dreaptă e mult mai lung. Iar mâna stângă arată cum te-ai născut, iar cea dreaptă ce ai devenit. Asta înseamnă că nu te-ai născut egoist, dar ai devenit cu timpul.

— Știi să ghicești în palmă, Kay? Întrebă Mary Aldin întinzând mâna cu palma în sus. O ghicitoare mi-a prezis că voi avea doi soți și trei copii. Ar trebui să mă grăbesc!

Kay spuse:

— Aceste linii mici nu sunt copii, ci călătorii. Asta înseamnă că vei face trei călătorii peste o apă.

— Mi se pare foarte puțin probabil, spuse Mary Aldin.

Thomas Royde o întrebă:

— Ai călătorit mult?

— Nu, deloc.

El remarcă în glasul ei o undă de regret.

— Ți-ar plăcea?

— Mai mult ca orice pe lume.

Thomas reflectă, în felul său încet, la viața ei. Întotdeauna servise o bătrână. Calmă, plină de tact... O excelentă intendentă, întrebă curios:

— Ești de mult cu Lady Tressilian?

— De aproape cincisprezece ani. Am venit să stau cu ea, după moartea tatălui meu. Înainte de a muri, a fost, câțiva ani, paralizat.

Apoi, parcă răspunzând unei întrebări pe care o avea în minte, continuă:

— Am treizeci și șase de ani. Asta vroiai să știi, nu-i așa?

— Chiar mă întrebam, recunosc eu el. Știi, ai putea avea... Oricât.

— S-ar putea. Nu mi-am dat seama.

Privirea lui întunecată și gânditoare nu-i păăsea chipul. Mary nu se simți stânjenită. Era o privire fără nici o semnificație aparte... Un interes pur meditativ. Văzându-i ochii ațintiți pe părul ei, își duse mâna la şuvița albă.

— O am de foarte tânără, spuse ea.

— Îmi place, rosti Thomas simplu.

Continuă să o privească. În cele din urmă, ea spuse pe un ton ușor amuzat.

— Ei bine, care-i verdictul? Sub bronz, el roși:

— Oh, cred că e nepoliticos din partea mea să mă uit așa. Mă întrebam... Cum ești în realitate.

— Te rog, rosti ea în grabă și se ridică de la masă. În timp ce intra în salon ținând-o de braț pe Audrey, spuse:

— Măine la cină vine și bătrânul domn Treves.

— Cine e? Întrebă Neville.

— Ne-a adus o scrisoare de prezentare din partea lui Rufus Lord. E un bătrânel încântător. Stă la Balmoral Court. Suferă de inimă și arată plăpând, dar facultățile sale mintale sunt intacte și a cunoscut o mulțime de oameni interesanți. A fost procuror sau avocat... Nu mai știu.

— Toți de pe aici sunt teribil de bătrâni, spuse nemulțumită Kay.

Stătea chiar sub un lampadar înalt. Thomas, care privea în direcția aceea, îi acordă aceeași atenție interesată pe care ar fi acordat-o oricui care s-ar fi întâmplat să se găsească în raza sa vizuală.

Brusc, fu izbit de perfecta și senzuala ei frumusețe. O frumusețe viu colorată, clocotind de vitalitate. Își mută privirea spre Audrey, palidă ca o momâie, în rochia ei de un gri argintiu.

Zâmbi în gând și murmură:

— Trandafirul Roșu și Albă ca Zăpada.

— Ce? Întrebă Mary Aldin, care stătea lângă el.

El repetă cuvintele, adăugând:

— Știi, ca în basmul acela vechi... Mary Aldin spuse:

— Descrierea e foarte bună...

V

Domnul Treves sorbi cu savoare din paharul cu Porto. Un vin excelent. O cină cu mâncăruri și serviciu excelent. Era limpede că lady Tressilian avea servitori buni.

De asemenea, casa era bine condusă, în ciuda faptului că stăpâna sa era invalidă.

Păcat, totuși, că doamnele nu părăsiseră sufrageria, când fusese adus vinul de Porto. El prefera vechile obiceiuri. Însă tinerii aceștia aveau felul lor de a se purta.

Ochii săi poposiseră gânditori pe strălucitoarea și frumoasa femeie care era soția lui Neville Strange.

Seara asta era seara lui Kay. Frumusețea ei vie făcea să strălucească încăperea, luminată de sfeșnice. Alături de ea, Ted Latimer își plecase capul brunet și lucios spre ea. Prezența lui o ajuta. Se simțea triumfătoare și sigură de sine.

Simpla vedere a unei vitalități atât de iradiante redeștepta simțurile bătrâne.

Tinerețea... Într-adevăr, nimic nu era ca tinerețea!

Nu era de mirare că bărbatul ei își pierduse capul și își părăsise prima soție. Audrey stătea lângă el. O faptură fermecătoare și o doamnă... Dar, din experiența domnului Treves, genul de femeie predestinată să fie părăsită.

Se uită la ea. Stătea cu capul în jos, cu ochii în farfurie. Ceva, în imobilitatea ei absolută, îl izbi pe domnul Treves. Se uită mai atent la ea. Se întrebă la ce se gândea. Ce frumos îi înconjura părul urechea mică, asemănătoare unei scoici...

Cu o ușoară tresărire, domnul Treves își veni în fire, dându-și seama că se produsese o mișcare. Se ridică iute în picioare.

Kay Strange se dusesse în salon, și pusese un disc cu muzică de dans.

Mary Aldin îi spuse domnului Treves, ca o scuză:

— Sunt convinsă că detestați jazz-ul.

— Ba deloc, minți politicos domnul Treves.

— Poate mai târziu facem un bridge, sugeră ea. Nu-l putem începe acum pentru că știu că lady Tressilian vă așteaptă la o șuetă.

— Îmi va face mare plăcere. Lady Tressilian nu vine niciodată aici, jos, să fie alături de toată lumea?

— Nu, de obicei, coboară în căruciorul de invalid. De aceea avem un lift. Dar, în prezent, preferă să rămână în camera ei. Acolo stă de vorbă cu cine dorește... Cam ca la o curte regală.

— Foarte bine exprimat, domnișoară Aldin, întotdeauna am remarcat o notă regală în manierele ei.

În mijlocul camerei, Kay se mișca într-un ritm ușor de dans. Spuse:

— la odată masa aia din drum, Neville!

Glasul ei era sigur, poruncitor. Ochii îi străluceau, buzele îi erau întredeschise.

Ascultător, Neville dădu masa la o parte. Apoi făcu un pas către ea, dar ea se întoarse, în mod voit, către Ted Latimer.

— Vino, Ted, hai să dansăm.

Brațul lui Ted o înconjură imediat. Dansau, lunecau, se învârtteau cu pașii perfect îngemănați. Era o încântare să-i privești.

Domnul Treves murmură:

— Ăă... Parcă sunt profesioniști.

Mary Aldin clipi uimită la auzul cuvintelor... Dar, în mod sigur, domnul Treves vorbise din simplă admirație. Se uită la fața lui mică și isteță, încrețită ca o nucă. Părea distrat, ca și cum se gândea la ceva numai de el știut.

Nevile rămase o clipă în loc, ezitând, apoi se îndreptă spre Audrey, care stătea lângă fereastră.

— Dansezi, Audrey?

Tonul era formal, aproape rece. Ai fi putut spune că invitația lui exprima doar politețe. Audrey Strange ezită o clipă, înainte de a-și înclina capul și a face un pas înspre el.

Mary Aldin făcu câteva remarci generale, la care domnul Treves nu răspunse. Până acum nu manifestase nici un semn de surzenie, iar curtoazia lui era fără reproș... Așa încât ea își dădu seama că era detașat, doar din cauza faptului că era foarte absorbit. N-ar fi putut spune, în mod sigur, dacă îi urmărea pe cei ce dansau sau se uita la Thomas Royde, care stătea singur, în celălalt capăt al încăperii.

Tresărind ușor, domnul Treves spuse:

— Scuzați-mă, dragă doamnă, ați spus ceva?

— Nimic. Doar că e un septembrie neobișnuit de frumos.

— Da, într-adevăr... E mare nevoie de ploaie pe aici, așa mi s-a spus la hotel.

— Sper că aveți confort acolo?

— Oh, da, deși trebuie să recunosc că am fost foarte nemulțumit când am sosit și am aflat că...

Domnul Treves se opri.

Audrey se desprinsese din brațele lui Nevile, și cu un scurt râs nervos, se scuza:

— E prea cald pentru dans.

Se îndreptă spre ușa deschisă și ieși pe terasă.

— Oh, du-te după ea, prostule! Îngână Mary, în surdină, însă nu atât de încet ca domnul Treves să nu audă, și să se întoarcă mirat spre ea.

Mary se înroși și râse stânjenită.

— Am început să gândesc cu glas tare, spuse ea încurcată. Dar chiar mă enervează. E atât de moale!

— Domnul Strange?

— Nu, nu Nevile. Thomas Royde.

Thomas tocmai se pregătea să înainteze, dar, după o clipă de ezitare, Nevile fu cel care o urmă pe Audrey pe terasă.

Un moment, privirea atentă și gânditoare a domnului Treves rămase ațintită asupra ușii, apoi interesul lui se îndreptă asupra celor ce dansau.

— Un excelent dansator, tânărul domn... Latimer, parcă așa ați spus că îl cheamă?

— Da. Edward Latimer.
— Ah, da, Edward Latimer. Un vechi prieten al doamnei Strange, bănuiesc?

— Da.
— Și din ce trăiește acest... Foarte atrăgător domn?
— Pai, sinceră să fiu, nu prea știu.
— A-șa, spuse domnul Treves, reușind să dea un întreg sens unei simple vorbe nevinovate.

Mary continuă:

— Stă la Easterhead Bay Hotel.

— Un loc foarte elegant.

După câteva clipe, adăugă visător:

— Are o formă a capului destul de interesantă... Ce unghi ciudat face creștetul capului cu ceafa... Deși, din cauza pieptănăturii, nu se prea observă, însă e deosebit de neobișnuit. După un moment de tăcere, continuă și mai visător: Ultimul om pe care l-am văzut, cu un cap ca ăsta, a primit o condamnare de zece ani, pentru atac brutal asupra unui bijutier în vârstă.

— Doar nu vreți să spuneți...?

— Deloc, deloc. M-ați înțeles greșit. Nu am avut intenția să fac vreo aluzie la vreunul dintre oaspeții dumneavoastră. Am vrut doar să evidențiez faptul că un criminal înrăit și brutal poate fi, în aparență, cei mai încântător și vesel tânăr. Ciudat, dar așa e!

Îi zâmbi blând. Mary spuse:

— Știți, domnule Treves, cred că mi-e puțin frică de dumneavoastră.

— Prostii, dragă doamnă.

— Dar mi-e frică. Sunteți... Un observator atât de abil.

— Vederea mi-a rămas la fel de bună, rosti domnul Treves, cu un aer mulțumit. Făcu o scurtă pauză, după care adăugă: Pe moment, nu pot să spun dacă din fericire sau din nefericire.

— De ce ar fi din nefericire?

Domnul Treves dădu cu îndoială din cap.

— Uneori ești pus în situația de a-ți asuma responsabilități. Nu întotdeauna e ușor să decizi care e modul corect de a acționa.

Hurstall intră, ducând tava cu cafele.

După ce îi servi pe Mary și pe bătrânul avocat, se duse către Thomas Royde. Apoi, la cererea lui Mary, lăsă tava pe masă și părăsi camera. Kay strigă peste umărul lui Ted:

— Noi ne terminăm mai întâi dansul. Mary spuse:

— Îi voi duce lui Audrey cafeaua afară.

Luă ceașca și se îndreptă spre glasvand. Domnul Treves o însoți. Cum ea se opri în prag, se uită peste umărul ei.

Audrey stătea pe colțul balustradei. În lumina lunii, frumusețea ei se însuflețise... O frumusețe izvorâtă mai mult din linii decât din culoare. Delicata linie dintre maxilar și ureche, gingașa modelare a bărbiei și a gurii, și cu adevărat încântătoarea ținută a capului și a năsucului drept. Această frumusețe urma să dăinuie și atunci când Audrey Strange avea să fie

bătrână... Nu depindea cu nimic de piele sau mușchi... Era o frumusețe născută din osatura sa. Rochia cu paiete, pe care o purta, accentua efectul razelor de lună. Stătea foarte liniștită, iar Nevile o privea. Nevile făcu un pas spre ea:

— Audrey... Tu...

Ea își schimbă poziția, apoi sări ușurel în picioare și își duse mâna la ureche.

— Oh! Cerceul meu... Trebuie să-mi fi căzut.

— Unde? Lasă-mă să-l caut...

Se aplecară amândoi, încurcați și stângaci... Și, în acel moment, se ciocniră. Audrey sări într-o parte. Nevile exclamă:

— Stai așa... Butonul meu... Ți s-a agățat în păr! Stai liniștită.

Audrey rămase foarte liniștită, în timp ce el umbla neîndemânatic cu părul ei.

— OH. Mi l-ai scos din rădăcini... Ce stângaci ești, Nevile, termină mai repede.

— Îmi pare rău, eu... Parcă am degetele boante. Lumina lunii era destul de puternică pentru ca cei doi din cadrul ușii să vadă ceea ce Audrey nu putea vedea... Mâinile tremurătoare ale lui Nevile, luptându-se cu părul ei blond-argintiu.

Dar și Audrey tremura... de parcă i s-ar fi făcut brusc frig.

Mary Aldin tresări, când o voce liniștită rosti în spatele ei:

— Permiteți...

Thomas Royde își făcu loc și ieși pe terasă.

— Să te ajut, Strange? Întrebă el.

Nevile se îndreptă și atât el cât și Audrey făcură câte un pas înapoi.

— E în regulă. Am reușit. Nevile era destul de alb la față.

— Ești rece, îi spuse Thomas lui Audrey. Intră să bei o cafea.

Ea se întoarse cu el, iar Nevile se răsuci, îndreptându-și privirea spre mare.

— Ți-am adus-o aici, spuse Mary. Dar mai bine s-o bei înăuntru.

— Da, spuse Audrey, cred că-i mai bine să intru. Intrară cu toții în salon. Ted și Kay nu mai dansau. Ușa se deschise și intră o femeie înaltă și slabă, îmbrăcată în negru. Spuse respectuos:

— Domnia sa vă transmite complimente și ar dori să-l vadă pe domnul Treves, sus, în camera sa.

VI

Lady Tressilian îl primi pe domnul Treves cu evidentă plăcere.

Amândoi se adânciră într-o mare de amintiri, evocând cunoștințe comune.

După o jumătate de oră, lady Tressilian oftă profund satisfăcută.

— Ah, ce bine m-am simțit! Spuse ea. Nimic nu-i mai plăcut decât să stai la taifas, amintindu-ți de vechi scandaluri.

— Un pic de maliție dă o anume savoare vieții, o aprobă domnul Treves.

— Apropo, ce părere aveți despre exemplul nostru de etern triumfi?

Domnul Treves păru vag încurcat.

— Ăă... Ce triumphi?

— Să nu-mi spuneți că nu l-ați remarcat! Nevile și nevestele lui.

— Oh, asta era! Actuala doamnă Strange e o tânără deosebit de frumoasă.

— Și Audrey e, spuse lady Tressilian.

Domnul Treves admise:

— Are șarm... Da.

Lady Tressilian exclamă:

— Doar n-o să-mi spuneți că aveți înțelegere față de un bărbat care părăsește o soție ca Audrey - o persoană de o calitate - rară pentru... Pentru o Kay!

Domnul Treves răspunse calm.

— Ba am. Se întâmplă frecvent.

— Dezgustător. Dacă aș fi bărbat, m-aș plictisi foarte repede de Kay și aș dori să nu mă fi făcut niciodată de râs!

— Și asta se întâmpla frecvent. Pasiunile astea bruște rareori țin, spuse domnul Treves, detașat și sigur pe sine.

— Și ce se întâmplă după aceea?

— De obicei, ăă... Părțile își revin. Foarte adesea, are loc un al doilea divorț. Bărbatul se însoară a treia oară... cu cineva cu o fire înțelegătoare.

— Prostii! Nevile nu e mormon... Cum poate au fost unii din clienții dumneavoastră!

— Câteodată, se poate întâmpla ca perechea originală să se recăsătorească... Să se refacă.

Lady Tressilian scutură din cap.

— Asta nu! Audrey are prea multă mândrie.

— Credeți?

— Sunt sigură. Nu mai clătinați din cap în modul ăsta enervant!

— Știu, din experiență, că femeile au foarte puțină mândrie, dacă nu chiar deloc, când e vorba de dragoste. Mândria e o calitate care le stă adesea pe buze, dar n-o găsești și în faptele lor.

— Dumneavoastră nu o cunoașteți pe Audrey. L-a iubit pățimaș pe Nevile. Poate chiar prea mult. După ce a părăsit-o pentru fata asta (deși nu-l condamnă întru totul... Fata s-a ținut scai de el pretutindeni, și știți cum sunt bărbații!) n-a mai vrut să-l mai vadă vreodată.

Domnul Treves tuși ușurel.

— Și totuși e aici!

— Păi, da, spuse lady Tressilian, supărată. Pe mine mă depășesc ideile astea moderne. Presupun că Audrey e aici doar ca să arate că nu-i pasă și că n-o deranjează situația asta!

— Tot ce se poate, rosti domnul Treves mângâindu-și bărbia. Cu siguranță, așa și-a spus și ea.

— Vreți să spuneți că Audrey mai tânjește încă după Nevile și că... Oh, nu! N-am să cred așa ceva!

— S-ar putea, spuse domnul Treves.

— N-am să permit una ca asta! Nu în casa mea!

— Deja vă neliniștește, nu-i așa? Întrebă domnul Treves, iscoditor. Există o tensiune. Am simțit-o plutind în aer.

— Așadar, ați simțit-o și dumneavoastră? Îl repezi lady Tressilian.

— Da, și mă nedumerește, trebuie să recunosc. Adevăratele sentimente ale părților rămân obscure, dar, după părerea mea, miroase a dinamită. Explozia se poate produce în orice clipă.

— Nu mai faceți atâta pe Guy Fawkes* și spuneți-mi mai bine ce e de făcut.

Domnul Treves își înălță brațele.

— Zău, nu știu ce să spun. Există, o simt cu toată ființa, un focar. Dacă l-am putea izola... Dar sunt prea mulți factori în joc, ca să reușim să-l descoperim.

— Nu intenționez deloc să-i cer lui Audrey să plece, spuse lady Tressilian. Din cât am putut să observ, s-a purtat fără cusur într-o situație atât de dificilă. A fost politicoasă, dar retrasă. Consider că a avut o conduită ireproșabilă.

— Foarte, foarte... Spuse domnul Treves. Însă, oricum, asta l-a marcat foarte tare pe tânărul Neville Strange.

— Neville e cel ce nu se poartă cum trebuie. Am să stau de vorbă cu el. Nici vorbă să-l pot da afară din casă. Matthew îl considera, practic, fiul său adoptiv.

— Știu.

Lady Tressilian oftă. Spuse cu glas coborât:

— Știți că Matthew s-a înecat aici?

— Da.

— Toată lumea s-a mirat că am rămas aici. O prostie din partea lor. Aici m-am simțit întotdeauna aproape de Matthew. Casa e plină de prezența lui. Oriunde în altă parte m-aș fi simțit singură și stingheră. Se opri, apoi continuă: La început am sperat că-l voi urma curând. Mai ales când sănătatea mi s-a șubrezit. Dar se pare că sunt ca porțile acelea vechi care scârțâie... Invalizi de-aceia care nu mor niciodată, își potrivi supărată perna. Nu-mi place, să știți! Întotdeauna am sperat ca, atunci când îmi va suna ceasul, moartea să vină cât mai repede, s-o pot privi față-n în față... Nu s-o simt dându-mi târcoale, furișându-se pe la spatele meu... Forțându-mă, treptat, să mă umilesc în fața bolilor care vin una după alta. Din ce în ce mai neajutorată... Depinzând tot mai mult de alți oameni!

— Dar oameni foarte devotați, sunt sigur. Aveți o servitoare credincioasă?

— Barrett? Cea care v-a condus aici. Alinarea vieții mele! Mi-e ca un fel de cârjă de care mă pot sprijini cu toată încrederea. E de mulți ani la mine.

— Și așa spune că sunteți norocoasă pentru că o aveți pe domnișoara Aldin.

— Aveți dreptate. Am noroc cu Mary.

— Vă e rudă?

— Verișoară îndepărtată. Una din acele ființe altruiste care se sacrifică pentru binele celorlalți. L-a îngrijit pe tatăl său, un om foarte deștept, dar teribil de dificil. După moartea lui, am rugat-o să vină să locuiască împreună cu mine și am binecuvântat ziua în care a intrat în casa asta. N-aveți idee cât de oribile sunt însoțitoarele. S-au născut degeaba. Te înnebunesc cu incapacitatea lor. E minunat s-o ai pe Mary, care e o femeie citită, inteligentă. Și are o minte grozavă... O minte de bărbat. A citit mult și poți discuta orice cu ea. Și e tot atât de isteată în treburile gospodărești precum e în cele de ordin intelectual. Conduce perfect casa și-i face pe servitori să fie mulțumiți, să se înțeleagă între ei... Nu există certuri, invidii... Nu știu cum reușește practic s-o facă... Presupun că e vorba doar de tact.

— E de mult aici?

— De doisprezece ani... Nu, mai mult. Treisprezece... Paisprezece. Cam așa. A fost o mare alinare.

Domnul Treves dădu din cap.

Lady Tressilian, urmărindu-l printre genele pe jumătate închise, întrebă brusc:

— Ce e? Vă neliniștește ceva?

— Un fleac, răspunse domnul Treves. Doar un fleac. Aveți ochi ageri.

— Îmi place să studiez oamenii, întotdeauna știam ce se petrece în mintea lui Matthew. Oftă și se rezemă de pernă. Acum trebuie să vă spun noapte bună - era încheierea audienței la „regină”, lipsită de orice notă de nepolitețe - sunt foarte obosită. Dar mi-a făcut multă, multă plăcere. Veniți să mă vedeți, din nou, cât mai curând.

— Am să profit de amabilitatea dumneavoastră. Sper că n-am vorbit prea mult.

— Oh, nu. Obosesc foarte ușor. Vă rog, trageți de clopoțel, înainte de a pleca.

Domnul Treves trase binișor de un mare mâner demodat, terminat cu un ciucure uriaș.

— O adevărată piesă de muzeu, spuse el.

— Clopoțelul meu? Da. Soneriile astea electrice, noi, nu-s de mine. Jumătate din timp sunt stricate și tot continui să apeși în zadar! Asta merge oricând. Răsună în camera lui Barrett, de la etaj... Clopoțelul atârână chiar deasupra patului ei. În felul acesta, n-are cum să nu-mi răspundă imediat. Dacă se întâmplă, trag încă o dată, foarte repede.

În timp ce domnul Treves ieși din cameră, auzi clopoțelul sunând a doua oară, iar clinchetul venea de undeva de deasupra capului său. Se uită în sus și observă firele fixate de-a lungul tavanului. Barrett cobora în grabă scările și trecu pe lângă el, îndreptându-se spre stăpâna sa.

Domnul Treves coborî încet la parter, ignorând micul lift. Pe chipul încruntat i se putea citi o ușoară nesiguranță.

Toți erau adunați în salon și Mary Aldin propuse, imediat, o partidă de bridge, însă domnul Treves refuză politicos, sub pretextul că trebuie să plece curând acasă.

— Hotelul meu e de modă veche. Nu se obișnuiește să întârzii după miezul nopții.

— Dar mai e mult până atunci... E doar zece jumătate, spuse Nevile. Sper că nu se încuie și vă lasă să rămâneți pe dinafară?

— Oh, nu. De fapt, mă îndoiesc că ușa se încuie peste noapte. Se închide la nouă, dar ca să intri nu trebuie decât să apeși pe clanță. Nu prea trece lume pe acolo, dar presupun că încrederea pe care o au în cinstea localnicilor e justificată.

— Aici nimeni nu-și încuie ușile în timpul zilei, fiți sigur! Ale noastre stau larg deschise cât e ziua de mare... Dar noaptea le încuiem.

— Cum e Balmoral Court? Întrebă Ted Latimer. Pare o construcție înaltă, stranie, nenorocită, în stil victorian.

— E la înălțimea numelui pe care-l poartă, răspunse domnul Treves. Și e cât se poate de confortabil, tot în stil victorian. Paturi bune, bucătărie bună... Garderobe spațioase, victoriene. Băi imense, cu mahon de jur împrejur.

— Parcă spuneți că, la început, ceva v-a deranjat, zise Mary Aldin.

— Oh, da. Avusesem grijă să-mi rezerv din timp, în scris, două camere la parter. Știți, sufăr de inimă și n-am voie să urc scările. Când am ajuns, am fost șocat să aflu că cele două camere nu erau disponibile. Mi s-au repartizat în schimb altele, (niște camere foarte drăguțe, trebuie să recunosc) la ultimul etaj. Am protestat, dar se pare că un vechi client, care urma să se întoarcă în Scoția, luna aceasta, s-a îmbolnăvit și n-a mai putut elibera camerele.

— E vorba de domnul Lucan? Întrebă Mary.

— Cred că asta e numele, în aceste condiții, nu mi-a rămas decât să accept situația. Din fericire, există un lift foarte bun... Așa că n-am avut de suferit nici un inconvenient.

Kay spuse:

— Ted, de ce nu te muți la Balmoral Court? Ai fi mult mai aproape.

— Oh, nu cred că-i genul de loc care mi s-ar potrivi.

— Aveți mare dreptate, domnule Latimer. Nu vi s-ar potrivi deloc.

Dintr-un motiv sau altul, Ted Latimer se înroși.

— Nu știu la ce vă referiți, spuse el.

Mary Aldin, sesizând încordarea, se grăbi să facă o remarcă în legătură cu ultima știre de senzație din ziare:

— Înțeleg că a fost reținut un bărbat în cazul geamantanului din orașul acela din Kent.

— E al doilea pe care-l rețin, spuse Nevile. Sper că, de data asta, l-au prins pe cel care trebuie.

— S-ar putea să nu-l poată reține, chiar dacă ar fi cel care trebuie, rosti domnul Treves.

— Din lipsă de probe? Întrebă Royde.

— Da.

— Totuși, presupun că, până la urmă, întotdeauna, se găsesc probe.

— Nu întotdeauna, doamna Strange. Ați fi surprinsă să aflați câți criminali umblă liberi și nestingheriți prin țară.

— Vreți să spuneți că din cauză ca n-au fost descoperiți?

— Nu numai asta. Există un om – menționează un caz celebru ce făcuse vâlvă cu doi ani în urmă – despre care poliția știe că i-a omorât pe copiii aceia... Știe în mod absolut sigur... Dar n-are putere. Omul acela are un alibi atestat de doi oameni și, cu toate că alibiul e fals, nu există nimic care s-o dovedească. De aceea criminalul umblă liber.

— Îngrozitor! Spuse Mary.

Thomas Royde își stinse pipa și vorbi pe tonul său liniștit:

— Asta confirmă ceea ce am gândit întotdeauna... Și anume că există situații în care ești îndreptățit să-ți faci singur dreptate.

— Cum adică, domnule Royde?

Thomas începu să-și umple, din nou, pipa. Își privea îngândurat mâinile, în timp ce vorbea cu hopuri, incoerent.

— Dacă aș ști de o treabă murdară... Și aș ști că cel care a făcut-o nu poate fi tras la răspundere în fața legii... Că nu poate fi pedepsit... Atunci l-aș înhăța... Și aș face eu ce nu poate face legea.

Domnul Treves rosti cu aprindere:

— Asta e cea mai periculoasă doctrină, domnule Royde! O astfel de rezolvare n-ar avea absolut nici o justificare!

— Nu înțeleg. Am presupus că faptele sunt dovedite... Și că doar legea e fără putere!

— Nici așa acțiunea pe cont propriu n-ar avea nici o scuză.

Thomas zâmbi... Un zâmbet foarte blând.

— Nu sunt de acord, spuse el. Dacă un om ar merita să i se sucească gâtul, nu m-ar deranja să-mi asum răspunderea să i-l sucesc eu!

— Și, în schimb, veți suporta dumneavoastră rigorile legii!

Continuând să zâmbească, Thomas răspunse:

— Va trebui să am grijă, asta se-nțelege... De fapt, îți trebuie și o anumită doză de viclenie...

Audrey rosti cu vocea sa limpede:

— Ai fi prins, Thomas.

— Nu cred, spuse Thomas.

— Am întâlnit odată un caz, începu domnul Treves, și se opri. Apoi se scuză: Știți, criminologia e un hobby al meu...

— Continuați, vă rog, spuse Kay.

— În cariera mea, am avut de-a face cu extrem de numeroase cazuri de crimă. Dar câteva au fost, cu adevărat, interesante. Majoritatea criminalilor era lamentabil de anostă și îngustă la minte. Totuși! V-aș putea povesti un caz interesant.

— Oh, da, exclamă Kay. Îmi plac povestirile cu crime.

Domnul Treves începu să vorbească încetișor, părând să-și aleagă, bine gândit și cu mare atenție, cuvintele.

— Cazul se referă la un copil. N-am să menționez nici vârsta, nici sexul copilului. Faptele au fost următoarele: doi copii se jucau cu arcuri și săgeți. Unul dintre ei a tras în celălalt și săgeata i-a străpuns un organ vital, ceea ce i-a provocat moartea. A urmat ancheta. Copilul supraviețuitor era înnebunit.

Toată lumea deplângea accidentul și-și exprima simpatia față de nefericitul autor al tragediei. Se opri.

— Asta-i tot? Întrebă Ted Latimer.

— Asta-i tot. Un accident regretabil, însă, vedeți, există și o altă fațetă a povestirii. Cu câțva timp mai înainte, s-a întâmplat ca un fermier să treacă pe o anumită potecă prin pădurea din vecinătate. Acolo, într-un luminiș, a văzut un copil exersând – trăgând la țintă cu arcul.

Se opri, din nou, pentru a da timp vorbelor sale sași facă efectul.

— Vreți să spuneți că n-a fost accident... Că a făcut-o intenționat?

Întrebă neîncrezătoare Mary Aldin.

— Nu știu, răspunse domnul Treves. N-am știut niciodată, însă la anchetă, s-a stabilit că acei copii nu erau obișnuiți cu arcul și săgeata și, în consecință, au tras la întâmplare.

— Era sau nu adevărat?

— În cazul unuia dintre copii, în mod sigur, nu era!

— Ce-a făcut fermierul? Întrebă Audrey, cu respirația întretăiată.

— Nimic. Niciodată n-am fost sigur dacă a acționat corect sau nu. Era vorba de viitorul unui copil. S-a gândit că unui copil i se cuvenea să i se acorde prezumția de nevinovăție.

Audrey spuse:

— Dar dumneavoastră personal nu aveți nici un dubiu asupra celor ce s-au întâmplat în realitate?

Domnul Treves rosti grav:

— Personal, sunt de părere că a fost o crimă deosebit de ingenioasă... O crimă comisă de un copil, plănuită în cele mai mici detalii.

Ted Latimer întrebă:

— A existat vreun motiv?

— Oh, da, a existat un motiv. Certuri copilărești, vorbe... Destul ca să provoace și să alimenteze ura. Copiii urăsc ușor...

Mary exclamă:

— Dar a fost ceva deliberat!

Domnul Treves răspunse:

— Da, asta-i partea cea rea... Deliberarea. Un copil care ascunde în suflet intenții criminale, care exersează liniștit, zi de zi, și care, în cele din urmă, acționează... Lovitura fatală... Catastrofa... Pretinsa disperare... Durerea prefăcută. Toate astea sunt incredibile... Atât de incredibile încât, probabil, instanța le-ar fi respins.

— Ce s-a întâmplat cu... cu copilul? Întrebă Kay curioasă.

— Cred că și-a schimbat numele. Cel puțin așa era de așteptat, după zarva, pe care a provocat-o ancheta. Azi, acel copil e o persoană matură... Undeva, în lumea asta. Întrebarea e, mai are, încă, o inimă de criminal?

Adăugă gânditor:

— A trecut mult de atunci, dar l-aș recunoaște oricând pe micul meu criminal.

— Nu cred, spuse Royde.

— Oh, ba da, avea o particularitate de ordin fizic... Ei bine, nu voi mai continua pe tema asta. Nu e un subiect plăcut. Chiar trebuie să plec către casă. Se ridică.

Mary întrebă:

— Nu doriți să beți ceva înainte de plecare? Băuturile se aflau pe o tavă, în partea cealaltă a camerei. Thomas Royde, care se găsea în apropiere, destupă sticla cu whisky.

— Un whisky cu sifon, domnule Treves? Dar dumneata, Latimer?

Nevile îi spuse lui Audrey cu glas coborât:

— E o seară minunată. Vino puțin afară.

Ea stătea în ușă, cu privirea ațintită pe terasa scăldată de lumina lunii. El trecu pe lângă ea și se opri afară, așteptând. Scuturând repede din cap, Audrey se întoarse în cameră.

— Nu, sunt obosită... Cred c-am să mă duc la culcare.

Traversă încăperea și ieși. Kay căscă cu poftă.

— Și mie mi-e somn. Dar ție, Mary?

— Și mie. Noapte bună, domnule Treves, Ai grijă de domnul Treves, Thomas.

— Noapte bună, domnișoară Aldin. Noapte bună, doamnă Strange.

— Mâine vom lua masa la Easterhead Bay, Ted, spuse Kay. Dacă e tot atât de frumos ca azi, facem și o baie.

— Perfect. Am să vă caut. Noapte bună, domnișoară Aldin.

Cele două femei părăsiră camera.

Ted Latimer i se adresă amabil domnului Treves:

— Avem același drum, domnule. Spre debarcader, trec pe lângă hotelul dumneavoastră.

— Vă mulțumesc, domnule Latimer. Mă bucur că mă veți însoți.

Deși își exprimase intenția de a pleca, domnul Treves nu părea să se grăbească. Își savura, cu încetineală, băutura și încerca să smulgă informații de la Thomas Royde, referitor la viața din Malaysia.

Royde răspundea monosilabic. Orice amănunt al existenței cotidiene părea să fie secret național, atât de greu reușeai să-l obții de la el. Închis în sine, părea că face un efort ca să se conecteze la realitate și să răspundă întrebărilor interlocutorului său.

Ted Latimer nu-și găsea locul. Arăta plictisit, nerăbdător, dornic să se vadă plecat.

Intervenind brusc, exclamă:

— Aproape că uitasem! I-am adus lui Kay niște discuri pe care și le dorea. Sunt în hol. Mă duc să le iau. Vrei să i le dai mâine, Royde?

Celălalt dădu din cap. Ted părăsi camera.

— Tânărul ăsta are o fire fără astâmpăr, îngână domnul Treves.

Royde mormăi fără să răspundă.

— Un vechi prieten de-al doamnei Strange, presupun? Insistă bătrânul avocat.

— Al lui Kay Strange, spuse Thomas.

Domnul Treves zâmbi.

— Da, asta am vrut să spun. Nu prea ar putea fi prieten cu prima doamnă Strange.

Royde pronunță apăsător:

— Nu, n-ar putea.

Apoi, întâlnind privirea amuzată a celuilalt adăugă, roșind ușor:

— Vreau să spun că...

— Oh, înțeleg foarte bine ce vreți să spuneți, domnule Royde.

Dumneavoastră sunteți prietenul doamnei Audrey Strange, nu-i așa?

Thomas Royde își umple încetitor pipa cu tutunul din pungă. Cu ochii în jos, rosti sau mai degrabă bolborosi:

— M-da. Am copilărit împreună.

— Trebuie să fi fost o copilă încântătoare. Thomas Royde spuse ceva care suna ca un „îhî”.

— E puțin stânjenitor să fie două doamne Strange într-o casă, nu?

— Oh, da... Da, destul de stânjenitor.

— O situație delicată pentru prima doamnă Strange.

Fața lui Thomas Royde se îmbujora.

— Foarte delicată.

Domnul Treves se aplecă înainte, întrebarea lui căzu ca un trăsnet.

— De ce a venit, domnule Royde?

— Păi... Cred... Glasul celuilalt era neclar. Nu... N-a vrut să refuze.

— Să refuze... pe cine?

Thomas se foi stingherit.

— Păi, de fapt, cred că, întotdeauna, vine în perioada asta a anului... la începutul lui septembrie.

— Și lady Tressilian i-a invitat în același timp și pe Nevile Strange cu noua lui soție? Glasul bătrânului domn avea o notă de îndoială politicoasă.

— Cât despre asta, cred că Nevile s-a invitat singur.

— Prin urmare, a dorit mult această... Întâlnire?

Stinghereala lui Royde crescuse. Evitând privirea celuilalt, răspunse:

— Așa cred.

— Curios, conchise domnul Treves.

— Un lucru prostesc, continuă, cu efort, Royde.

— Dacă stai să te gândești, e oarecum stânjenitor.

— În ziua de azi, oamenii fac treburi de genul ăsta, rosti Thomas Royde vag.

— Mă întreb dacă n-a fost ideea altcuiva, spuse domnul Treves.

— A cui altcuiva ar fi putut fi? Se minună Thomas.

Domnul Treves oftă.

— Pe lume există atâtea prieteni amabili... Dornici să facă ordine în viața altora... Să aranjeze lucrurile care scârțâie...

Se întrerupse, căci Nevile pășise pe ușa dinspre terasă. Ted Latimer intră pe cealaltă ușă, dinspre hol.

— Hei, Ted, ce ai acolo? Întrebă Nevile.

— Discuri pentru Kay. M-a rugat să i le aduc.

— Da? Nu mi-a spus.

Între cei doi fu doar o clipă de tensiune, apoi Nevile se îndreptă spre tava cu băuturi și își turnă whisky cu sifon. Gâfâia, iar chipul său arăta emoționat și nefericit. Domnul Treves auzise pe cineva referindu-se la Nevile ca la „un ins norocos, care are tot ce și-ar putea dori cineva pe lumea asta”. Totuși, în acel moment, nu arăta deloc a om fericit.

Reapariția lui Nevile îl făcu pe Thomas Royde să considere că îndatoririle sale de gazdă luaseră sfârșit. Părăsi camera, fără să spună noapte bună, cu un mers ușor, mai grăbit decât cel obișnuit. Parcă abia așteptase să scape.

— A fost o seară minunată, spuse politicos domnul Treves, punând paharul jos. Foarte... Ăă... Instructivă.

— Instructivă? Sprâncenele lui Nevile se ridicară ușor.

— Probabil privind informațiile despre Malayesia, sugeră Ted cu un zâmbet larg. Grea treabă să-l faci să vorbească pe taciturnul Thomas!

— Un tip extraordinar, Royde ăsta, spuse Nevile. Cred că așa a fost întotdeauna. Trage din pipa aia veche a lui, ascultă, scoate din când în când un „Hm” sau un „Ah” și pare înțelept ca o bufniță.

— Poate mai mult meditează, spuse domnul Treves. Și acum, chiar trebuie să-mi iau la revedere.

— Veniți cât mai curând s-o vedeți iar pe lady Tressilian, îl invită Nevile, în timp ce-i conducea spre hol pe cei doi. O bine dispuneți enorm. Are atât de puține legături cu lumea de-afară. E grozavă, nu-i așa?

— Da, chiar este. Un interlocutor care știe să întrețină o conversație.

Domnul Treves își puse, cu grijă, pardesiul și fularul, și după ce mai îi ură o dată noapte bună, se îndepărtă, alături de Ted Latimer.

Balmoral Court era, practic, doar la aproximativ cincizeci de metri depărtare, după o curbă a drumului. Apărea semeț și inexpugnabil, primul avanpost al străzii șerpuitoare de țară.

Debarcaderul spre care pornise Ted Latimer se afla la două sute de metri mai jos, acolo unde râul se îngusta cel mai tare.

Domnul Treves se opri în ușa hotelului și întinse mâna.

— Noapte bună, domnule Latimer. Mai rămâneți mult pe aici?

Ted zâmbi, dezvelind un șir de dinți albi.

— Depinde, domnule Treves. N-am avut timp să mă plictisesc... Încă.

— Nu, nu... Așa îmi închipui și eu. Presupun că, asemenea majorității tinerilor din ziua de azi, plictiseala vi se pare cel mai cumplit lucru din lume și totuși, vă asigur, există lucruri și mai rele.

— Ca de pildă?

Glasul lui Ted Latimer era moale și plăcut, însă în el răzbătea o undă de ceva... Ceva nu chiar atât de ușor de definit.

— Oh, o las în seama imaginației dumneavoastră, domnule Latimer. N-aș îndrăzni să vă dau vreun sfat, să știți. Sfaturile babalâcilor ca mine sunt invariabil tratate cu dispreț. Poate așa e drept, cine știe? Însă nouă, bătrânilor, ne place să credem că am învățat ceva de la viață. Am observat o grămadă de-a lungul timpului, sa știți.

Luna intră într-un nor. Strada era foarte întunecată. Din întuneric se ivi silueta unui bărbat care urca dealul, în direcția lor.

Era Thomas Royde.

— Am fost într-o mică plimbare până la debarcader, spuse el neclar, din cauza pipei dintre dinți. Aici e culcușul dumneavoastră, domnule Treves? Pare încuiat.

— Nu cred, spuse domnul Treves.

Răsuci mânerul mare, rotund de alamă și ușa se deschise.

— Vă vom însoți, pentru mai multă siguranță, spuse Royde.

Intrară toți trei în holul luminat slab doar de un bec. Nu se vedea nimeni, în aer plutea încă mirosul mesei de seară. Draperii de catifea cam prăfuite... Mobilă bună, lustruită.

Brusc, domnul Treves scoase o exclamație de nemulțumire.

Pe liftul din fața lor atârna un anunț: LIFT DEFECT.

— Vai! Exclamă domnul Treves. Ce groaznic! O să trebuiască să urc toate scările astea.

— E rău, spuse Royde. Nu există un lift de serviciu... Pentru bagaje... Sau altceva?

— Mă tem că nu. Asta servește la toate. Ei bine, am s-o iau ușurel, asta-i tot. Vă doresc amândurora noapte bună.

Porni încetîșor pe scara lată. Royde și Latimer îi urară noapte bună, apoi ieșiră în strada întunecată. După o scurtă tăcere, Royde spuse brusc:

— Noapte bună.

— Noapte bună. Ne vedem mâine.

— Da.

Ted Latimer o luă, cu pas ușor, în jos spre debarcader. Thomas Royde rămase în loc privind în urma lui, apoi o porni încet, în direcția opusă, spre Gull's Point.

Luna ieși de după nor și Saltcreek era, din nou, scăldat într-o baie de argint.

VII

— Parcă-i vară, murmură Mary Aldin.

Ea și Audrey stăteau pe plajă, chiar lângă impunătoarea clădire a lui Easterhead Bay Hotel. Audrey purta un costum de baie alb și părea o statueta delicată de fildeș. Mary nu intrase în apă. Puțin mai încolo, Kay stătea întinsă cu fața în jos, expunându-și la soare spatele și picioarele.

— Uf, spuse ea ridicându-se. Apa e îngrozitor de rece.

— E, totuși, septembrie, zise Mary.

— Întotdeauna, în Anglia, e frig, continuă nemulțumită Kay. Cât aș vrea să fiu în sudul Franței! Acolo e cu adevărat cald.

De alături, Ted Latimer îngână:

— Soarele de aici nu e soare adevărat.

— Nu intrați deloc în apă, domnule Latimer? Întrebă Mary.

Kay râse.

— Ted nu intră niciodată în apă. Stă doar și se prăjește la soare, ca o șopârlă.

Întinse piciorul și-l atinse. El sări în sus.

— Vino să ne plimbăm, Kay. Mi-e frig. Porniră împreună în lungul plajei.

— Ca o șopârlă? O comparație destul de nereușită, șopti Mary, privind după ei.

— Asta-i părerea ta despre el? Întrebă Audrey.

— Nu chiar. O șopârlă îți sugerează ceva foarte inofensiv. Nu cred că el e inofensiv.

— Nu, rosti gânditoare Audrey. Nici eu nu cred.

— Ce bine arată împreună! Se potrivesc cumva, nu-i așa?

— Cred că da.

— Le plac aceleași lucruri, continuă Mary, au aceleași păreri și... Și același limbaj. Mare păcat că...

Se opri.

Audrey întrebă pătrunzător:

— Că ce?

Mary rosti încetisor:

— Cred că eram gata să spun: ce păcat că Nevile și ea s-au cunoscut.

Audrey se așeză, cu spatele rigid. Pe fața ei apăru ceea ce Mary numea „privirea de gheață a lui Audrey”. Mary adaugă repede:

— Îmi pare rău, Audrey. Nu trebuia să spun asta.

— Aș prefera, dacă nu te deranjează... Să nu vorbim despre asta.

— Desigur, desigur. A fost o prostie din partea mea. Eu... Eu speram ca totul să se fi terminat pentru tine.

Audrey își întoarse încet capul. Cu o față calmă, lipsită de expresie, spuse:

— Te asigur că nu există nimic care să nu se fi terminat. N-am... N-am nici un fel de sentiment în problema asta. Sper... Sper din tot sufletul că Nevile și Kay vor fi, întotdeauna, fericiți împreună.

— E foarte drăguț din partea ta, Audrey.

— Nu e drăguț. E... e adevărat. Însă ceea ce cred cu tărie este că... Nu e de nici un folos să privești în urma la trecut, să spui: „Ce păcat că s-a întâmplat așa!” Acum totul s-a terminat. De ce să răscolesc trecutul? Trebuie să trăim în prezent.

— Cred că oameni, precum Kay și Ted, mă fac să mă simt agitată pentru că... Ei bine, pentru că n-am întâlnit, până acum, nimic și pe nimeni care să le semene. Sunt atât de diferiți!

— Da, cred că sunt.

Mary continuă cu o amărăciune subită:

— Chiar și tu ai trăit lucruri pe care eu n-am să le trăiesc, probabil, niciodată. Știu că ai fost nefericită... Dar nu pot să nu mă gândesc ca și asta e mai bine decât... Nimic. Pustietatea!

Rostise ultimul cuvânt apăsător, cu durere.

Ochii mari ai lui Audrey aveau o privire ușor uimită.

— Nu mi-a trecut niciodată prin minte că simți așa ceva.

— Nu? Mary râse, scuzându-se. Oh, a fost doar o criză de moment, draga mea. N-am vrut să spun, cu adevărat, asta.

— Trebuie să-ți fie greu. Să trăiești doar cu Camilla... Deși e o scumpă. Să-i citești, să dai ordine servitorilor, să nu pleci, niciodată, nicăieri.

— Am ce mânca și unde locui, spuse Mary. Sunt mii de femei care n-au nici măcar atât. Și, zău, Audrey, sunt foarte mulțumită. Am... pe buze îi apărură un zâmbet, am și eu distracțiile mele.

— Vicii ascunse? Întrebă Audrey, zâmbind și ea.

— Oh, îmi place să fac planuri, răspunse vag Mary. În minte, desigur. Câteodată le experimentez... pe oameni. Știi, doar ca să văd dacă-i pot face să reacționeze așa cum vreau eu.

— Ești cam sadică, Mary. Ce puțin te cunosc, de fapt!

— Oh, totul e inofensiv. Doar un amuzament copilăresc.

Audrey întrebă curioasă:

— Ai făcut experiențe și pe mine?

— Nu. Ești singura persoană pe care o consider imprevizibilă, înțelegi, niciodată nu știu ce gândești.

— Poate e mai bine așa, rosti Audrey cu gravitate.

Se înfiora și Mary exclamă:

— Ți-e frig!

— Da. Cred ca trebuie să mă duc să mă îmbrac, în definitiv, e septembrie.

Mary Aldin rămase singură, privind strălucirea apei. Mareea se retrăgea. Se întinse pe nisip și închise ochii.

Mâncaseră bine la hotel. Deși trecuse sezonul, era încă plin de lume. O lume ciudat de amestecată. Totuși, o zi în afara casei era ceva. Ceva care întrerupsese monotonia de zi cu zi. În plus, era o ușurare să scapi de senzația aceea de încordare, de atmosfera apăsătoare ce se instaurase, în ultimul timp, la Gull's Point. Nu fusese vina lui Audrey, dar Nevile...

Gândurile îi fură întrerupte de Ted Latimer, care se lăsă să cadă pe nisip, lângă ea.

— Ce-ai făcut cu Kay? Întrebă Mary. Ted răspunse scurt:

— A fost revendicată de stăpânul său legal.

Ceva în tonul lui o făcu să se ridice, își îndreptă privirea în lungul plajei strălucind aurie în soare, spre locul în care Nevile și Kay se plimbau pe marginea apei. Apoi se uită repede la bărbatul de lângă ea.

Crezuse despre el că e un om moale, ciudat, periculos chiar. Pentru prima dată, îl vedea într-o altă lumină... Un tânăr rănit. Gândi: „A fost îndrăgostit de Kay... A iubit-o cu adevărat... Și apoi i-a luat-o Nevile...”

Spuse blând:

— Sper că te simți bine aici.

Erau cuvinte convenționale. Mary Aldin nu folosea decât cuvinte convenționale... Țista era limbajul ei. Însă tonul ei era o ofertă... Pentru prima dată, o ofertă de prietenie. Ted Latimer îi răspunse la fel:

— Probabil la fel de bine ca oriunde.

Mary spuse:

— Îmi pare rău.

— Dar, de fapt, nu-ți pasă deloc! Eu sunt un străin... Și ce contează ce simte și gândește un străin!

Își întoarse capul și îl privi pe tânărul frumos și amărât de alături.

El o privi, la rândul său, dar cu un aer sfidător.

Ea rosti încetisor, ca cineva care a făcut o descoperire:

— Înțeleg. Nu ne plăci. El râse scurt:

— Te așteptai la asta?

Mary răspunse gânditoare:

— Știi, cred că, într-adevăr, mă așteptam la asta. Unii ar considera-o ca pe ceva de la sine înțeles. Alții ar fi mai puțin pretențioși. Da, nu mi-a trecut prin cap că s-ar putea să nu-ți plăcem. Am încercat să te simți bine primit... ca prieten al lui Kay.

— Da... ca prieten al lui Kay!

Replica venise repede, cu o mare doză de venin. Mary răspunse cu o sinceritate dezarmantă:

— Aș dori să-mi spui... Aș dori foarte mult să-mi spui de ce nu ne plăci? Ce am făcut? Ce nu-ți place la noi?

Ted Latimer rosti apăsător:

— Suficiența!

— Suficiența? Uimirea ei era sinceră, fără urmă de supărare. Părea că examinează învinuirea detașat, fără părtinire.

— Da, admise ea. Se poate să-ți fi părut că așa suntem.

— Așa sunteți. Considerați că vi se cuvine tot ce-i mai bun în viață. Sunteți fericiți și vă simțiți superiori în carapacea voastră, ruși de restul turmei. Vă uitați la oamenii ca mine ca la niște animale străine!

— Îmi pare rău.

— E adevărat, nu-i așa?

— Nu, nu prea. Poate suntem stupizi și lipsiți de imaginație... Dar nu răutăcioși. Eu însămi sunt convențională și, la suprafață, s-ar putea să dau impresia de ceea ce numești dumneata suficiență, însă, în inima mea, sunt umană, în clipa de față, îmi pare foarte rău că ești nefericit și aș dori să pot face ceva ca să nu mai fii.

— Păi... Dacă-i așa... E foarte drăguț din partea dumitale.

Urmă o pauză, după care Mary spuse blând:

— Ai fost întotdeauna îndrăgostit de Kay?

— Chiar foarte.

— Și ea?

— Așa credeam... Până să apară Strange.

— O mai iubești încă?

— Credeam că e evident.

După câteva clipe, Mary spuse cu glas liniștit:

— N-ar fi mai bine să pleci de aici?

— De ce aș face-o?

— Pentru că îți adâncești nefericirea. Ted se uită la ea și râse.

— Ești o făptură drăguță, spuse el. Dar nu știi nimic despre animalele care stau la pândă și dau târcoale micii voastre carapace. În curând, se pot întâmpla o grămadă de lucruri.

— Ce fel de lucruri? Întrebă Mary repede.

— Așteaptă și vei vedea!

VIII

După ce se îmbracă, Audrey o luă de-a lungul plajei spre îngrămădirea de pietre, pe care stătea Thomas Royde, fumându-și pipa, exact vizavi de Gull's Point ce se ridica senină și albă, pe partea cealaltă a râului.

La apropierea lui Audrey, Thomas întoarse capul, dar nu se mișcă. Ea se așeză lângă el în tăcere. Stăteau liniștiți amândoi, o tăcere confortabilă ca între doi oameni ce se cunosc foarte bine.

— Ce aproape pare, spuse într-un târziu Audrey.

Thomas privi spre Gull's Point.

— Da, te-ai putea întoarce acasă înotând.

— Nu când e refluxul ca acum. A făcut-o, odată, o servitoare, pe care o avea Camilla. Era o înotătoare pasionată, obișnuia să treacă înot, dintr-o parte în alta, ori de câte ori fluxul era bun. Trebuie să fie scăzut sau înalt... Dar când nu e suficient, te trage și te duce drept la gurile râului. Așa a pățit, într-o zi... Numai că, din fericire, nu și-a pierdut capul și a ajuns cu bine la Easter Point... Însă complet epuizată.

— Aici nu-ți spune nimic că ar fi periculos.

— Nu pe partea asta. Curenții sunt pe partea cealaltă. Sub stânci adâncimea e mare. Anul trecut, cineva a încercat să se sinucidă... S-a aruncat de pe Stark Head... Dar a rămas agățat în crengile unui copac, de pe la jumătatea stâncii, și paza de coastă l-a salvat.

— Sărmanul diavol, spuse Thomas. Pun pariu că nu le-a mulțumit. Trebuie să fie groaznic să te hotărăști să termini cu toate ca, apoi, să fii salvat. Te face să te simți un tâmpit.

— Probabil că acum e bucuros, rosti Audrey visătoare.

Se întreba unde era acum acel om și ce făcea.

Thomas continua să tragă din pipă. Întorcându-și ușor capul, o urmări. Chipul ei era grav și îngândurat, iar privirea pierdută în lungul apei. Genele lungi și negre se odihneau pe linia pură a obrazului, urechea părea o mică scoică sidefie.

Asta îi aminti de ceva.

— Oh, apropo, ți-am găsit cercelul... Cel pe care l-ai pierdut aseară.

— Căută în buzunar.

Audrey întinse mâna.

— Ce bine, unde l-ai găsit? Pe terasă?

— Nu. Era lângă scări. Trebuie să-l fi pierdut, în timp ce coborai, la masă. În timpul cinei, am observat că nu-l aveai.

— Mă bucur că l-am recuperat.

Îl luă. Thomas se gândi că era un cercel mult prea mare pentru o ureche atât de mică. Și cei pe care îi purta acum erau mari.

Zise:

- Porți cercei chiar când intri în apă? Nu ți-e teamă că-i pierzi?
- Oh, sunt ieftini. Uite de ce nu pot să sufăr să umblu fără cercei. Îi arată urechea stângă. Thomas își aduse aminte.
- Da, când te-a mușcat Bouncer. Audrey dădu din cap.

Tăcură, retrăind amintirea din copilărie. Audrey Standish (așa o chema pe atunci), o copilă cu picioare lungi și subțiri, aplecându-se asupra bătrânului Bouncer, care avea o labă strivită. O mușcase rău. Trebuiseră să-i coasă urechea. Nu se vedea prea tare... Doar o cicatrice foarte mică.

— Fată dragă, semnul aproape că nici nu se mai observă. De ce te deranjează?

Audrey făcu o pauză, înainte de a-i răspunde cu sinceritate.

— Pentru că... Pentru că e un defect.

Thomas dădu din cap. Din câte o cunoștea el pe Audrey, o înțelegea. Audrey avea un instinct puternic pentru perfecțiune. Ea însăși era un „articol” atât de perfect finisat.

Spuse brusc:

— Ești mult mai frumoasă decât Kay.

Ea se întoarse repede:

— Oh, nu, Thomas. Kay... Kay e cu adevărat fermecătoare.

— Pe dinafară. Nu în interior.

— Te referi la minunatul meu suflet? Întrebă Audrey, ușor amuzată.

Thomas scutură cenușa din pipă.

— Nu. Mă refer la structura ta.

Audrey râse.

Thomas își umplu pipa cu tutun. Rămaseră un timp tăcuți. Thomas o privea discret, fără ca ea să-și dea seama. În cele din urmă, întrebă încetșor:

— Ce nu merge, Audrey? Ce nu e în regulă?

— Nu e în regulă? Ce înțelegi prin „nu e în regulă”?

— Cu tine se întâmplă ceva.

— Nu, nu se întâmplă nimic. Absolut nimic.

— Ba da.

Ea scutură din cap.

— Nu vrei să-mi spui?

— Nu e nimic de spus.

— Cred că sunt indiscret... Dar trebuia să ți-o mărturisesc. Se opri, Audrey... Nu poți uita? Nu poți lăsa totul să treacă?

Mâinile ei mici se încleștară, convulsiv, pe piatră.

— Nu poți înțelege... N-ai cum să înțelegi.

— Dar, Audrey, draga mea, pot. Mai mult chiar. Știu.

Ea întoarse spre el fața mică, neîncrezătoare.

— Știu exact prin ce-ai trecut. Și... Și că trebuie să fi suferit mult.

Fața și buzele ei se albiră.

— Înțeleg, spuse ea. Credeam... Credeam că nu știe nimeni.

— Ei bine, eu știu. Eu... Eu n-am să vorbesc despre asta. Ceea ce vreau eu este să te fac să înțelegi că s-a terminat... S-a terminat pentru totdeauna. A trecut.

Ea spuse cu glas coborât:

— Unele lucruri nu trec.

— Ascultă, Audrey, nu are nici un rost să te gândești la trecut.

Consideră că ai trecut prin iad. Nu mai privi înapoi... Privește înainte. Ești foarte tânără, ai viața în față și trebuie să ți-o trăiești. Gândește-te la ziua de mâine... Nu la cea de ieri.

Audrey se uita la el cu ochii ei mari, cu o privire care nu lăsa să se vadă adevăratele ei gânduri.

— Și presupunând că nu pot?

— Dar trebuie! Audrey spuse blând:

— Credeam că nu înțelegi. Mi se pare... Că, în anumite privințe, nu sunt prea normală, și...

Thomas o întrerupse brutal:

— Prostii! Tu...

— Eu... Ce?

— Mă gândeam la tine cum erai ca fată... Înainte de a te fi măritat cu Nevile. De ce te-ai măritat cu Nevile?

— Pentru că m-am îndrăgostit de el.

— Da, da, asta știi. Dar de ce te-ai îndrăgostit de el? Ce te-a atras atât de mult la el?

Ea își îngustă ochii, ca și când încerca să privească cu ochii unei fete, acum moartă.

— Cred că deoarece era atât de „pozitiv”. Întotdeauna a fost opusul a ceea ce eram eu. M-am simțit mereu o umbră... Ceva nu foarte real. Nevile era foarte real. Și atât de vesel și sigur de el însuși și atât de... Tot ce nu eram eu. Adăugă zâmbind: Și arată foarte bine.

Thomas Royde spuse cu amărăciune:

— Da, tipul ideal de englez... Sportiv, modest, arătos, întotdeauna un mic pukka sahib... Obținând mereu tot ce-și propune.

Audrey se îndreptă și-l privi lung.

— Îl urăști, rosti ea ușor. Îl urăști foarte mult, nu-i așa?

El îi evită privirea, întorcându-se să scape un chibrit în căușul palmelor, pentru a-și reaprinde pipa ce se stinsese.

— N-ai fi surprinsă să afli că da, nu-i așa? Spuse el mormăit. El are parte de tot ce n-am avut eu: să joace tenis, să înoate, să danseze, să converseze. Eu sunt un neisprăvit cu limba legată și cu brațul schilod. El a strălucit întotdeauna și s-a bucurat de succes, iar eu am fost doar un câine spășit. Și el s-a însurat cu singura fată la care am ținut vreodată.

Audrey făcu o mișcare ușoară. Thomas continuă cu impetuozitate:

— Ai știut-o întotdeauna, nu-i așa? Știai că țin la tine, încă de când aveai cincisprezece ani. Știi că încă mai țin...

Îl opri.

— Nu. Nu acum.

— Ce vrei să spui prin „nu acum”? De ce „nu acum”?

Audrey se ridică. Rosti încet, cu un glas gânditor:

— Pentru că... Acum... Sunt alta.

Se ridică și el, privind-o în față.

— În ce sens... Alta?

Audrey răspunse repede, pe nerăsuflăte:

— Dacă nu știi, nu-ți pot spune... Niciodată nu sunt sigură de mine. Știu doar...

Se opri și, întorcându-se brusc, porni repede peste pietre, spre hotel.

Ocolind o stâncă, dădu peste Nevile. Acesta stătea întins cu fața în jos, uitându-se într-o baltă, formată în scobitura unei stânci, își ridică ochii și zâmbi.

— Bună, Audrey!

— Bună, Nevile!

— Urmăresc un crab. E un specimen extrem de activ. Uite-l, acolo!

Ea îngenunche și se uită în locul pe care i-l indica.

— Îl vezi?

— Da.

— Vrei o țigară?

Audrey acceptă, iar el i-o aprinse. După câteva minute, timp în care ea nu se uită la el, Nevile spuse nervos:

— Hei, Audrey!

— Da.

— E în regulă, nu-i așa? Vreau să spun... Între noi.

— Da. Da, desigur.

— Vreau să spun... Suntem prieteni, da?

— Oh, da... Da, bineînțeles.

— Vreau mult să fim prieteni.

Se uită întrebător la ea. Audrey zâmbi nervos. Nevile adoptă un ton de șuetă.

— E o zi frumoasă, nu-i așa? Vremea e bună și tot restul.

— Oh, da... Da.

— O zi foarte caldă pentru septembrie. Urmă o pauză.

— Audrey...

Ea se ridică.

— Te cheamă soția ta. Îți face cu mâna.

— Cine... oh, Kay.

— Am spus soția ta.

Nevile sări în picioare și rămase așa, privind-o. Rosti cu glas foarte coborât:

— Tu ești soția mea, Audrey...

Ea se întoarse și plecă. Nevile o luă la fugă, în josul plajei, prin nisip, spre locul în care îl aștepta Kay.

IX

Când se întoarseră la Gull's Point, Hurstall veni în hol și i se adresă lui Mary:

— Vreți să urcați imediat la excelența sa, domnișoară? E foarte tulburată și vrea să vă vadă.

Mary se grăbi să urce. O găsi pe lady Tressilian albă, tremurând.

— Mary dragă, tare mă bucur că ai venit! Sunt dis trusă. Sărmanul domn Treves e mort.

— Mort?

— Da, nu-i îngrozitor? Atât de brusc! Nici măcar nu a apucat să se dezbrace aseară. Trebuie să fi murit, imediat ce a ajuns acasă.

— Oh, dragă, îmi pare atât de rău!

— Se știe, desigur, că era firav. Avea inima slabă. Sper să nu se fi întâmplat nimic aici, care l-ar fi putut afecta. N-a fost nimic indigest la cină, nu-i așa?

— Nu cred... Nu, sunt sigură că nu. Părea într-o dispoziție bună.

— Sunt, cu adevărat, distrusă. Aș dori, Mary, să te duci la Balmoral Court și să vorbești cu doamna Rogers. Întreab-o dacă putem face ceva. În amintirea lui Matthew, aș vrea să fac tot ce se poate. Pentru un hotel, lucrurile astea sunt foarte stânjenitoare.

Mary vorbi cu fermitate:

— Dragă Camilla, nu trebuie să te necăjești. Asta a fost un șoc pentru tine.

— Chiar că a fost.

— Mă voi duce imediat la Balmoral Court și apoi mă întorc să-ți povestesc totul.

— Mulțumesc, Mary dragă, întotdeauna ești atât de practică și înțelegătoare.

— Acum te rog să încerci să te odihnești. Șocuri de genul ăsta nu-ți fac deloc bine.

Mary Aldin ieși din cameră și coborî la parter. Intrând în sufragerie, exclamă:

— A murit domnul Treves. A murit noaptea trecută, după ce s-a întors acasă.

— Bietul bătrân! Exclamă Nevile. Ce-a avut?

— Se pare că inima. A decedat, imediat ce a ajuns.

Thomas Royde rosti gânditor:

— Mă întreb dacă nu i-au făcut-o scările.

— Scările? Mary îl privi întrebător.

— Da. Tocmai a început să le urce, când Latimer și cu mine l-am părăsit. l-am spus s-o ia ușurel.

Mary exclamă:

— Dar ce prostie din partea lui să nu folosească liftul!

— Liftul era defect.

— Oh, înțeleg. Ce nenorocire! Bietul bătrân! Apoi adăugă: Mă duc acum acolo. Camilla vrea să știe dacă am putea ajuta cu ceva.

Thomas spuse:

— Merg și eu cu tine.

Porniră împreună spre Balmoral Court. Mary spuse:

— Mă întreb dacă avea rude, care ar trebui anunțate.

— N-a menționat pe nimeni.

— Nu, și oamenii o fac de obicei. Se referă la „nepoata mea” sau la „vărul meu”.

— Era însurat?

— Cred că nu.

Pătrunseră pe ușa deschisă a hotelului Balmoral Court.

Proprietăreasa, doamna Rogers, stătea de vorbă cu un bărbat înalt, de vârstă medie, care întinse o mână prietenească pentru a o saluta pe Mary.

— Bună ziua, domnișoară Aldin.

— Bună ziua, doctore Lazenby. Acesta este domnul Royde. Am venit să aducem un mesaj din partea lui lady Tressilian. Vrea să știe dacă am putea face și noi ceva.

— E foarte drăguț din partea dumneavoastră, domnișoară Aldin, spuse proprietăreasa. Vreți să veniți în camera mea?

Intrară cu toții într-o cameră de zi mică și confortabilă, și doctorul Lazenby spuse:

— Domnul Treves a luat aseară masa la dumneavoastră, nu-i așa?

— Da.

— Cum părea? A dat vreun semn că nu s-ar simți bine?

— Nu, părea normal și bine dispus.

Doctorul clătină din cap.

— Da, asta-i cel mai rău în cazurile de inimă. Sfârșitul e aproape întotdeauna brusc. M-am uitat sus peste rețetele lui și reiese foarte limpede că avea o sănătate foarte precară. Am să iau legătura cu medicul său din Londra, bineînțeles.

— Era întotdeauna foarte grijuliu cu sine, spuse doamna Rogers. Sunt sigură că, la noi, a avut toate condițiile pe care și le-a dorit.

— Și eu sunt sigur, doamnă Rogers, rosti cu tact doctorul. Fără îndoială, a fost doar un mic efort suplimentar.

— Cum ar fi urcatul scărilor, sugeră Mary.

— Da, putea fi. De fapt, aproape sigur ar fi fost... Adică, dacă ar fi urcat cele trei etaje... Dar, cu siguranță, n-a făcut niciodată una ca asta, nu?

— Oh, nu, spuse doamna Rogers. Întotdeauna folosea liftul, întotdeauna.

— Vreau să spun că, dacă noaptea trecută liftul a fost defect... Începu Mary, dar se opri.

Doamna Rogers se uita surprinsă la ea.

— Dar liftul n-a fost deloc defect ieri, domnișoară Aldin.

Thomas Royde tuși.

— Scuzați-mă, spuse el. L-am condus, acasă, noaptea trecută, pe domnul Treves. Pe lift atârna o placă pe care scria „Defect”.

Doamna Rogers îl privi lung.

— Ciudat. Am declarat că liftul era bun... de fapt, sunt sigură că era bun. Dacă n-ar fi fost, aș fi auzit. N-am avut probleme cu liftul - (bătu în lemn) - de cel puțin un an și jumătate. E foarte solid.

— Poate vreun hamal sau vreun liftier a agățat placa la ieșirea din serviciu, sugeră doctorul.

— E un lift automat, doctore, nu e nevoie de liftier.
— Ah, da, așa e. Uitasem.
— Am să vorbesc cu Joe, spuse doamna Rogers. Ieși din cameră și strigă: Joe!... Joe!

Doctorul Lazenby se uită curios la Thomas.
— Scuzați-mă, sunteți sigur, domnule... Ăă...
— Royde, preciza Mary.
— Absolut sigur, spuse Thomas.

Doamna Rogers se întoarse cu portarul. Joe declară hotărât că liftul fusese în perfectă stare, în noaptea precedentă. Exista o plăcuță ca cea descrisă de Thomas... Dar era aruncată sub birou și nu mai fusese folosită de peste mai bine de un an.

Se uitară unul la altul, fiind cu toții de acord că era un lucru foarte misterios. Doctorul sugera că ar putea fi vorba de vreo glumă făcută de unul dintre clienții hotelului și, în lipsa altor ipoteze, treaba rămase așa.

Răspunzând întrebărilor lui Mary, doctorul Lazenby spuse că șoferul domnului Treves îi dăduse adresa avocaților acestuia și că luase legătura cu ei. Adăugă că va veni să stea de vorbă cu lady Tressilian, pentru a vedea împreună, ce se putea face privind înmormântarea.

Apoi, veselul doctor plecă în grabă, iar Mary și Thomas se întoarseră agale la Gull's Point.

— Ești sigur că ai văzut plăcuța aia, Thomas?
— Am văzut-o și eu și Latimer.
— Curioasă treabă! Spuse Mary.
X

Era 12 septembrie.

— Doar încă două zile, spuse Mary Aldin. Apoi își mușcă buzele și roși. Thomas Royde se uită la ea gânditor.
— Abia aștepți să treacă, nu?
— Nu știu ce-i cu mine, spuse Mary. Niciodată în viața mea n-am fost atât de nerăbdătoare să se termine o vizită. De obicei, ne bucură mult prezența lui Neville. Și a lui Audrey, desigur.

Thomas dădu din cap.

— De data asta, însă, ai senzația că stai pe un butoi de dinamită. Te aștepți să explodeze în orice clipă. De aceea, primul lucru pe care mi l-am spus în dimineața asta a fost: „Doar încă două zile”. Audrey pleacă miercuri, iar Neville și cu Kay joi.

— Iar eu plec vineri, spuse Thomas.
— Pe tine nu te-am pus la socoteală. Tu ai fost ca un stâlp de sprijin. Nu știu ce m-aș fi făcut fără tine.
— Am fost omul-tampon?
— Mai mult de-atât Ai fost atât de blând și de... Calm. Poate sună ridicol, dar e exact ceea ce am simțit.

Thomas părea mulțumit, deși ușor stânjenit.

— Nu știu de ce am fost cu toții atât de stresați, continuă Mary pe gânduri. În definitiv, dacă s-ar fi produs o... o răbufnire, ar fi fost penibil și stânjenitor, doar atât.

— Numai că simțeai că există mai mult de-atât.

— Da. Un puternic sentiment că se va întâmpla ceva rău. L-au simțit până și servitorii. Fata de la bucătărie a izbucnit azi-dimineață în plâns și și-a anunțat demisia... Absolut fără nici un motiv. Bucătăreasa tresare... Hurstall e la capătul puterilor... Chiar și Barrett, care, de regulă, e calmă și tare ca un... Cuirasat, dă semne de nervozitate. Și toate din cauză că Nevile a avut ideea asta ridicolă ca cele două soții ale lui să fie prietene pentru a-și liniști el astfel conștiința.

— Numai că ideea lui a eșuat complet, remarcă Thomas.

— Da. Kay... E pe punctul de a-și ieși din fire. Și, zău, Thomas, nu pot să nu-i dau dreptate. Se opri. Ai observat cum se uita Nevile după Audrey când urca scările, noaptea trecută? El încă mai ține la ea, Thomas. Toată povestea a fost o uriașă greșală.

Thomas începu să-și umple pipa.

— Trebuia să se gândească bine înainte, spuse dur.

— Oh, știu. Așa se spune. Dar asta nu schimbă lucrurile. Nu pot să mă rețin să nu-mi para rău pentru Nevile.

— Oamenii ca Nevile... Începu Thomas, dar se opri.

— Da?

— Oamenii ca Nevile cred că pot obține întotdeauna ce vor... Și cum vor. Nu cred că Nevile a întâlnit, în viața lui, vreo opreliște, până la povestea asta cu Audrey. Ei bine, acum a dat de greu. Nu poate s-o aibă pe Audrey. Nu reușește să ajungă la ea. Ce rost mai are să se dea de ceasul morții? Trebuie să ia lucrurile așa cum sunt.

— Cred că ai dreptate. Dar o spui cu atâta înverșunare! Audrey era așa de îndrăgostită de Nevile, când s-a măritat cu el... Și au dus-o atât de bine împreună!

— Acum nu-l mai iubește.

— Mira-m-aș, rosti Mary în surdină.

Thomas continuă:

— Și să-ți mai spun ceva. Nevile ar face mai bine să aibă grijă de Kay. E genul de femeie periculoasă... Într-adevăr periculoasă. Dacă-și iese din fire e în stare de orice.

— Oh, Doamne! Mary oftă și, revenind la primele sale gânduri, rosti cu speranță: Ei bine, mai sunt doar două zile.

În ultimele patru, cinci zile, situația fusese foarte dificilă. Moartea domnului Treves îi provocase lui lady Tressilian un șoc, care se răsfârșise și asupra sănătății ei, și așa precară. Într-o mormântare avusese loc la Londra, fapt care-o făcuse pe Mary să se simtă mulțumită, căci, în felul acesta, bătrâna doamnă putuse să treacă mai repede peste tragicul eveniment. Pe de altă parte, lucrurile în gospodărie se înrăutățiseră, servitorii erau nervoși și nemulțumiți din te miri ce, iar Mary se simțea într-adevăr obosită și indispusă în dimineața aceasta.

— O fi și din pricina vremii, spuse ea cu glas tare. Nu e normal să fie atât de cald.

Fuse, cu adevărat, nefiresc de cald pentru septembrie. Timp de câteva zile, termometrul înregistrase 50 de grade la umbră.

Nevile ieși din casă și veni lângă ei.

— Vorbeați de vreme? Întrebă el, privind cerul. E aproape incredibilă. Azi e mai cald ca niciodată. Și nici o adiere de vânt. Te face să te simți oarecum nervos. Totuși, cred că nu peste mult va ploua. Azi e o căldură prea tropicală ca să dureze.

Thomas se mișcase foarte ușor și fără vreo țintă și se îndepărtase. Acum dispărea după colțul casei.

— Retragerea întunecatului Thomas, zise Nevile. Nu se poate spune că-i face plăcere compania mea.

— E un scump, spuse Mary.

— Te contrazic. E un tip îngust la minte, cu prejudecăți.

— Întotdeauna a sperat să se însoare cu Audrey... Așa cred. Și ai apărut tu și i-ai spulberat orice șansă.

— I-ar fi trebuit cam șapte ani să se hotărască să-i ceară să se mărite cu el. Credeai că biata fată o să-l tot aștepte să se hotărască?

— Poate o va face acum, spuse Mary, intenționat. Nevile se uită la ea și ridică o sprânceană.

— Răsplată pentru iubirea statornică? Audrey să se mărite cu câinele ăsta plouat? E mult prea bună pentru el. Nu, n-o văd pe Audrey măritându-se cu posomorâtul Thomas.

— Cred că ține foarte mult la el, Nevile.

— Ce pețitoare sunteți voi, femeile! Nu poți s-o lași pe Audrey să se bucure puțin de libertate?

— Bineînțeles, dacă chiar vrea să se bucure. Nevile întrebă repede:

— Crezi că-i nefericită?

— N-am nici cea mai mică idee, zău.

— Eu nici atât, spuse încetișor Nevile. Niciodată nu știi ce simte Audrey. Se opri, apoi adăugă: însă e aristocrată sută la sută.

Apoi rosti mai mult pentru el:

— Doamne, ce prost am fost!

Mary intră în casă puțin îngrijorată. Repetă, pentru a treia oară, reconfortantele cuvinte: „Doar încă două zile”.

Nevile cutreiera, fără astâmpăr, grădina și terasele.

Chiar în capătul grădinii o găsi pe Audrey așezată pe un zid scund, uitându-se la apa de dedesubt. Fluxul era mare, iar râul plin. Ea se ridică imediat și veni spre el.

— Tocmai mă întorceam în casă. Trebuie să fie aproape ora ceaiului.

Vorbea repede, nervoasă, fără să-l privească. Nevile mergea lângă ea, tăcut. Abia când ajunseră la terasă, spuse:

— Pot să-ți vorbesc, Audrey?

Îi răspunse pe loc, cu degetele încleștate pe balustradă:

— Mai bine nu.

— Înseamnă că știi ce vreau să-ți spun. Ea nu răspunse.
— Ce părere ai, Audrey? N-am putea-o lua de la capăt? Să uităm tot ce s-a întâmplat?
— Dar Kay?
— Kay va fi rezonabilă.
— Ce înțelegi prin rezonabilă?
— Exact asta. Am să mă duc la ea și-am să-i spun adevărul. Am să fac apel la generozitatea ei. Am să-i spun, ceea ce e purul adevăr, că ești singura femeie pe care am iubit-o vreodată.
— Când te-ai însurat cu Kay, o iubeai pe ea.
— Căsătoria mea cu Kay a fost cea mai mare greșeală din viața mea.

Eu...

Se opri. Kay apăruse în ușa care dădea din salon pe terasă. Se îndreptă către ei și, în fața furiei care îi clocotea în ochi, Nevile se înfiora ușor.

— Îmi pare rău că întrerup o scenă atât de mișcătoare, șuieră Kay. Însă cred că am venit tocmai la timp.

Audrey se rupse din loc.

— Am să vă las singuri, spuse ea.

Chipul și glasul îi erau lipsite de expresie.

— Foarte bine, spuse Kay. Ai terminat de făcut tot răul pe care ți l-ai propus să-l faci, nu-i așa? De tine mă ocup mai târziu. Acum am să stau de vorbă cu Nevile.

— Ascultă, Kay, Audrey n-are nici o legătură cu asta. Nu e vina ei. Condamnă-mă pe mine dacă vrei...

— Chiar că vreau, spuse Kay, cu ochii ca două fulgere. Ce fel de om ești?

— Un biet om, răspunse Nevile, cu amărăciune.

— Ți-ai părăsit nevasta, te-ai repezit ca un taur la mine și ai reușit s-o faci să-ți acorde divorțul. Un minut ești nebun după mine, în următorul te-ai săturat! Acum presupun că vrei să te întorci la momâia asta, la miorlăita asta de pisică pricăjită...

— Încetează, Kay!

Nevile era foarte alb. Spuse:

— Sunt vierme sau orice vrei să mă numești. Dar asta nu ajută la nimic, Kay. Nu pot să continui așa. Cred... Cred că am iubit-o tot timpul pe Audrey. Dragostea mea pentru tine a fost... A fost ca o nebunie. Dar nu merge, draga mea... Noi doi nu suntem făcuți unul pentru altul. N-ai putea fi fericită cu mine. Crede-mă, Kay, trebuie să ne oprim aici: Hai să încercăm să ne despărțim prietenii. Fii generoasă.

Glasul lui Kay sună înșelător de liniștit:

— Mai exact, ce propui?

Nevile nu se uită la ea, dar avea aerul unui om încăpățânat.

— Să divorțăm. Poți să dai divorț pe motivul că te-am părăsit.

— Asta nu acum. Va trebui să aștepti.

— Voi aștepta.

— Și apoi, după trei ani sau câți vor fi, îi vei cere iubitei tale dulci, Audrey, să se mărite din nou cu tine?

— Dacă mă va vrea.

— Te va vrea, nici-o grijă! Spuse Kay cu răutate. Și cu mine cum rămâne?

— Vei fi liberă să-ți găsești un bărbat mai bun ca mine. Normal, voi avea grijă să fii bine răsplă...

— Încetează cu răsplătirile! Glasul ei se ridicase amenințător. Kay își pierduse stăpânirea de sine. Ascultă-mă, Nevile. Nu poți să-mi faci una ca asta! N-am să divorțez. M-am măritat cu tine pentru că te iubeam. Știu când ai început să te întorci împotriva mea. După ce ți-am destăinuit că am venit după tine la Estoril. Vroiai să crezi că Soarta a aranjat totul Te-ai simțit lovit în orgoliul tău, când ai aflat că am fost eu. Ei bine, nu mi-e rușine de ce am făcut. Te-ai îndrăgostit de mine și te-ai însurat cu mine, și n-am de gând să te las să te întorci la pisica asta afurisită și vicleană care a pus iar ghearele pe tine. Ea a plănuit totul... Dar n-o să-i meargă! Mai întâi, am să te omor. Auzi? Am să te omor. Am s-o omor și pe ea. Am să vă vad morți pe amândoi. Am să...

Nevile făcu un pas înainte și o apucă de braț.

— Taci, Kay! Pentru numele lui Dumnezeu! Nu poți să faci asemenea scene aici.

— Nu pot? Ai să vezi. Am să...

Hurstall ieși pe terasă. Chipul îi era impasibil.

— Ceaiul e servit în salon, anunță el.

Kay și Nevile porniră încet spre ușa salonului. Hurstall se dădu într-o parte, făcându-le loc să treacă.

Sus, pe cer, începuseră să se adune norii.

XI

Ploaia se dezlănțui la șapte fără un sfert. Nevile o urmărea de la fereastra dormitorului său. Nu mai avusese o altă discuție cu Kay. Se evitaseră după ceai.

În seara aceea, cina se desfășură într-o atmosferă apăsătoare. Nevile se adâncise în gânduri, Kay era excesiv fardată, Audrey ședea ca o stafie înghețată. Mary Aldin făcuse tot ce-i stătuse în puteri pentru a întreține cât de cât conversația și era supărată pe Thomas Royde că nu o susține mai bine.

Hurstall era nervos și mâinile îi tremurau când servea legumele.

Cum masa se apropia de sfârșit, Nevile rosti cu o nepăsare prefăcută:

— Cred că am să mă duc la Easterhead să-l caut pe Latimer. Poate facem o partidă de biliard.

— Ia-ți cheile, spuse Mary. În cazul în care ai să te întorci târziu, să le ai la tine.

— Mulțumesc, am să le iau.

Intrară în salon, unde era servita cafeaua.

Cineva dădu drumul la radio și știrile transmise creară o bine venită diversiune.

Kay, care căscase, ostentativ, încă din timpul mesei, spuse că se duce la culcare. Avea o puternică durere de cap, zicea ea.

— Ia o aspirină, o sfătui Mary.

— Am să iau, mulțumesc, răspunse Kay părăsind camera.

Nevile căută un post care transmitea muzică. Un timp rămase tăcut pe sofa. Nu se uita la Audrey, dar avea o înfățișare de băiețel amărât. Împotriva voinței ei, Mary simți că-i e mila de el.

— Ei bine, eu o iau din loc, spuse Nevile, în cele din urmă, ridicându-se.

— Te duci cu mașina sau cu bacul?

— Cu bacul. N-are rost să iau mașina și să fac un ocol de cincisprezece mile. Puțină mișcare o să-mi prindă bine.

— Plouă, să știi.

— Știu. Îmi iau fulgarinul. Se îndreptă spre ușă. Noapte bună!

În hol, Hurstall îi ieși înainte.

— Vreți să urcați la lady Tressilian, domnule? Vă așteaptă urgent.

Nevile se uită la ceas. Era deja zece.

Ridică din umeri, apoi urcă scările și se îndreptă ne coridor spre camera lui lady Tressilian. Bătu în ușă. În timp ce aștepta răspunsul, auzea glasurile din holul de dedesubt. Se părea că toată lumea se ducea devreme la culcare, în noaptea asta.

— Intră, se auzi vocea limpede a lui lady Tressilian. Nevile intră și închise ușa în urma sa.

Lady Tressilian se pregătise de culcare. Toate luminile erau stinse, cu excepția veiozei de lângă pat. Citise, dar acum pusese cartea deoparte. Se uită la Nevile pe deasupra ochelarilor. Privirea ei avea o licărire aparte.

— Vreau să-ți vorbesc, Nevile, spuse ea.

Nevile zâmbi fără sa vrea.

— Da, stăpâne, spuse.

Lady Tressilian nu zâmbi.

— Există anumite lucruri pe care n-am să le permit în casa mea, Nevile. N-am avut nici o intenție să trag cu urechea la discuțiile particulare ale altora, dar dacă tu și soția ta v-ați găsit să țipați unul la altul chiar sub fereastra mea, n-am avut cum să nu aud. Am înțeles că vrei s-o convingi pe Kay să divorțeze, ca să te poți recăsători cu Audrey. Nevile, asta-i un lucru pe care, pur și simplu, nu poți să-l faci, iar eu nu vreau să aud, nici o clipă, de așa ceva.

Nevile păru să facă un efort pentru a-și păstra calmul.

— Îmi cer scuze pentru scenă, spuse el scurt Cât despre restul, e doar treaba mea!

— Nu, nu e. Te-ai folosit de casa mea ca să intri în legătură cu Audrey... Sau poate Audrey s-a folosit...

— Ea n-a făcut nimic de genul ăsta. Ea...

Lady Tressilian îl opri ridicând mâna.

— Oricum, nu poți să faci treaba asta, Nevile. Kay este soția ta. Ea are anumite drepturi de care n-o poți priva. În problema asta, sunt cu totul de

partea lui Kay. Dormi cum ți-ai așternut! Acum datoria ta este să ai grijă de Kay, și îți spun deschis...

Nevile făcu un pas înainte. Glasul i se ridică:

— N-ai nici un drept să te amesteci...

— Mai mult, continuă lady Tressilian, fără să țină seama de protestul lui, Audrey va părăsi, mâine, această casă.

— Nu poți să faci asta! N-am să permit...

— Nu țipa la mine, Nevile.

— Îți spun că n-am să înghit una ca asta...

Undeva pe coridor se trânti o ușă...

XII

Alice Bentham, servitoarea cu ochii ca două coacăze, veni destul de tulburată la doamna Spicer, bucătăreasa.

— Oh, doamnă Spicer, nu prea știu ce-ar trebui să fac.

— Care-i necazul, Alice?

— E vorba de domnișoara Barrett. I-am dus sus ceașca de ceai, acum o oră. A adormit repede și nu s-a mai trezit de atunci, ceea ce nu-mi prea place. Iar acum cinci minute m-am dus din nou la ea, pentru că nu coborâse, și ceaiul doamnei era gata, și trebuia să i-l ducă. Încă mai dormea... N-am putut s-o trezesc.

— Ai scuturat-o?

— Da, doamnă Spicer. Am luat-o de cap și am scuturat-o, dar zace acolo... Și are o culoare oribilă.

— Dumnezeuule, n-o fi moartă?

— Oh, nu, doamnă Spicer, pentru că am auzit-o răsuflând și răsufla ciudat. Cred că e bolnavă sau are ceva.

— Mă duc să văd cu ochii mei. Du-i tu ceaiul doamnei. Fă-i mai bine unul proaspăt. Probabil o să se întrebe ce s-a întâmplat.

Alice făcu tot ce-i spusese doamna Spicer, în timp ce aceasta urcă la etajul al doilea.

Ducând sus tava, Alice bătu la ușa lui lady Tressilian. După ce bătu de două ori, fără să primească vreun răspuns, intră. O clipă mai târziu, se auziră un zgomot de veselă spartă și țipete sălbătice; Alice ieși în fugă din cameră și coborî scările în hol, unde Hurstall se îndrepta spre ușa salonului.

— Oh, domnule Hurstall... au intrat hoții și doamna e moartă... au omorât-o... Are o gaură mare în cap și peste tot e sânge...

Partea a treia.

O mână fină de italian...

I

Superintendentul Battle gustase din plin concediul. Îi mai rămăseseră încă trei zile și era puțin dezamăgit că vremea se schimbase și începuse să plouă. Totuși, la ce te puteai aștepta în Anglia? Fusese, oricum, destul de norocos până acum.

Tocmai lua micul dejun cu nepotul său, inspectorul James Leach, când sună telefonul.

— Vin imediat, domnule. Jim puse receptorul în furcă.

— Ceva serios? Întrebă superintendentul Battle, observând expresia de pe chipul nepotului său.

— O crimă. Lady Tressilian. O doamnă bătrână, bine cunoscută pe aici, invalidă. Locuiește la Saltcreek, în casa aia construită pe stâncă, drept deasupra râului.

Battle dădu din cap.

— Mă duc să vorbesc cu bătrânul (în felul acesta, lipsit de respect, vorbea Leach despre șeful poliției, superiorul său). Era prieten cu ea. Ne vom deplasa împreună acolo.

În timp ce se îndrepta spre ușă, rosti rugător:

— Ai să-mi dai o mână de ajutor în treaba asta, unchiule, nu-i așa? E primul meu caz de felul ăsta.

— Din moment ce tot sunt aici, da. E un caz de furt prin efracție, nu?

— Încă nu știu.

II

Jumătate de oră mai târziu, maiorul Robert Mitchell, șeful poliției locale, se adresa, pe un ton grav, unchiului și nepotului.

— E prea devreme să ne putem pronunța, însă un lucru e limpede. N-a fost o treabă făcută de cineva din afară. N-a dispărut nimic, nu sunt urme de intrare prin efracție. Toate ușile și ferestrele au fost găsite închise azi-dimineață.

Se uită direct la Battle.

— Dacă aș cere la Scotland Yard, credeți că v-ar încredința cazul? Înțelegeți, sunteți la fața locului. Și apoi mai este și legătura dumneavoastră de rudenie cu Leach, aici de față. Bineînțeles, numai dacă doriți. Asta ar însemna sfârșitul concediului.

— În privința asta, nici o problemă, domnule, spuse Battle. Cât despre restul, ați putea aranja cu Sir Edgar (Sir Edgar Cotton era adjunctul șefului de la Scotland Yard) cu care mi se pare că sunteți prieten, nu?

Mitchell dădu din cap.

— Da, cred că-l voi convinge ușor pe Edgar. Deci, rămâne stabilit! Mă ocup imediat de problema asta.

Ridică receptorul.

— Fă-mi legătura cu Yardul.

— Credeți că se va dovedi un caz important, domnule? Întrebă Battle.

Mitchell răspunse grav:

— Va fi un caz, în care vrem să eliminăm posibilitatea comiterii oricărei greșeli. Vrem să fim absolut siguri de omul nostru... Sau femeia, se-nțelege.

Battle dădu din cap. Înțelegea foarte bine că, în spatele vorbelor, se ascundea ceva.

„Crede că știe cine a făcut-o”, își spuse.” Și nu e deloc încântat. Cineva bine cunoscut și simpatizat... de nu îmi înghit cizmele!”

III

Battle și Leach stăteau în ușa dormitorului frumos, elegant mobilat. În fața lor, pe podea, un ofițer de poliție lua cu grijă amprente de pe o crosă

de golf. Capătul crosei era pătat de sânge și avea câteva fire albe de păr lipite de el.

Lângă pat, doctorul Lazenby, care era și medicul legist al districtului, stătea aplecat asupra cadavrului lui lady Tressilian.

Se îndreptă cu un oftat.

— E foarte clar. A fost lovită din față cu o forță teribilă. Prima lovitură i-a zdrobit tâmpla și a ucis-o, dar criminalul a mai lovit o dată, să fie sigur.

— De cât timp e moartă? Întrebă Leach.

— Aș zice că moartea s-a produs între zece și miezul nopții.

— Nu ne puteți spune mai exact?

— Nu prea. Trebuie avuți în vedere o întreagă serie de factori, în ziua de azi nu spânzurăm lumea numai pe baza rigor mortis. Nu mai devreme de zece, nu mai târziu de miezul nopții.

— Și a fost lovită cu crosa asta?

Doctorul aruncă o privire obiectului.

— Așa se pare. Noroc, totuși, că ucigașul a lăsat-o aici. După rană, n-aș fi dedus că e vorba de-o crosă. Dacă-i așa, n-a fost lovită cu capătul ascuțit al crosei... ci cu spatele ei unghiular.

— Nu i-a fost cam greu să lovească așa?

— Dacă crima a fost deliberată, da, aprobă doctorul. Pot presupune doar că, printr-o întâmplare destul de ciudată, a reușit s-o omoare așa.

Leach ridică mâinile, încercând, instinctiv, să reconstituie lovitura.

— Îmi vine peste mână, comentă el.

— Da, spuse gânditor doctorul, Toată treaba e peste mână. Vedeți, a fost lovită în tâmpla dreaptă... Dar, oricine o fi făcut-o, trebuie să fi stat pe partea dreaptă a patului, cu fața la căpătâi... pe stânga nu e spațiu, unghiul dintre pat și perete e prea mic.

Leach ciuli urechile.

— Stângaci? Tatona el.

— În privința asta nu mă pot pronunța cu certitudine. Sunt multe posibilități de a greși. Dacă vreți, aș spune că cea mai simplă explicație ar fi că criminalul e stângaci... Dar există și alte posibile explicații. Se poate presupune, de exemplu, că bătrâna doamnă a întors ușor capul la stânga, în timp ce individul a lovit. Sau poate el mutase patul dinainte, a stat pe partea stângă a lui, apoi l-a mutat la loc.

— Treaba asta ultimă... E foarte puțin probabilă.

— Poate că e, dar se putea întâmpla. Am avut câteva experiențe de genul ăsta și pot să-ți spun, fiule, că a deduce că lovitura mortală a fost dată de un stângaci, poate fi o capcană.

Sergentul detectiv Jones remarcă de pe podea:

— Crosa asta de golf este o crosă obișnuită, de dreptaci.

Leach spuse:

— Totuși, s-ar putea să nu aparțină celui care a folosit-o. Presupun că era bărbat, nu-i așa, doctore?

— Nu neapărat. Dacă arma crimei a fost crosa asta grea, o femeie ar fi putut aplica, foarte bine, o lovitură teribilă cu ea.

Superintendentul Battle rosti cu un glas liniștit:

— Dar n-ați putea jura că asta e arma crimei, nu-i doctore?

Lazenby îi aruncă o privire iute, plină de interes.

— Nu. Pot jura doar că asta ar fi putut fi arma crimei și că ar putea fi arma crimei. Voi analiza sângele de pe ea, ca să fiu sigur că e aceeași grupă sanguină... la fel și părul.

— Da, îl aprobă Battle. Întotdeauna e bine să fii meticulos.

Lazenby întrebă curios:

— Dumneata, domnule Battle, ai vreo îndoială privind această crosă de golf?

Battle scutură din cap.

— Oh, nu, nu. Eu sunt un om simplu. Cred doar ce văd cu ochii mei. Femeia a fost lovită cu ceva greu... Asta e grea. Pe ea se află sânge și păr, pare-se sângele și părul ei. Așadar... Asta a fost arma folosită.

Leach întrebă:

— Dormea sau era trează când a fost lovită?

— După părerea mea, trează. Pe fața ei se citește uimire. Aș spune... E doar o părere personală, că nu se aștepta la ce avea să se întâmple. Nu e nici o urmă care să arate că a încercat să se apere, și nici groază sau teamă. La prima vedere, aș zice că, fie că tocmai se trezise din somn și nu apucase să-și dea seama ce se petrece, fie că recunoscuse, în agresorul său, pe cineva despre care îi era imposibil să creadă că ar dori să-i facă vreun rău.

— Veioza era aprinsă... Restul luminilor stinse, rosti Leach, gânditor.

— Da, asta elimină ambele ipoteze. Trebuie s-o fi aprins, când s-a deșteptat brusc la intrarea cuiva. Sau poate era deja aprinsă.

Sergentul Jones se ridică în picioare. Zâmbea admirativ.

— Minunate amprente pe crosa asta, spuse. Nici că se puteau mai clare.

Leach oftă adânc.

— Asta va simplifica lucrurile.

— Îndatoritor tip! Remarcă doctorul Lazenby. Lasă arma crimei, își lasă și amprente pe ea... Mă mir că nu și-a lăsat și cartea de vizită!

— S-ar putea să-și fi pierdut capul. Unii și-l pierd.

Doctorul aprobă.

— Adevărat. Ei bine, trebuie să mă duc la celălalt pacient.

— Ce pacient? Întrebă Battle, brusc interesat.

— Am fost chemat de majordom, înainte de a se fi descoperit crima, în dimineața asta, servitoarea lui lady Tressilian a fost găsită în comă.

— Ce are?

— A fost puternic drogată cu un barbituric. E destul de grav, însă se va face bine.

— Servitoarea? Întrebă Battle. Ochii săi ca de bovină se mutară pe mânerul mare al clopoțelului, al cărui ciucure se odihnea pe perna de lângă mâna moartei.

Lazenby dădu din cap.

— Exact. Acesta e primul lucru pe care l-ar fi făcut lady Tressilian în cazul în care s-ar fi alarmat... ar fi tras de acest mâner să-și cheme servitoarea. Ei bine, putea să tragă până poimâine. Servitoarea nu l-ar fi auzit.

— S-a avut grijă de asta, nu-i așa? Întrebă Battle. Sunteți sigur? Servitoarea nu avea obiceiul să ia somnifere?

— Sunt sigur că nu. În camera ei nu-i nici urmă de așa ceva. Și am descoperit și cum i-a fost administrat. Păstăi de senna. Ea obișnuia să bea, în fiecare seara, un ceai de păstăi de senna, care are efect de purgativ, în fiertura asta a fost introdus drogul.

Superintendentul Battle își scărpină bărbia.

— Hm, rosti el. Cineva știa totul despre casa asta. Doctore, crima asta e foarte ciudată.

— Ei bine, asta e treaba dumitale.

— Om bun, doctorul nostru, spuse Leach, după ce Lazenby părăsi camera.

Cei doi bărbați rămaseră singuri. Fotografii fuseseră făcute, măsurătorile încheiate. Cei doi ofițeri de poliție știau tot ce trebuia despre camera în care se comisese crima.

Battle îi răspunse nepotului său printr-o înclinare a capului. Părea nedumerit de ceva.

— Crezi că cineva ar fi putut mânui crosa asta... cu mânuși, adică, peste amprente de deja existente?

Leach scutură din cap.

— Nu, și nici nu te mai gânde. Nu poți apuca crosa... N-o poți folosi, vreau să spun, fără să ștergi amprente. Ori amprente n-au fost șterse. Sunt cât se poate de clare. Ai văzut și dumneata însuși.

Battle fu de acord.

— Și acum întrebăm frumușel și politicos dacă toată lumea e de acord să i se ia amprente - nu-i obligatoriu, desigur. Și toți vor spune da... Și atunci se va întâmpla una din două. Ori amprente astea nu corespund nimănui, ori...

— Ori am găsit omul, nu?

— Așa cred. Bărbatul sau poate femeia. Leach scutură din cap.

— Nu, nu e femeie. Ampretele de pe crosa sunt de bărbat. Prea mari ca să fie de femeie, în plus, asta nu-i o crimă caracteristică pentru o femeie.

— Nu, aprobă Battle. E o crimă foarte bărbătească. Un tip brutal, destul de athletic și puțin prost Cunoști pe cineva din casa asta care să corespundă descrierii.

— Încă nu cunosc pe nimeni. Sunt cu toții în sufragerie.

Battle se îndreptă spre ușă.

— Să mergem să-i vedem. Se uită peste umăr la pat, clătină din cap și spuse: Nu-mi place mânerul clopoțelului.

— Ce-i cu el?

— Nu se potrivește... Ceva nu se leagă.

În timp ce deschidea ușa, continuă:

— Mă întreb, cine-i dorea moartea? Sunt o grămadă de bătrâne certărețe, care parcă și-o caută cu lumânarea. Ea însă nu părea genul. Aș crede chiar că era îndrăgită. Se opri o clipă, apoi întrebă: Era înstărită, nu-i așa? Cui îi revin banii ei?

Leach păru să sesizeze explicația.

— Ai nimerit-o, unchiule! Aici trebuie căutat răspunsul. Este unul dintre primele lucruri pe care trebuie să le aflăm.

În timp ce coborau scările, Battle își aruncă o privire peste lista din mână. Citi:

— Domnișoara Aldin, domnul Royde, domnul Strange, doamna Strange, doamna Audrey Strange. Hm! Cam mulți din familia Strange.

— Am înțeles că acelea sunt cele două soții ale domnului Strange.

— Un Barbă-Albastră, nu-i așa? Murmură Battle, ridicând mirat din sprâncene.

Familia era reunită în jurul mesei din sufragerie, fiecare prefăcându-se că mănâncă.

Superintendentul Battle se uită pătrunzător la fețele întoarse spre el. Le cerceta după propriile sale metode. Punctul lui de vedere i-ar fi surprins dacă l-ar fi aflat. Era un punct de vedere extrem de subiectiv. Neținând cont de faptul că legea prevedea că orice om e nevinovat, atât timp cât nu i se poate dovedi vinovăția, superintendentul Battle vedea în fiecare om, care avea vreo legătură cu o crimă, un potențial criminal.

Își plimbă privirea de la Mary Aldin, care stătea dreaptă și palidă, în capul mesei, la Thomas Royde, ce-și umplea pipa lângă ea, apoi la Audrey care-și trăsese scaunul înapoi și ținea o farfurioară și o ceașcă de cafea în mâna dreaptă și o țigară în stânga, îl privi pe Nevile care părea năuc și neîncrezător și încerca să-și aprindă țigara cu o mână tremurând și, în cele din urmă, pe Kay, cu coatele pe masă și cu fața palidă sub machiaj.

Acestea erau gândurile superintendentului Battle: „Să presupunem că e domnișoara Aldin. Un client calm... Și isteț, aș spune. Nu poți s-o prinzi ușor cu garda lăsată. Bărbatul de lângă ea, un tip închistat... Chip impenetrabil de pocherist... Un braț moale... Poate un complex de inferioritate, mai mult ca sigur. Asta e una dintre soții, cred... E speriată de moarte... Da, e foarte speriată. Ce ciudat ține ceașca de cafea. Țsta-i Strange, l-am mai văzut undeva. Bâțâie tot... Are nervii făcuți praf. Fata cu părul roșu e dată naibii... Are creier și temperament”.

În timp ce-i aprecia astfel, inspectorul Leach le ținea un mic discurs formal. Mary Aldin îi prezentă pe fiecare, apoi încheie:

— A fost un șoc cumplit pentru noi, bineînțeles, dar suntem gata să vă ajutăm cu tot ce ne stă în putere.

— Pentru început, știe cineva despre crosa asta? Leach o arătă.

Cu un țipăt ușor, Kay exclamă:

— Ce îngrozitor! Cu asta... Și se opri. Nevile Strange se ridică și dădu ocol mesei.

— Seamănă cu una dintre ale mele. Pot să mă uit?

— Acum, da, spuse inspectorul Leach. Puteți s-o atingeți.

Acel semnificativ „acum” nu păru să producă vreo reacție în rândul celor prezenți. Nevile examinează crosa.

— Cred că e una din crosele din sacul meu, spuse el. Am să vă pot spune, cu certitudine, în câteva minute. Vreți să mă însoțiți?

Îl urmară spre un dulap mare de sub scări. Nevile deschise ușa și, spre mirarea lui Battle, dulapul era, pur și simplu, înțesat cu rachete de tenis. Brusc, își aminti unde-l mai văzuse pe Nevile Strange. Zise repede:

— V-am văzut jucând la Wimbledon, domnule. Nevile își întoarse pe jumătate capul:

— Da?

Aruncă, într-o parte, câteva rachete, în dulap se aflau doi saci de golf și niște unelte de pescuit.

— Doar soția mea și cu mine jucăm golf, explică Nevile. Iar aceasta e o crosă bărbătească. Da, am găsit... Asta-i al meu.

Își scoase afara sacul ce conținea cel puțin paisprezece crose.

Inspectorul Leach își zise în gând: „Cu siguranță, tipii ăștia atletici sunt plini de ei. Nu mi-ar plăcea să le duc sacul”.

Nevile spunea:

— Asta e una din crosele lui Walter Hudson din St. Esbert.

— Mulțumesc, domnule Strange. Am găsit, deci, răspunsul la una din întrebări.

Nevile zise:

— Ceea ce mă depășește este că n-a dispărut nimic. Și se pare că nu s-a intrat cu forța. Glasul său era neîncrezător... Dar și speriat.

Battle își spuse: „Așa gândesc cu toții...”

— Servitorii sunt absolut de încredere, continuă Nevile.

— Despre servitori am să stau de vorbă cu domnișoara Aldin, spuse moale inspectorul Leach. Între timp mă întreb dacă nu mi-ați putea da vreo idee cu privire la avocații lui lady Tressilian. Știți cumva cine sunt?

— Askwith & Trelawny, răspunse prompt Nevile. Din St. Loo.

— Mulțumesc, domnule Strange. Va trebui să aflu de la ei totul privitor la averea lui lady Tressilian.

— Vreți să spuneți... Cine o moștenește? Întrebă Nevile.

— Chiar asta, domnule. Testamentul lăsat și toate celelalte.

— Despre testamentul ei nu știu nimic, spuse Nevile. Din câte cunosc, nu avea o prea mare avere personală pe care s-o lase. Vă pot spune, însă, despre tot ce deținea.

— Da, domnule Strange?

— Conform testamentului lui Sir Matthew Tressilian, toată averea îmi revine mie și soției mele. Lady Tressilian a beneficiat doar de o rentă viageră.

— Zău?

Inspectorul Leach se uită la Nevile atent și plin de interes ca unul care apreciază valoarea unui posibil exponat al colecției sale de curiozități. Privirea îl făcu pe Nevile să se foiască nervos. Inspectorul Leach continuă cu o voce extrem de plăcută:

— Aveți vreo idee la ce valoare se ridică, domnule Strange?

— Nu vă pot spune cu precizie. Cred că în jur de o sută de mii de lire.
— A-șa. La fiecare?
— Nu, împărțită la amândoi.
— Înțeleg. E o sumă considerabilă. Nevile zâmbi. Spuse liniștit:
— Pot să trăiesc până la adânci bătrâneți, și încă foarte bine, din proprii mei bani, fără să tânjesc să pun mâna pe banii morților.

Inspectorul Leach păru șocat că i se atribuisese o asemenea idee.

Se întoarseră în sufragerie și Leach trecu la următorul subiect. Era vorba de amprente... O problemă de rutină... Pentru eliminarea celor aparținând membrilor casei, dintre cele găsite în dormitor.

Toți își exprimară dorința de a li se lua amprente... Aproape cu nerăbdare. În acest scop se mutară în bibliotecă, unde îi aștepta sergentul Jones.

Battle și Leach se ocupară de servitori.

Nu obținură mare lucru de la ei. Hurstall explică sistemul lui de a încuia casa și jură că, dimineața, găsise totul neatins. Nu existau semne că intrările ar fi fost forțate. Ușa din față, adăugă el, fusese doar încuiată, nu zăvorâtă, astfel că se putea descuria din afară cu cheia. Asta pentru că domnul Strange plecase la Easterhead Bay și urma să se întoarcă târziu.

— Știi la ce oră a revenit?

— Da, domnule, cred că era cam două și jumătate. A mai venit cineva cu el. Am auzit glasuri și apoi o mașină plecând, iar, după aceea, s-a deschiat ușa și domnul Strange a intrat și a urcat la etaj.

— La ce oră a plecat la Easterhead Bay?

— Pe la zece și douăzeci. Am auzit când a închis ușa. Leach dădu din cap. Pe moment, se părea ca nu putea scoate mai mult de la Hurstall. Îi interogă pe ceilalți. Erau cu toții nervoși și înspăimântați, dar nu mai mult decât oricine altcineva, în asemenea împrejurări.

Leach se uită întrebător la unchiul său, în timp ce din cameră ieșea servitoarea ușor isterică de la bucătărie, care încheiase procesiunea.

Battle spuse:

— Cheam-o pe servitoare înapoi... Nu pe aia împopoțonată... pe cea acră, înaltă și slabă. Ea știe ceva.

Emma Wales era clar stingherită. O alarma faptul că, de data asta, cel care o interoga era bărbatul mai în vârstă, înalt și solid.

— Am să-ți dau un mic sfat, domnișoară Wales, spuse el blând. Nu se face să tănuiești ceva poliției, să știi. Asta aruncă asupra dumitale o lumină nefavorabilă, dacă înțelegi ce vreau să spun...

Emma Wales protestă indignată, dar nesigură:

— Eu niciodată...

— Ei, hai, hai! Battle își ridică mâna puternică. Ai auzit sau ai văzut ceva. Ce?

— Nu chiar am auzit... Vreau să spun că am auzit fără să vreau... A auzit și domnul Hurstall. Și nu cred, nu cred nici o clipă, că are vreo legătură cu crima.

— S-ar putea, s-ar putea. Spune-ne ce-ai auzit.

— Păi, mă duceam la culcare. Era după zece... Și am trecut, mai întâi, să pun sticla cu apă caldă în patul domnișoarei Aldin. I-o pun indiferent dacă e vara sau iarnă... Așa că a trebuit să trec prin fața ușii stăpânei.

— Continuă, spuse Battle.

— Am auzit-o pe ea și pe domnul Nevile... Certându-se. Pe ton ridicat. El striga. Oh, era o ceartă zdravănă!

— Îți amintești exact ce-și spuneau?

— Știți, n-am tras cu urechea, după cum ați putea crede.

— Nu. Totuși, trebuie să fi auzit câteva vorbe.

— Doamna spunea că nu va permite nu știu ce în casa ei, iar domnul Nevile zicea: „Să nu îndrăznești să spui nimic împotriva ei”. Era foarte montat.

Cu fața lipsită de expresie, Battle încercă din nou, dar nu reuși să mai scoată nimic de la ea. În cele din urmă, o expedie.

Jim și unchiul său se priviră. După câteva clipe, Leach spuse:

— La ora asta, Jones ar trebui să ne poată relata ceva despre amprente.

— Cine se ocupă de camere?

— Williams. E un tip bun. Nu-i scapă nimic.

— Ocupanții camerelor n-au fost lăsați să intre?

— Nu, până nu termină Williams.

În acel moment, ușa se deschise și tânărul Williams băgă capul.

— Aș vrea să vă arăt ceva. E în camera domnului Strange.

Se ridicară și-l urmară spre apartamentul din partea de vest a casei.

Williams le arată un morman pe podea. O haină de un albastru închis, pantaloni și vestă.

Leach spuse repede:

— Unde le-ai găsit?

— Făcute ghem în fundul șifonierului, Dar priviți asta, domnule. Ridică de jos haina și arată marginile mânecilor.

— Vedeți aceste pete întunecate? E sânge, domnule, îmi pun capul. Și uitați aici, toată mâneca e stropită.

— Hm! Battle evită privirea excitată a celuilalt. Pot spune că nu-i a bine pentru tânărul Nevile. Mai e vreun costum în cameră?

— Unul gri închis, cu dungi, pus pe spătarul scaunului. Lângă chiuvetă, e o grămadă de apă pe podea.

— De parca s-ar fi spălat de sânge, în mare grabă? Da. E aproape de fereastra deschisă, totuși, și ploaia a intrat din belșug.

— Nici chiar atât încât să lase bălțile astea pe podea, domnule. Nici acum nu s-au uscat.

Battle rămase tăcut. În fața ochilor săi se schița un tablou. Un bărbat cu mâinile și mânecile pline de sânge, smulgându-și hainele pătate și îngrămădindu-le în dulap, apoi dându-și, cu furie, cu apa peste mâinile și brațele goale.

Se uită spre ușa de pe celălalt perete.

Williams înțelese.

— Este camera doamnei Strange, domnule. Ușa e zăvorâtă.
— Zăvorâtă? Pe partea asta?
— Nu. Pe cealaltă.
— Aha, pe partea ei.
Câteva clipe, Battle rămase tăcut, reflectând. În cele din urmă, spuse:
— Să mai vorbim o dată cu bătrânul majordom.
Hurstall era nervos. Leach spuse crispat:
— De ce nu ne-ai spus, Hurstall, că ai auzit cearta dintre domnul Strange și lady Tressilian, noaptea trecută?
Bătrânul clipi.
— Nu i-am dat importanță, domnule. Nu consider că a fost ceea ce se poate numi ceartă... Mai degrabă, o amicală diferență de păreri.
Rezistând tentației de a spune: „Pe dracu, amicală diferență de păreri”, Leach continuă:
— Ce costum purta aseară, la cină, domnul Strange? Hurstall ezită.
Battle spuse liniștit:
— Albastru închis sau gri cu dungi? Dacă dumneata nu-ți amintești o să ne spună altcineva.
— Mi-am amintit, domnule. Cel albastru închis. Adăugă, nerăbdător să nu-și piardă prestigiul: în lunile de vară, familia nu obișnuiește să se îmbrace în ținută de seară la cină. După cină, ies, în mod frecvent, afară... Uneori în grădină, alteori jos, pe chei.
Battle dădu din cap. Hurstall părăsi camera. În prag trecu pe lângă Jones ce părea agitat.
— S-a făcut, domnule. Le-am luat tuturor amprente. Bineînțeles, compararea pe care am putut s-o fac până acum e brută, dar pun pariu că le-am descoperit pe cele pe care le căutăm.
— Ei bine? Întrebă Battle.
— Ampretele de pe crosă, domnule, aparțin domnului Neville Strange. Battle se lăsă pe speteaza scaunului.
— Așadar, spuse el, asta pare să rezolve problema, nu-i așa?
IV
Se aflau în biroul șefului poliției... Trei bărbați cu chipurile grave și îngrijorate.
Maiorul Mitchell spuse oftând:
— Deci, presupun că nu ne-a rămas decât să-l arestăm.
Leach rosti liniștit:
— Așa se pare, domnule.
Mitchell privi spre superintendentul Battle.
— Fruntea sus, Battle, spuse el blând. Doar nu ți-a murit cel mai bun prieten.
Superintendentul Battle oftă:
— Nu-mi place asta.
— Cred că nici unuia nu ne place,. Răspunse Mitchell. Dar cred că avem dovezi din belșug pentru a emite un mandat de arestare.
— Poate prea din belșug, spuse Battle.

— De fapt, dacă nu-l arestăm, oricine s-ar putea întreba de ce dracu n-am făcut-o.

Battle dădu trist din cap.

— Hai să trecem în revistă cazul, propuse șeful poliției. Motivul există... Strange și soția sa intră în posesia unei considerabile sume de bani, la moartea bătrânei. Se știe că el a fost ultima persoană care a văzut-o în viață... A fost auzit certându-se cu ea. Costumul pe care îl purta în seara aceea avea pete de sânge pe el, iar ceea ce este cel mai grăitor din toate, pe arma crimei s-au găsit amprentele lui... Și ale nimănui altcuiva.

— Și totuși, domnule, nici dumneavoastră nu vă place asta, spuse Battle.

— Al naibii să fiu dacă-mi place.

— Ce anume nu vă place, domnule?

Maiorul Mitchell își frecă nasul.

— Poate faptul că tipul arată a fi mult prea prost? Sugeră el.

— Și totuși, uneori, tipii ăștia acționează chiar ca proștii, domnule.

— Oh, știu... Știu. Ce ne-am face dacă n-ar fi?

Battle i se adresează lui Leach:

— Dar ție, Jim, ce nu-ți place în treaba asta?

Leach se foi amărât.

— Întotdeauna mi-a plăcut domnul Strange. Il văd de ani de zile venind și plecând. E un domn drăguț... Și sportiv.

— Nu văd de ce un bun jucător de tenis n-ar fi tot atât de bine și criminal, spuse încetișor Battle. N-au nimic una cu alta. Se opri. Ce nu-mi place mie, e crosa.

— Crosa? Întrebă Mitchell, ușor nedumerit.

— Da, sau alternativa ei, clopoțelul. Crosa sau clopoțelul... Nu amândouă.

Continuă cu glasul său calm:

— Ce credem noi că s-a întâmplat de fapt? Că domnul Strange s-a dus în camera bătrânei, s-au luat la ceartă, și-a ieșit din fire, și i-a dat în cap cu o crasă? Dacă e așa, și nu a fost ceva premeditat, cum se face că a avut la el o crasă? Nu e un lucru pe care să-l porți seara cu tine.

— Poate că exersa balansul... Sau ceva în genul ăsta.

— Poate... Numai că nimeni nu a declarat asta. Nu l-a văzut nimeni exersând. Ultima dată când a fost văzut cu o crasă în mână a fost, cu o săptămână în urmă, pe plajă. Nu, așa cum văd eu lucrurile, trebuie să fi fost una din două. Ori a avut loc o ceartă și și-a pierdut calmul... Deși, rețineți, l-am văzut pe teren, și, în meciurile astea de turneu, stelele tenisului sunt încordate și un pachet de nervi, iar dacă își pierde calmul ușor, asta se vede imediat. Pe domnul Strange nu l-am văzut niciodată tulburat. Aș spune chiar că are o excelentă stăpânire de sine... Mai bună decât a majorității jucătorilor... Și, totuși, noi lansăm ipoteza că s-a înfuriat și a lovit în cap o bătrână fragilă.

— Mai e cealaltă alternativă, Battle, spuse șeful poliției.

— Știu, domnule. Teoria că treaba a fost premeditată. Strange vroia banii bătrânei. Asta se potrivește cu clopoțelul, care, la rândul lui, explică necesitatea drogării servitoarei... Dar nu se potrivește cu crasa și cu cearta! Dacă ar fi vrut s-o omoare, ar fi avut grijă să nu se certe cu ea. El putea droga servitoarea, apoi se strecura în camera bătrânei doamne, în timpul nopții, îi dădea în cap și înscena un mic furt, după care ștergea crasa și o puneă cu grijă la locul ei! Toate astea sunt false, domnule... O amestecătură de treabă premeditată cu sânge rece și violență nepremeditată... Ori astea două nu merg împreună!

— Ce spui dumneata, Battle, e adevărat, dar... Care-i ipoteza corectă?

— Ceea ce mă încurcă teribil e crasa, domnule.

— Nimeni nu putea lovi cu ea, fără să șteargă o parte din amprentele lui Nevile, asta-i absolut sigur.

— În cazul ăsta, bătrâna a fost lovită cu altceva, spuse superintendentul Battle.

Maiorul Mitchell inspiră adânc.

— E o presupunere destul de hazardată, nu?

— Cred că ține de bunul simț, domnule. Fie că Strange a lovit-o cu crasa, fie că n-a fost lovită cu crasa. Eu aș susține varianta a doua. În cazul ăsta, crasa a fost pusă acolo, în mod deliberat, și s-a înscenat a fi ea arma crimei, murdărind-o de sânge și punând și firele de păr pe ea. Doctorului Lazenby nu-i prea place treaba cu crasa... A trebuit s-o accepte pentru că era lucrul care sărea în ochi și pentru că nu putea spune cu certitudine că n-a fost folosită.

Maiorul Mitchell se lăsă pe speteaza scaunului.

— Continuă, Battle, îl îndemnă el. Îți dau mână liberă. Care e următorul pas?

— Lăsăm la o parte crasa, și ce rămâne? În primul rând, motivul. Avea cu adevărat Nevile Strange vreun motiv să scape de lady Tressilian? A moștenit banii... Dar ceea ce mă frământă pe mine este dacă avea nevoie de acești bani. El spune că nu. Propun să verificăm asta. Să aflăm care e situația lui financiară. Dacă stă prost cu finanțele și are nevoie de bani, atunci bănuiala se Strange mult în jurul lui. Dacă, dimpotrivă, e așa cum spune el, vai, atunci...

— Atunci ce?

— Atunci va trebui să vedem ce motive ar fi putut avea ceilalți oameni din casă.

— În cazul ăsta, crezi că Nevile Strange a fost victima unei înscenări? Superintendentul Battle își pironi privirea în tavan.

— Am citit, cândva, o expresie care m-a amuzat. Ceva despre o mână fină de italian. Așa ceva mi se pare că întrezăresc în cazul nostru. Aparent, e o crimă de-a dreptul brutală, dar am impresia că mai e și altceva... O „mână fină de italian” lucrând în spatele cortinei...

În tăcerea lungă care urmă, șeful poliției îl privi pe Battle.

— S-ar putea să ai dreptate, spuse în cele din urmă. La naiba, în afacerea asta există ceva strașnic! Și cum vezi dumneata planul nostru de bătaie?

Battle își mângâie maxilarul pătrat.

— Ei bine, domnule, întotdeauna am fost în favoarea urmăririi căii celei mai evidente. Totul a fost aranjat ca să ne facă să-l incriminăm pe domnul Nevile Strange. Să continuăm, deci, să-l suspectăm. Nu e nevoie să mergem până într-acolo încât să-l arestăm, dar să-l urmărim, să-l interogăm, să-l hărțuim... Și să observăm reacția celorlalți, în general. Să-i verificăm declarațiile, să-i reconstituim în amănunțime mișcările din noaptea aceea. De fapt, să lucrăm pe față.

— Foarte machiavelic, aprecie maiorul Mitchell, făcând cu ochiul. Maestrul actor Battle în rol de polițist greoi.

Superintendentul zâmbi:

— Întotdeauna îmi place să fac ceea ce se așteaptă de la mine, domnule. De data asta, intenționez să o iau un pic mai ușurel... Să-mi iau un răgaz. Vreau să adulmec primprejur. Suspectarea domnului Strange e o scuză foarte bună pentru a-mi băga nasul peste tot. Știți, am impresia că, în casa aia, se întâmplă ceva destul de ciudat.

— Triunghiul amoros?

— Luați-o și așa dacă vreți.

— Acționează cum consideri că e de cuviință, Battle. Ia-l și pe Leach și faceți-vă planul de bătaie.

— Mulțumesc, domnule. Battle se ridică. Nici o sugestie din partea avocaților?

— Nu, i-am sunat. Pe Trelawny îl cunosc bine. Mi-a trimis o copie după testamentul lui Sir Matthew, precum și una a testamentului lui lady Tressilian. Ea avea în jur de cinci sute de lire pe an, ale ei personale, investite în titluri de proprietate. Le-a lăsat câte o mică moștenire lui Barrett și lui Hurstall, restul lui Mary Aldin.

— Am putea să-i ținem sub ochi pe ăștia trei, spuse Battle.

Mitchell păru amuzat.

— Ești un tip suspicios, nu-i așa?

— De ce să te lași orbit de cincizeci de mii de lire, spuse neclintit Battle. De multe ori, s-au înfăptuit crime pentru mai puțin de cincizeci de lire. Asta depinde de cât de tare vrei banii. Barrett a primit o moștenire... Și poate și-a luat prevederea de a se droga pentru a elimina bănuielele.

— Puțin i-a lipsit să dea ortu' popii. Lazenby nici nu ne-a lăsat încă s-o interogăm.

— Poate, din neștiință a luat o doză prea mare. Apoi, din câte știm cu toții, Hurstall stă foarte prost cu banii. Iar Mary Aldin, dacă nu are venitul ei propriu, ar fi putut să viseze să se bucure un pic de viață, pe baza unei mici moșteniri, până nu ajunge să fie prea bătrână.

Șeful poliției părea că se îndoiește:

— Bine, rămâne la latitudinea voastră. Apucați-vă de treabă!

V

Întorși la Gull's Point, cei doi polițiști primiră rapoartele lui Williams și Jones.

În niciunul din dormitoare nu se găsisese nimic suspect. Servitorii cereau să fie lăsați să se întorcă la treburile lor. Să-i lase?

— Ar fi bine, spuse Battle. Eu am să dau o raită prin camerele de la cele două etaje, încăperile în care nu s-a dereticat, adesea îți spun câte ceva util despre cei ce le ocupă.

Sergentul Jones puse pe masă o cutie mică de carton.

— De pe haina albastră a domnului Nevile Strange, anunță el. Firele de păr roșu erau pe mânecă, firele blonde în interiorul gulerului și pe umărul drept.

Battle scoase cele două fire de păr lung, roșu și pe cele câteva blonde și le privi. Zâmbind ușor, spuse:

— Convenabil, în casa asta sunt o blondă, o roșcată și o brunetă. Așa că știm imediat cum stăm. Păr roșu pe mânecă, blond pe guler? Se pare că domnul Nevile Strange are stofă de Barbă-Albastră. Cu un braț în jurul unei soții, cu capul celeilalte pe umăr.

— Sângele de pe mânecă a fost dat la analiză, domnule. Ne vor suna imediat ce vor avea rezultatul.

Leach dădu din cap.

— Ce-i cu servitorii?

— V-am urmat instrucțiunile, domnule. Niciunul dintre ei nu a avut un cuvânt rău de spus împotriva bătrânei doamne. Era severă, dar foarte îndrăgită. Oricum, de servitori se ocupa domnișoara Aldin, iar ea era foarte prietenoasă cu ei.

— De când am dat cu ochii de ea mi-am zis că trebuie să fie o femeie destoinică și isteată, spuse Battle. Dacă ea e criminala, nu ne va fi ușor s-o dăm în vileag.

Jones se miră:

— Dar amprente de pe crosă erau...

— Știu... Știu, spuse Battle. Nu există nici un dubiu că sunt ale domnului Strange. Părerea generală e că sportivii nu dau pe-afară de deștepți (deloc adevărat, în treacăt fie zis), dar eu nu pot să cred că Nevile Strange e complet tâmpit. Cum e cu fiertura de păstăi de senna a servitoarei?

— Păstăile erau, întotdeauna, păstrate pe raftul din baia servitoarelor de la etajul al doilea. Le puneam să se înmoaie la prânz și stăteau acolo până seara când le fierbea, înainte de a se duce la culcare.

— Așa încât oricine putea avea acces la ele! Adică oricine din casă, se înțelege.

Leach spuse cu convingere:

— Asta e o treabă făcută numai de către cineva de-al casei!

— Da, așa cred și eu. Nu că ar fi una dintre acele crime în cerc închis. Nu e. Oricine avea o cheie putea descuri ușa din față și intra. Nevile Strange a avut cheie noaptea trecută... Dar, probabil, nu-i mare problemă să-ți faci una sau, dacă ai mâna formată, poți s-o descui și cu o bucată de sârmă. Însă eu nu văd ca cineva din afară să știe de clopoțel sau că Barrett lua seara ceai

de senna! Astea sunt treburi interne pe care le cunosc cei ai casei. Vino, Jim, băiatule! Hai să urcăm și să vedem baia asta și ce-o mai fi.

Începură cu ultimul etaj. Prima era o debara înțesată de mobilă veche, stricată și lucruri de tot soiul.

— Printre astea nu m-am uitat, domnule, spuse Jones. N-am știut...

— Ce să cauți? Ai dreptate. Ar fi fost doar pierdere de timp. După praful de pe podea, nimeni n-a mai călcat pe aici, de cel puțin șase luni.

La același etaj erau toate camerele servitorilor și încă două camere libere cu o baie. Battle se uită în fiecare din ele, examinându-le cu un ochi critic. Astfel trase concluzia că Alice, servitoarea cu ochii bulbucați, dormea cu fereastra închisă; că Emma, cea slabă, avea o grămadă de rude, ale căror fotografii se înșiruiau pe scrin și că Hurstall avea câteva obiecte de porțelan bun, deși crăpate, de Dresda și Crown Derby.

Camera bucătăresei era de-o curățenie desăvârșită, iar cea a fetei de la bucătărie într-o dezordine haotică. Battle intră în baie, care era cea mai aproape de capul scărilor. Williams îi indică raftul lung de deasupra chiuvetei, pe care stăteau paharele cu periutele de dinți, perii, diferite creme și sticle cu șampon de baie și loțiuni de păr. Un pachet de păstăi de senna deschis se afla la unul din capetele raftului.

— Nici o amprentă pe pahar sau pachet?

— Doar ale ei. Le-am identificat prin comparația cu cele luate din camera sa.

— Criminalul n-ar fi avut nevoie să pună mâna pe pahar, spuse Leach. Era suficient să lase să cadă substanța în el.

Battle coborî scările, urmat de Leach. La mijlocul treptelor dintre cele două etaje se afla o fereastră plasată destul de anapoda. Într-un colț, stătea un băț care avea la unul din capete un cârlig.

— Cu ăsta poți să tragi cerceveaua de sus, spuse Leach. Dar este opritorul care nu permite s-o deschizi prea mult, așa că spațiul e prea îngust ca cineva să poată pătrunde pe aici.

— Nu mă gândeam că cineva a intrat pe aici, răspunse Battle îngândurat.

Intrară în primul dormitor de la etajul întâi, dormitorul lui Audrey Strange. Era curat și aerisit, perii sidefii pe masa de toaletă... Nici o rochie aruncată neglijent. Battle se uită în garderobă. Două haine și fuste simple, câteva rochii de seară, una sau două rochii de vară. Acestea erau ieftine, cu excepția celor făcute de comandă, dar care nu erau noi.

Battle dădu din cap. Rămase câteva minute la masa de scris, jucându-se cu stiloul de lângă tamponul de sugativă.

Williams spuse:

— Nu s-a găsit nimic interesant pe sugativă sau în coșul de hârtii.

— Cred, spuse Battle. Nu e nimic de văzut aici. Trecură în camerele următoare.

Cea a lui Thomas Royde era dezordonată, cu haine împrăștiate peste tot. Pe mese se găseau pipe și scrum, iar lângă pat, pe jumătate deschis, zăcea romanul „Kim” al lui Kipling.

— E obișnuit ca servitoarele indigene să strângă în urma lui, remarcă Battle. Îi place literatura veche. Un tip conservator.

Camera lui Mary Aldin era mică, dar confortabilă. Battle se uită la cărțile de călătorie de pe etajere și la periile de păr cu mânere demodate din argint. Mobila și decorațiunile erau mai moderne decât în celelalte încăperi.

— Nu e foarte conservatoare, spuse Battle. Nici măcar o fotografie. Nu e o persoană care trăiește în trecut.

Urmau trei sau patru camere goale, toate bine întreținute, gata să primească oaspeți, și două băi. Apoi urma marele dormitor dublu al lui lady Tressilian. După el, coborând trei trepte scunde, se aflau cele două camere și baia ocupate de familia Strange.

Battle nu pierdu mult timp în camera lui Nevile. Aruncă o privire pe fereastra batantă, deschisă spre stâncile de dedesubt, care cădeau perpendicular pe mare. Camera era cu vederea la vest, spre Stark Head, care se ridica sălbatic și inaccesibil din apă.

— Primește soarele de după-amiază, îngână el. Dar lumina dimineții e destul de mohorâtă. Și mai ajunge și mirosul neplăcut de alge, la reflux. Și ce cumplit arată promontoriul ăla! Nu-i de mirare că-i atrage pe sinucigași!

Intră în a doua cameră, mai mare, care fusese dezăvorâtă între timp.

Aici totul era extrem de învâlmășit. Mormane de haine zăceau peste tot... Lenjerie de corp, ciorapi, jerseuri probate și apoi aruncate... Un halat de baie, viu colorat, atârna strâmb pe spătarul unui scaun. Battle deschise ușa șifonierului. Era plin de blănuri, rochii de seară, șorturi, costume de tenis și de baie.

Închise ușa ia loc aproape cu respect.

— Costisitoare gusturi, remarcă el. Trebuie să-l coste pe bărbatu-său o groază de bani.

Leach spuse sec:

— Poate de aceea... Lăsă fraza în vânt.

— De ce a avut nevoie de o sută... Sau chiar numai de cincizeci de mii de lire? Se poate. Cred, însă, că vom ști mai bine când vom vedea ce are de spus despre asta.

Coborâra în bibliotecă. Williams fu trimis să le transmită servitorilor că se puteau întoarce la treburile lor. Membrii familiei erau liberi să se ducă în camerele lor, dacă doreau, urmând ca inspectorul Leach să stea de vorbă cu fiecare în parte, începând cu domnul Nevile Strange.

După ce Williams părăsi încăperea, Battle și Leach se așezară la o masivă masă în stil victorian. Într-un colț al camerei stătea un polițist tânăr cu un carnet de notițe și creionul pregătit. Battle spuse:

— Să scrii dintr-un bun început, Jim. Asta face impresie. În timp ce tânărul dădea din cap, ca semn că a înțeles, Battle continuă, frecându-și bărbia încruntat: Tare aș vrea să știu ce-ar face Hercule Poirot în locul meu. Am senzația că mi-a transmis o idee.

— Te referi la bătrânul ăla... Belgianul... Omulețul ăla caraghios?

— Caraghios pe dracu! Când începe să se maimuțarească, e tot atât de periculos ca un tigru sau o panteră neagră! Aș fi vrut să fie aici... Genul ăsta de caz e exact ce-i place mai mult.

— De ce?

— Pentru că e vorba de psihologie, spuse Battle. Adevărata psihologie... Nu amestecătura aia de presupuneri pe care le lansează cei ce n-au habar de psihologie. Gândul îi zbură, scârbit, la domnișoara Amphrey și fiica sa, Sylvia. Nu... Psihologia veritabilă, care știe exact cum să pună roțile în mișcare. A-l face pe criminal să vorbească, să vorbească întruna... Asta e una din metodele sale. Poirot susține că oricine sfârșește prin a spune adevărul mai devreme sau mai târziu... Pentru că, până la urmă, e mai simplu decât să minți. Astfel, puțin câte puțin, le scapă câte ceva despre care cred că nu contează... Și, în final, se deconspiră și sunt înhățați.

— Așadar, ai de gând să-l lași pe Nevile Strange să zburde în voie?

Battle dădu distrat din cap, apoi adăugă, oarecum supărat și uimit.

— Dar, ce mă preocupă cu adevărat e... de ce mi-a venit în minte Hercule Poirot? La etaj... Acolo s-a întâmplat. Ia să vedem ce am zărit eu acolo, care mi-a amintit de omuleț?

Sosirea lui Nevile Strange întrerupse discuția.

Arăta palid și necăjit, dar mult mai puțin nervos decât fusese la micul dejun. Battle îl cercetă pătrunzător. Părea incredibil ca un om care știa – și trebuia să știe, dacă avea cât de cât minte – că își lăsase amprente pe corpul delict și că și poliția îi luase amprente, să nu arate nervozitate, să nu fie absolut deloc alarmat.

Nevile Strange arăta foarte firesc... Șocat, amărât, îndurerat... Și doar puțin, atât cât trebuia, nervos.

Jim Leach vorbea cu glasul său plăcut, cu accent din vestul țării.

— Am dori să ne răspundeți la câteva întrebări, domnule Strange, referitor atât la deplasările dumneavoastră din noaptea precedentă, cât și la probleme personale. În același timp, vă aduc la cunoștință că nu sunteți obligat să răspundeți, dacă nu doriți, și că aveți dreptul să vă chemați avocatul.

Se lăsă pe spate, urmărind efectul vorbelor sale. Nevile Strange părea complet uimit.

„Ori habar n-are ce vreau să spun, ori e un actor al dracului de bun”, își spuse Leach. Cum Nevile nu răspunse, zise cu glas tare:

— Ei bine, domnule Strange?

— Bineînțeles, întrebați-mă tot ce vreți.

— Vă dați seama, desigur, că tot ce veți răspunde va fi consemnat în scris și prezentat la proces ca depoziție? Rosti amabil Battle.

Un fulger de mânie trecu peste chipul lui Strange. Rosti ascuțit:

— Mă amenințați?

— Nu, nu, domnule Strange. Vă avertizez.

Nevile ridică din umeri.

— Presupun că toate astea fac parte din rutina dumneavoastră. Dați-i drumul!

— Sunteți gata să dați o declarație?
— Dacă așa o numiți, da.
— Atunci, ne veți spune exact ce-ați făcut noaptea trecută? Să spunem, după cină?

— Bineînțeles. După cină, ne-am dus cu toții în salon. Am servit cafeaua. Am ascultat radioul... Știrile și așa mai departe. Apoi m-am hotărât să plec la Easterhead Bay Hotel să caut un tip care stă acolo... Un prieten.

— Cum se numește prietenul?

— Latimer. Edward Latimer.

— Un prieten intim?

— Oh, așa-și-așa. Ne-am văzut destul de mult, de când stă aici. A venit la noi la prânz și la cină, și am fost și noi la el.

Battle spuse:

— Nu era cam târziu să plecați la Easterhead Bay?

— Oh, e un loc vesel... E deschis non-stop.

— Dar aici e o casă în care lumea se culcă devreme, nu-i așa?

— În general, da. Oricum, mi-am luat cheile. Nu trebuia să trezesc pe nimeni.

— Soția dumneavoastră nu s-a gândit să vă însoțească?

Se simți o ușoară schimbare, o crispare în tonul lui:

— Nu, o durea capul. Se dusesse deja la culcare.

— Continuați, vă rog, domnule Strange.

— Tocmai urcam să mă schimb...

Leach îl întrerupse:

— Scuzați-mă, domnule Strange. Cum să vă schimbați? În costum de seară sau să vă scoateți costumul de seară?

— Niciuna, nici alta. Purtam un costum albastru... Cel mai bun costum al meu, și, cum ploua, iar eu îmi propusesem să iau bacul până pe malul celălalt – după cum știți, e aproape o jumătate de milă până acolo – mi-am pus un costum mai vechi... Unul gri, în dungi, dacă vreți să fiu cât mai exact și să intru în cel mai mic amănunt.

— Vrem să lămurim lucrurile, reluă spășit Leach. Continuați.

— Urcam scările, cum vă spuneam, când Barrett a venit și mi-a spus că lady Tressilian vrea să mă vadă, așa că m-am dus la ea și am stat puțin la taclale.

Battle rosti blând:

— Cred că ați fost ultima persoană, care a văzut-o în viață, nu?

Nevile se înroși.

— Da... Da... Presupun că da. Atunci era în regulă.

— Cât ați stat cu ea?

— Între douăzeci de minute și o jumătate de oră, aș zice. Pe urmă, m-am dus în camera mea, m-am schimbat și am plecat repede. Am luat și cheile cu mine.

— Ce oră era?

— În jur de zece jumătate, cred. Am coborât grăbit dealul, la timp să prind bacul, care tocmai pornea și am trecut dincolo, la Easterhead. L-am

găsit, în hotel, pe Latimer, am băut ceva și am făcut o partidă de biliard. Timpul a trecut atât de repede, încât am pierdut ultima cursă de întoarcere a bacului. Trecuse de unu și jumătate. Latimer a fost foarte amabil și m-a adus înapoi cu mașina lui. După cum știți, asta a însemnat să ocolim prin Saltington... Aproape șaisprezece mile. Am plecat de la hotel la două și am ajuns cam pe la două și jumătate, așa zice. I-am mulțumit lui Ted Latimer, l-am invitat la un pahar, dar el a preferat să se întoarcă imediat, așa că am intrat singur în casă și m-am dus direct sus la culcare. N-am văzut și n-am auzit nimic deosebit. Toată casa părea cufundată într-un somn pașnic. Pe urmă, azi-dimineață, am auzit-o pe fata aia țipând și...

Leach îl opri.

— Ușurel, ușurel. Să ne întoarcem puțin... la discuția dumneavoastră cu lady Tressilian... Purtarea ei era absolut normală?

— Categorie.

— Despre ce ați vorbit?

— Oh, despre una, despre alta...

— În mod amical?

Nevile se înroși.

— Desigur.

— N-ați avut, de pilda, o ceartă violentă? Întrebă moale Leach.

Nevile nu răspunse imediat. Leach continuă:

— Ar fi mai bine să ne spuneți adevărul, să știți. Vă spun deschis că o parte a discuției a fost auzită.

Nevile zise scurt:

— Am avut o mică dispută, neimportantă.

— Care a fost obiectul disputei?

Nevile făcu un efort să se stăpânească. Zâmbi:

— Ca să fiu sincer, mă muștruluia. O făcea adesea. Dacă era nemulțumită de cineva, i-o spunea de la obraz. Era de modă veche și o îndispuneau viața modernă și felul nou de a gândi... Divorțul și toate celelalte. Ne-am contrazis și poate ne-am înfuriat puțin, dar ne-am despărțit în termeni perfect amicali... de comun acord că avem păreri diferite. Adăugă cu o oarecare aprindere: Fiți convingi că nu i-am dat în cap din cauză că m-a enervat o simplă contrazicere... Dacă la asta vă gândiți!

Leach privi spre Battle. Battle se înclină greoi peste masă și spuse:

— Azi-dimineață ați recunoscut că crosa aceea vă aparține. Aveți vreo explicație pentru faptul că pe ea s-au găsit amprentele dumneavoastră?

Nevile îl privi lung. Rosti tăios:

— Eu... Bineînțeles că puteau fi... E crosa mea... Am mânuit-o adesea.

— Vreau să spun, vreo explicație pentru faptul că amprente arată că dumneavoastră ați fost ultima persoană care a mânuit-o?

Nevile rămase foarte liniștit. Din obraji îi dispăruse culoarea.

— Asta nu-i adevărat, rosti în cele din urmă. Nu poate fi. Cineva ar fi putut s-o mânuiască după mine... Cineva care purta mănuși.

— Nu, domnule Strange... Nimeni n-ar fi putut-o face în sensul la care vă referiți... Ridicând-o pentru a lovi cu ea... Fără să șteargă amprentele dumneavoastră.

Urmă o pauză... O pauză foarte lungă.

— Oh, Doamne! Spuse convulsiv Nevile și se cutremură, își duse mâinile la ochi.

Cei doi polițiști îl urmăreau.

Apoi își luă mâinile de la ochi și își îndreptă spatele.

— Nu e adevărat, spuse el liniștit. Pur și simplu nu e adevărat. Credeți că eu am omorât-o, dar n-am fost eu acela. Jur. Trebuie să fie o greșeală îngrozitoare.

— Nu aveți să ne oferiți nici o explicație despre aceste amprente?

— Cum aş putea? Sunt buimăcit.

— Aveți vreo explicație pentru faptul că manșetele și mânecile costumului dumneavoastră albastru închis sunt pătate de sânge?

— Sânge? Era o șoaptă plină de oroare. Nu se poate!

— Poate, de exemplu, v-ați tăiat...

— Nu. Nu, categoric nu m-am tăiat!

Cei doi polițiști așteptară un timp.

Cu fruntea încruntată, Nevile Strange părea că se gândește. În cele din urmă se uită la ei cu niște ochi îngroziți, plini de spaimă.

— E fantastic! Spuse. Pur și simplu fantastic! Nimic din toate astea nu e adevărat.

— Faptele sunt destul de adevărate, îl contrazise superintendentul Battle.

— Dar de ce aş fi făcut așa ceva? E inimaginabil... de necrezut! O cunoșteam pe Camilla de-o viață.

Leach tuși.

— Nu dumneavoastră personal ne-ați spus, domnule Strange, că, la moartea lui lady Tressilian, intrați în posesia unei considerabile sume de bani?

— Credeți că de asta... Dar eu nu vreau bani! N-am nevoie de ei!

— Așa spuneți dumneavoastră, domnule Strange, zise Leach.

Nevile sări.

— Ascultați, asta o pot dovedi. Că n-am nevoie de bani. Lăsați-mă să-l sun pe directorul băncii mele... Puteți vorbi personal cu el.

Formă numărul. Linia era liberă și, după câteva minute, avu legătura cu Londra.

— Dumneata ești, Ronaldson? La telefon Nevile Strange, îmi cunoști vocea. Uite, vorbește cu poliția... E aici... Dă-le toate informațiile pe care ți le cer... Da... Da, te rog.

Leach luă receptorul și începu să vorbească pe îndelete. După fiecare întrebare aștepta răspunsul. În sfârșit puse receptorul în furcă.

— Ei bine? Întrebă repede Nevile.

Leach rosti impasibil:

— Balanța dumneavoastră de credit e substanțială, iar banca s-a ocupat de toate investițiile dumneavoastră și spune că sunt în condiții favorabile.

— Așadar vedeți că am spus adevărul!

— Așa se pare... Dar, revenim, domnule Strange, puteți avea obligații, datorii... Puteți fi șantajat... Sau alte motive care reclamă bani, pe care noi nu le știm.

— Dar n-am! Vă asigur că n-am. Nu veți descoperi nimic de genul ăsta. Superintendentul Battle își îndreaptă umerii largi. Vorbi pe un ton blând, părintesc:

— Domnule Strange, sunt sigur că veți fi de acord că avem suficiente dovezi pentru a cere un mandat de arestare pe numele dumneavoastră. N-am făcut-o... Încă. V-am dat posibilitatea de a beneficia de prezumția de nevinovăție, înțelegeți.

Nevile spuse cu amărăciune:

— Vreți să spuneți, nu-i așa, că sunteți convinși că eu am făcut-o, dar vreți să cunoașteți și motivul, pentru a putea instrumenta complet cazul împotriva mea?

Battle rămase tăcut. Leach privea în tavan. Nevile spuse cu disperare:

— E ca un coșmar. Nu pot să spun și nici să fac ceva. E ca... Într-o capcană din care nu poți să ieși.

Superintendentul Battle se mișcă. Printre genele întredeschise se filtra o privire inteligentă.

— Foarte frumos exprimat, spuse el. Într-adevăr, foarte frumos exprimat. Asta mi-a sugerat o idee...

VI

Sergentul Jones îl conduse pe Nevile pe culoar, apoi o aduse pe Kay prin ușa glasvandului, astfel că cei doi soți nu se văzură.

— Totuși, el o să se întâlnească cu ceilalți, remarcă Leach.

— Cu atât mai bine, spuse Battle. Singura cu care vreau să vorbesc, cât încă băjbâie în întuneric, e ea.

În ziua aceea înnorată bătea un vânt tăios. Kay era îmbrăcată într-o fustă de tweed și pulover roșu, deasupra căruia părul ei se ridica la fel ca o cupă de aramă încinsă. Părea jumătate înspăimântată, jumătate emoționată. Frumusețea și vitalitatea ei contrastau izbitor cu aerul auster și mohorât al încăperii în stil victorian.

Leach o aduse ușurel la evenimentele din seara precedentă.

Avusese o puternică durere de cap și plecase devreme la culcare... În jur de nouă și un sfert, așa credea. Dormise profund și nu auzise nimic până în dimineața următoare, când a fost trezită de țipetele cuiva.

Battle prelua interogatoriul.

— Înainte de a pleca, soțul dumneavoastră n-a venit să vadă cum vă simțiți?

— Nu.

— Nu l-ați văzut de când ați plecat din salon până azi-dimineață. Așa e? Kay dădu din cap. Battle își mângâie bărbia.

— Doamnă Strange, ușa dintre camera dumneavoastră și cea a soțului dumneavoastră era zăvorâtă. Cine a zăvorât-o?

Kay spuse scurt:

— Eu.

Battle nu spuse nimic... Însă așteaptă... Cum așteaptă un cotoi bătrân lângă gaura din care urma să iasă șoarecele. Tăcerea lui dădea de înțeles că răspunsul la întrebare nu era complet.

Kay izbucni cu impetuozitate.

— Oh, presupun că tot veți afla! Bâlbâitul ăla bătrân, Hurstall, trebuie să ne fi auzit, înainte de ceai, și vă va spune el, dacă n-o fac eu. Poate că v-a și spus, deja. Nevile și cu mine ne-am certat... Ne-am certat cumplit! Eram furioasă pe el! M-am dus la culcare și am încuiat ușa, pentru că încă mai eram furioasă pe el!

— Înțeleg... Înțeleg, spuse Battle, pe cel mai blând ton. Și de ce v-ați certat?

— Contează? Oh, nu mă deranjează să vă spun. Nevile s-a purtat ca un adevărat idiot. Deși, toată vina o poartă femeia aceea.

— Care femeie?

— Prima lui soție. În primul rând, ea l-a făcut să vină aici.

— Vreți să spuneți... Să vă întâlniți?

— Da. Nevile crede că a fost doar ideea lui... Sărmanul naiv! Dar n-a fost. Niciodată nu i-a trecut prin cap așa ceva, până s-o întâlnească, într-o zi, în Hyde Park, și ea i-a inoculat ideea făcându-l să creadă că e a lui, dar eu am văzut, de la început, că era doar lucrătura lui Audrey. Știți cum se spune... „o mână fină de italian”.

— De ce ar fi făcut-o? Întrebă Battle.

— Pentru că vrea să pună din nou mâna pe el, răspunse Kay. Vorbea repede, precipitat. Nu l-a iertat niciodată că a plecat cu mine. Asta e răzbunarea ei. L-a băgat în cap că ar fi bine să fim cu toții aici, împreună, și apoi a început să-l amețească. A făcut-o încă de când am ajuns aici. E deșteaptă, face pe patetica și lunecoasă... Da, și mai știe și cum să joace un bărbat. L-a determinat pe Thomas Royde, un bătrân câine credincios, care a adorat-o dintotdeauna, să vină și el, în același timp, aici și-l face pe Nevile să-și iasă din minți, pretinzând că se va mărita cu Thomas.

Se opri, gâfâind supărată.

Battle spuse domol:

— Aș fi crezut că va fi bucuros s-o știe... Ăă... Fericită lângă un vechi prieten.

— Bucuros? E gelos ca dracu’!

— Atunci trebuie ca ține foarte mult la ea.

— Oh, da, spuse Kay cu amărăciune. A avut ea grijă de asta!

Battle continua să-și maseze bărbia.

— Ați fi putut obiecta în fața aranjamentului de a veni aici.

— Cum? Ar fi părut că sunt geloasă!

— Păi, la urma urmei, sunteți, nu-i așa?

Kay roși.

— Mereu! Mereu am fost geloasă pe Audrey. Chiar de la început... Sau aproape de la început. Mi se părea că o simt în casă. Era ca și cum ar fi fost casa ei, nu a mea. Am schimbat tapetul, aranjamentul mobilelor, dar degeaba! O simțeam ca pe-o stafie, ce umbla peste tot. Știam că Nevile era necăjit pentru că gândea că se purtase urât cu ea. N-o putea uita... Ea era mereu acolo... O amintire plină de reproș, care îi stăruia în minte. Unii oameni așa sunt, să știți. Par ei șterși și neinteresați... Dar se fac simțiți.

Battle aprobă gânditor din cap.

— Mulțumesc, doamnă Strange. Deocamdată, asta-i tot. Avem de pus foarte multe întrebări... Mai ales soțului dumneavoastră, care moștenește atât de mulți bani de la lady Tressilian... Cincizeci de mii de lire...

— Atât de mult? Ne revin prin testamentul bătrânului domn Matthew, nu-i așa?

— Știți despre el?

— Oh, da. A vrut ca banii să fie împărțiți între Nevile și soția sa, după moartea lui lady Tressilian. Nu că m-aș bucura că bătrâna e moartă. Nu mă bucur. Nu o plăceam foarte mult... Probabil pentru că nici ea nu mă plăcea... Dar e groaznic să te gândești că a intrat un hoț și i-a crăpat capul.

După cuvintele astea, ieși. Battle se uită la Leach.

— Ce crezi despre ea? Arată formidabil, trebuie să recunosc. Un bărbat își poate pierde, destul de ușor, capul din cauza ei.

Leach aprobă.

— Totuși, nu mi se pare chiar o doamnă, rosti el cu îndoială.

— În ziua de azi nu mai există, spuse Battle. Să continuăm cu nevasta nr. 1? Nu, să o chemăm, mai întâi, pe domnișoara Aldin, ca să avem un punct de vedere neutru, în problema asta matrimonială.

Mary Aldin intră liniștită și se așează. În pofida calmului său, ochii îi erau îngrijorați.

Răspunse destul de limpede la întrebările lui Leach, confirmând relatarea lui Nevile cu privire la cum se desfășurase seara. Se dusesse la culcare în jurul orei zece.

— Domnul Strange se afla atunci la lady Tressilian?

— Da, i-am auzit vorbind.

— Vorbind sau certându-se, domnișoară Aldin?

Ea se înroși, dar răspunse liniștită:

— Știți, lui lady Tressilian îi plăceau discuțiile. Adeseori, vorbea de parcă ar fi fost răutăcioasă, când nici vorbă de așa ceva. În plus, îi plăcea să dicteze și să-i domine pe ceilalți... Iar un bărbat nu acceptă prea ușor asta, cum acceptă o femeie.

„Ca dumneavoastră, probabil”, gândi Battle. Se uită la chipul ei inteligent. Cea care rupse tăcerea fu Mary.

— Nu vreau să fiu stupidă... Dar mi se pare incredibil, absolut incredibil, că suspectați pe vreunul dintre cei ai casei. De ce n-ar fi cineva din afară?

— Din mai multe motive, domnișoară Aldin. Unul din ele ar fi că nu s-a furat nimic și n-a fost forțată nici o intrare. Nu e nevoie să vă reamintesc topografia casei și a terenului, dar gândiți-vă puțin. La vest stânca vine

perpendicular pe mare, la sud sunt două terase mărginite de un perete, și el vertical pe mare, la est grădina vine în pantă aproape până la țărnm, dar e împrejmuită de un zid înalt. Singurele căi de acces sunt o mică ușa care dă în șosea, și care a fost găsită zăvorâtă, ca de obicei, pe dinăuntru, și ușa principală a casei care dă în șosea. Nu spun că nimeni n-ar fi putut escalada zidul, nici că nu s-ar fi putut intra în casă folosind o cheie potrivită sau chiar un șperaclu... Dar spun că, atât cât pot să văd eu, nimeni n-a tăcut nimic de felul ăsta. Cel care a comis această crimă știa că Barrett lua, în fiecare seară, un decoct de păstăi de senna și i-a băgat somnifere în el... Asta înseamnă că e cineva din casă. Crosa a fost luată din dulapul de sub scări. N-a fost cineva din afară, domnișoară Aldin.

— N-a fost Nevile! Sunt sigură că n-a fost Nevile!

— De ce sunteți așa de sigură?

Ea își ridică mâinile, disperată.

— Pentru că nu-i stă în fire... de asta! El n-ar omori o bătrână neajutorată în pat... Nevile!

— Nu-i prea seamănă, e drept, spuse înțelegător Battle, însă ați fi surprinsă să știți ce pot face oamenii, când au un motiv destul de puternic. Domnului Strange poate îi trebuiau, neapărat, bani.

— Sunt sigură că nu. Nu e o persoană extravagantă... N-a fost niciodată.

— Nu, dar soția lui e.

— Kay? Da, poate... Dar, oh, e prea ridicol. Sunt sigură ca ultimul lucru la care s-a gândit Nevile, zilele astea, au fost banii.

Superintendentul Battle tuși.

— Să înțeleg că a avut alte necazuri?

— Presupun că Kay v-a povestit. Da, a fost cu adevărat dificil. Totuși, asta nu are nimic de-a face cu îngrozitorul eveniment.

— Poate că nu, dar, oricum, aș vrea să aud și versiunea dumneavoastră privind problema asta, domnișoară Aldin.

Mary rosti încetisor:

— Păi, cum să încep... S-a creat o situație... Dificilă. Oricui i-ar fi aparținut ideea...

O întrerupse abil:

— Am înțeles că a fost ideea domnului Nevile Strange?

— Așa spune el.

— Dar dumneavoastră nu-l credeți?

— Eu... Nu... Nu-i seamănă mai deloc lui Nevile. Tot timpul, am avut sentimentul că cineva i-a inoculat-o.

— Poate doamna Audrey Strange?

— Pare incredibil ca Audrey să facă așa ceva.

— Atunci cine altcineva ar fi putut fi?

Mary ridică din umeri, neajutorată.

— Nu știu. E chiar... Ciudat.

— Ciudat, repetă Battle gânditor. Asta simt eu în legătură cu cazul ăsta. E ciudat.

— Totul a fost ciudat. Exista senzația... Nu pot s-o descriu. Ceva ce plutea în aer. O amenințare.

— Toată lumea era încordată la maxim?

— Da, chiar așa... Toți sufeream din cauza asta. Chiar și domnul Latimer... Se opri.

— Tocmai vroiam să ajung la domnul Latimer. Ce-mi puteți spune despre domnul Latimer, domnișoară Aldin?

— De fapt, nu știu prea multe despre el. E unul din prietenii lui Kay.

— E prietenul doamnei Strange. Se cunosc de mult?

— Da, îl cunoștea de dinainte de a se mărita.

— Domnul Strange îl agreea?

— Cred că foarte mult.

— Nicio. Problemă?

Battle formulase întrebarea cu delicatețe. Mary răspunse imediat, cu putere:

— Categoric, nu!

— Lui lady Tressilian îi plăcea domnul Latimer?

— Nu prea.

Battle luă notă de răceala tonului ei și schimbă subiectul.

— Servitoarea aceea, Jane Barrett, era demult în serviciul lui lady Tressilian? O considerați de încredere?

— Oh, absolut. Îi era devotată lui lady Tressilian. Battle se lăsă pe spătarul scaunului.

— De fapt, nu v-ați gândi, nici o clipă, că ea ar fi putut-o lovi în cap pe stăpâna ei și, apoi, s-ar fi drogat singura pentru a elimina bănuielele?

— Bineînțeles că nu. De ce, Dumnezeu, s-o fi făcut?

— A primit o mică moștenire.

— Așa și eu am primit. Se uită la el serioasă.

— Da, spuse Battle. Și dumneavoastră ați primit. Cunoașteți cât?

— Tocmai a sosit domnul Trelawny. El mi-a spus.

— N-ați știut nimic dinainte?

— Nu. Sigur că bănuiam că-mi va lăsa ceva... Chiar lady Tressilian a lăsat să-i scape, în câteva rânduri, câte un cuvânt în privința asta. Știți, avutul meu personal e foarte mic. Nu-mi ajunge ca să pot trăi fără să muncesc. Mă gândeam că lady Tressilian îmi va lăsa cel puțin o sută de lire pe an... Dar ea avea niște veri și nu știam deloc cum intenționa să-și împartă banii. Știam, desigur, că averea lui Sir Matthew revenea lui Neville și Audrey.

— Așadar, ea nu știa ce-i lăsa lady Tressilian, remarcă Leach, după plecarea lui Mary Aldin. Cel puțin, așa spune.

— Așa spune, fu de acord Battle. Și acum, prima nevastă a lui Barbă-Albastră.

VII

Audrey purta o haină și o fustă din flanel gri deschis. Îmbrăcată astfel, arăta atât de palidă și străvezie, încât Battle își aminti vorbele lui Kay, „o stafie ce umblă de colo-colo prin casă.”

Audrey răspunse la întrebări simplu, fără nici o urmă de emoție.

Da, se dusesese la culcare la zece, în același timp cu domnișoara Aldin. Nu auzise nimic, în timpul nopții.

— Scuzați-mă că mă amestec în problemele dumneavoastră personale, dar vreți să ne explicați cum se face că vă aflați în casa asta? Întrebă Battle.

— Întotdeauna am venit, aici, în perioada asta a anului. Anul acesta, fostul... Fostul meu soț a vrut să vină, în aceeași perioadă, și m-a întrebat dacă am ceva împotriva.

— A fost ideea lui?

— Oh, da.

— Nu a dumneavoastră?

— Nu.

— Dar ați fost de acord?

— Da, am fost de acord... Nu m-am gândit că... Puteam foarte bine să refuz.

— De ce nu, doamnă Strange?

— Unora nu le place să refuze, răspunse vag, Audrey.

— Dumneavoastră ați fost partea vătămată?

— Poftim?

— Dumneavoastră ați fost cea care a dat divorț?

— Da.

— Scuzați-mă, îi păstrați vreun... Resentiment?

— Nu... Absolut deloc.

— Sunteți o fire foarte iertătoare, doamnă Strange.

Audrey nu răspunse.

Battle încercă s-o forțeze prin tăcere... Dar Audrey nu era Kay, să fie făcută, în felul ăsta, să vorbească. Putea rămâne tăcută, fără nici o urmă de stinghereală. Battle se recunoscuse învins.

— Sunteți sigură că... Întâlnirea asta nu a fost ideea dumneavoastră?

— Foarte sigură.

— Sunteți în termeni amicali cu actuala doamnă Strange?

— Nu cred că-i plac mult.

— Dar ea dumneavoastră?

— Da. Cred că e foarte frumoasă.

— Ei bine... Mulțumesc... Cred că asta-i tot.

Audrey se ridică și porni spre ușă. Apoi ezită și se întoarse.

— Aș vrea doar să spun... Vorbea repede, nervos. Dumneavoastră credeți că Nevile a făcut-o... ca a omorât-o pentru bani. Sunt foarte sigură că nu e așa. Lui Nevile nu i-a pasat, niciodată, de bani. Știu asta. Am fost măritată cu el opt ani. Nu-l văd, nicicum, omorând pe cineva, în felul ăsta, pentru bani... N-a... N-a... N-a fost Nevile. Știu că vorbele mele n-au nici o valoare ca mărturie la proces... Dar aș dori să le credeți.

Se întoarse și ieși grăbită din cameră.

— E greu să scoți ceva de la ea, spuse Leach. N-am mai văzut pe cineva atât de... Lipsit de emoție.

— Nu arată, dar are. Și încă una foarte puternică. Numai că nu știu în ce constă...

VIII

Thomas Royde fu ultimul. Se așeză solemn și țeapăn, cu ochi ca de bufniță.

Venea acasă din Malayesia... Pentru prima dată, după opt ani. Obişnuia să stea la Gull's Point încă din copilărie. Doamna Audrey Strange îi era verișoară îndepărtată... Și crescuse în familia lui, de la vârsta de nouă ani. În noaptea precedentă, se dusesse la culcare, chiar înainte de unsprezece. Da, îl auzise pe domnul Strange părăsind casa, dar nu-l văzuse. Asta se întâmpla pe la zece și douăzeci sau puțin mai târziu. Nu, nu auzise nimic în timpul nopții. Când se descoperise cadavrul lui lady Tressilian, era în grădină. Obişnuia să se scoale foarte devreme.

Urmă o pauză.

— Domnișoara Aldin ne-a spus că, în casă, domnea o stare de tensiune. Ați simțit-o și dumneavoastră?

— Nu cred. Eu nu sesizez prea multe.

„Minți”, gândi Battle. „Ai simțit-o din plin... Mai mult decât ceilalți, aș spune.”

Nu, nu credea că Neville Strange era strâmtorat, din punct de vedere financiar. Nu părea deloc. Însă știa prea puține despre afacerile domnului Strange.

— Cât de bine o cunoașteți pe a doua doamnă Strange?

— Am cunoscut-o abia aici, anul ăsta.

Battle își juca ultima carte.

— Domnule Royde, poate știți că am găsit pe crosă amprentele domnului Neville Strange. Și am găsit și sânge pe mâneca hainei pe care o purta seara trecută.

Se opri. Royde dădu din cap.

— Ne-a spus, îngână el.

— Vă întreb direct. Credeți că el a făcut-o?

Thomas Royde nu suporta să fie zorit. Așteptă un minut, ceea ce era foarte mult, înainte de a răspunde:

— Nu înțeleg de ce mă întrebați pe mine! Nu e treaba mea. E a dumneavoastră. Personal, aș spune că e... foarte puțin probabil.

— Vă gândiți la cineva care pare... Mai probabil s-o fi făcut?

Thomas clătină din cap.

— Singura persoană la care mă gândesc nu avea cum s-o facă. Asta-i!

— Și cine e persoana?

Dar Royde clătină din cap, cu și mai multă hotărâre.

— Nu pot să spun. E doar o părere personală.

— E de datoria dumneavoastră să ajutați poliția.

— S-o ajut dându-i elemente concrete, fapte. Asta nu e un fapt. E doar o presupunere. Și, oricum, e imposibilă.

— N-am prea scos multe de la el, spuse Leach, după ce Royde părăsi camera.

Battle fu de acord.

— Nu, n-am scos. Are ceva în minte... Ceva foarte precis. Mi-ar plăcea să știu ce anume. Jim, băiatule, asta e o crimă foarte deosebită...

Telefonul sună, înainte ca Leach să spună ceva. Ridică receptorul. După câteva minute trânti un „Bine” și închise.

— Sângele de pe mânecă e sânge de om, anunță el. Aceeași grupă cu cea a lui lady T. Se pare că cercul se Strange în jurul lui Neville Strange...

Battle se duse la fereastră și privea afară cu mult interes.

— Ce tânăr frumos e acolo, remarcă el. Foarte frumos și, aș spune, foarte dubios. Ce păcat că domnul Latimer – căci simt că e domnul Latimer – era la Easterhead Bay, noaptea trecută. E tipul de om care i-ar da în cap bunicii sale, dacă s-ar gândi că scapă și îi iese ceva.

— În afacerea asta, n-are de câștigat, spuse Leach. Moartea lui lady T. Nu-i e de nici un folos. Telefonul sună din nou. La naiba cu telefoanele astea, ce-o mai fi, de data asta?

Se îndreaptă spre telefon.

— Alo! Oh, dumneavoastră erați, doctore. Ce? Zău, ea și-a revenit? Ce? Ce?

Întoarse capul:

— Unchiule, ia vino să auzi.

Battle luă receptorul. Ascultă și, ca de obicei, pe chipul sau nu se putea citi nimic, îi spuse lui Leach:

— Adu-l pe Neville Strange, Jim!

Când Neville intră, Battle tocmai pune receptorul în furcă.

Acel Neville alb și vlăguit se uită lung și curios la ofițerul de la Scotland Yard, încercând să ghicească ce se ascunde în spatele măștii împietrite.

— Domnule Strange, știți vreo persoană căreia nu-i sunteți absolut deloc pe plac? Întrebă Battle.

Neville se mulțumi să clatine din cap.

— Sigur? Vreau să spun, cineva, care nu numai că vă antipatizează... ba, mai mult, vă urăște?

Neville sări în picioare.

— Nu. Nu, categoric nu. Nici nu poate fi vorba.

— Gândiți-vă, domnule Strange. Nu există nimeni pe care să-l fi lezat în vreun fel...?

Neville roși.

— Există o singură persoană, despre care se poate spune că i-am făcut rău, dar ea nu e genul care să poarte dușmănie. E vorba de prima mea soție, pe care am părăsit-o pentru o altă femeie. Dar vă asigur că nu mă urăște... E... e un înger.

Superintendentul se aplecă peste masă.

— Dați-mi voie să vă spun, domnule Strange, că sunteți un bărbat foarte norocos. Nu zic că mi-ar fi plăcut să vă defer justiției... Nu mi-ar fi plăcut. Dar a fost o crimă! Probele vă incriminau din plin și, afară doar de cazul în care instanța nu s-ar fi întâmplat să fie vrăjită de persoana dumneavoastră, ați fi fost spânzurat.

— Vorbiți de parcă totul ar fi trecut, spuse Neville.

— A trecut. Ați scăpat, doar printr-o simplă întâmplare, domnule Strange.

Nevile continuă să-l privească întrebător.

— Noaptea trecută, după ce ați plecat de la ea, lady Tressilian a sunat din clopoțel, chemându-și servitoarea, explică Battle.

Așteptă până când Nevile realizează cele ce-i spusese.

— După. Atunci, Barrett a văzut-o...?

— Da. Vie și nevătămată. De asemenea, Barrett v-a văzut părăsind casa, înainte de a se duce la stăpâna ei.

Nevile spuse:

— Dar crosa... Amprentele mele...

— N-a fost lovită cu crosa. La vremea respectivă, doctorul Lazenby a fost foarte sceptic în privința crosei. Mi-am dat seama de asta. A fost omorâtă cu altceva. Crosa a fost pusă acolo, în mod deliberat, pentru a îndrepta bănuielile asupra dumneavoastră. Asta putea s-o facă cineva care a auzit cearta și, în felul acesta, v-a ales ca țap ispășitor, sau, poate, cineva care...

Se opri, apoi repetă întrebarea:

— Cine, din casa asta, vă urăște, domnule Strange?

IX

— Am o întrebare pentru dumneavoastră, doctore, spuse Battle. Se aflau în casa doctorului, după întoarcerea de la clinică, unde avuseseră o scurtă întrevvedere cu Jane Barrett.

Barrett era slăbită și epuizată, dar foarte clară în declarația ei.

Tocmai se băgase în pat, după ce își băuse decoctul de păstăi de senna, când a sunat clopoțelul de la lady Tressilian. Aruncase o privire la ceas și văzuse că era ora zece și douăzeci și cinci de minute, își pusese halatul și coborâse. Auzise un zgomot în holul de dedesubt și se uitase peste balustradă.

— Era domnul Nevile, care tocmai se pregătea să iasă. Își lua din cuier fulgarinul.

— Ce costum purta?

— Gri cu dungi. După față, părea foarte îngrijorat și nefericit. Își îmbrăca fulgarinul, fără să fie atent la ce face, cu mintea aiurea. După aceea a ieșit și a trântit ușa după el. Eu m-am dus în camera stăpânei. Era foarte adormită, biata de ea, și nu și-a putut aminti de ce mă sunase... se mai întâmplase, sărmana doamnă. I-am bătut pernele și i-am adus un pahar cu apă proaspătă, apoi am ajutat-o să se întindă mai confortabil.

— Nu părea tulburată sau înspăimântată de ceva?

— Doar obosită, atâta tot. Și eu eram obosită. Căscam. M-am dus sus, direct la culcare.

Asta era istorisirea lui Barrett și părea imposibil să te îndoiești de sinceritatea durerii și groazei sale, la vestea morții stăpânei ei.

După aceea, se întoarseră acasă la doctor și, atunci, Battle își exprimase dorința de a pune o întrebare.

— Întreabă, îl îndemnă Lazenby.

— La ce oră credeți că a murit lady Tressilian?

— V-am spus. Între zece și miezul nopții.

— Știu că așa mi-ai spus. Dar nu asta era întrebarea. V-am întrebat, dumneavoastră, personal, ce credeți?

— Fără să notați, bine?

— Da.

— Perfect. Bănuielile mele se învârt în jurul orei unsprezece.

— Asta vroiam să aud de la dumneavoastră, spuse Battle.

— Mă bucur că te-am îndatorat. De ce?

— Nu-mi plăcea deloc ideea că a fost omorâtă, înainte de zece și douăzeci. Să luăm somniferul lui Barrett... Nu-și putea face efectul până atunci. Acest somnifer arată că criminalul avea de gând să acționeze mult mai târziu... În timpul nopții. Personal, prefer să fixez miezul nopții.

— S-ar putea. Unsprezece e doar o supoziție.

— Dar, hotărât, n-a fost după miezul nopții?

— Nu.

— Nu putea fi după două și jumătate?

— Doamne sfinte, nu.

— Bun, asta îl scoate, definitiv, din cauză pe Strange. Va trebui doar să-i verific mișcările, după ce a părăsit casa. Dacă e adevărat ce a spus, va trebui să căutăm alți suspecti.

— Printre cei care au moștenit ceva? Sugeră Leach.

— Poate, spuse Battle. Însă, nu cred, nu știu de ce. Caut pe cineva cu o smuceală.

— O smuceală?

— Una urâtă de tot.

După ce părăsiră casa doctorului, se duseră la debarcader. Bacul consta dintr-o barcă cu vâsle, mănuită de doi frați, Will și George Barnes. Frații Barnes cunoșteau din vedere pe toată lumea din Saltcreek și pe majoritatea celor care veneau de la Easterhead Bay. George spuse pe loc că domnul Strange, de la Gull's Point traversase râul la zece și treizeci, în noaptea precedentă. Nu, el nu-l adusese înapoi pe domnul Strange. Ultima cursă plecase la unu și treizeci, de pe malul celălalt, și domnul Strange nu venise cu ea.

Battle îl întrebă dacă îl cunoștea pe domnul Latimer.

— Latimer? Latimer? Domnul acela înalt și frumos? Care vine de la hotel la Gull's Point? Da, îl știu. Deși, nu l-am văzut noaptea trecută. A venit azi-dimineață. S-a întors cu cursa de mai înainte.

Traversară pe malul celălalt și se duseră la Easterhead Bay Hotel. Aici îl găsiră pe Ted Latimer, abia revenit cu cea de dinaintea lor.

Domnul Latimer se arătă dornic să fie de folos cu tot ce-i stătea în putere.

— Da, amicul Neville a fost aici, noaptea trecută. Părea întors pe dos. Mi-a spus că s-a certat cu bătrâna doamnă. Am auzit că a avut o repriză și cu Kay, dar nu el mi-a spus-o, firește. Oricum, era cam la pământ. Pentru prima dată, compania mea păru să-i facă plăcere.

— Am înțeles că nu v-a găsit imediat.

Latimer spuse tăios:

— Nu știu de ce. Eram în holul hotelului. Strange spune că s-a uitat după mine și nu m-a văzut, dar nu era în stare să se concentreze. Sau poate ieșisem în grădină, pentru cinci minute, sau așa ceva. Întotdeauna când pot, ies. Mirosul din hotel e bestial. Mi-am dat seama, aseară, când eram la bar... Canalizarea, cred! Și Strange l-a remarcat! L-am simțit amândoi. Un miros al naibii de scârbos. S-ar putea să fie vreun șobolan mort, sub podeaua sălii de biliard.

— Ați jucat biliard. Și pe urmă?

— Am stat de vorbă puțin și am mai băut ceva. Apoi Neville a spus: „Hei, am pierdut bacul”, așa că m-am oferit să-l duc eu cu mașina acasă, ceea ce am și făcut. Am ajuns acolo pe la două și jumătate.

— Și domnul Strange a fost cu dumneavoastră toată seara?

— Oh, da. Întrebați pe oricine.

— Mulțumesc, domnule Latimer. Suntem obligați să fim foarte atenți.

După ce-l părăsiră pe zâmbitorul și nonșalantul tânăr, Leach spuse:

— De unde ideea de a-l verifica, cu atâta minuțiozitate, pe Neville

Strange?

Battle zâmbi. Leach se prinse imediat.

— Doamne sfinte, pe celălalt îl verifici! Asta era, deci, ideea.

— E prea devreme pentru a avea idei, spuse Battle. Am vrut doar să știu unde era domnul Latimer noaptea trecută. De la unsprezece și un sfert și, să spunem, până după miezul nopții, a fost cu Neville Strange. Dar unde a fost înainte de asta... Când a ajuns Strange și nu l-a găsit?

Își continuă conștiincioși treaba, chestionând personalul de serviciu – barmanii, chelnerii, liftierii. Latimer fusese văzut în holul hotelului între nouă și zece. La zece și un sfert fusese în bar. Dar, între această oră și unsprezece și douăzeci părea să se fi evaporat. Apoi se găsi o servitoare care declară că domnul Latimer fusese „într-una din cămăruțele de scris cu doamna Beddoes... Doamna aceea grasă din nordul țării.”

Întrebată despre oră, ea spuse că, după părerea ei, era în jur de unsprezece.

— Asta îl scoate din cercul suspectilor, spuse Battle mohorât. A fost într-adevăr aici. Doar că nu a vrut să se știe de prietena sa grasă și, fără îndoială, bogată. Asta ne aduce înapoi la ceilalți... Servitorii, Kay Strange, Audrey Strange, Mary Aldin și Thomas Royde. Unul dintre ei a omorât-o pe bătrână, dar care? Dacă am găsi adevărata armă a crimei...

Se opri, apoi se bătu peste coapsă.

— Gata, Jim, băiatule, am găsit! Acum știu ce m-a făcut să mă gândesc la Hercule Poirot. Mai întâi mâncăm, apoi ne întoarcem la Gull's Point și am să-ți arăt ceva.

X

Mary Aldin nu-și găsea locul. Intra și ieșea din casă, rupea câte o dalie trecută, pe ici, pe colo, se întorcea în salon și muta vasele cu flori fără nici un rost.

Dinspre bibliotecă, răzbătea un vag murmur de glasuri. Înăuntru erau domnul Trelawny și Nevile. Kay și Audrey nu se vedeau nicăieri.

Mary ieși, din nou, în grădină. Jos, lângă zid, îl văzu fumând pe Thomas Royde. Se duse la el.

— Of, Doamne! Se așeză lângă el oftând adânc.

— Vreo problemă? Întrebă Thomas.

Râsul lui Mary avu o notă ușor isterică.

— Numai tu puteai să pui întrebarea asta. În casă s-a comis o crimă și tu spui „e vreo problemă?”

Puțin surprins, Thomas rosti:

— Mă refeream la ceva nou.

— Oh, știi la ce te refereai. E cu adevărat o mare ușurare să găsești pe cineva atât de încântător de neschimbat ca tine!

— Nu ajută la nimic să te dai de ceasul morții, nu-i așa?

— Nu, nu. Ești formidabil de înțelept. Nu înțeleg nicicum cum de reușești să fii așa.

— Poate pentru că sunt un străin.

— Asta e adevărat, firește. Nu poți să simți ușurarea pe care am trăit-o noi, ceilalți, că Nevile a scăpat de orice bănuială.

— Îmi pare bine pentru el, se înțelege, spuse Royde. Mary se cutremură:

— A scăpat ca prin urechile acului. Dacă Camillei nu i-ar fi venit în minte s-o sune pe Barrett, după ce a plecat Nevile de la ea...

Lăsă fraza în aer. Thomas o termină în locul ei.

— Amicul Nevile ar fi plătit cu capul.

Vorbea cu o anume satisfacție sinistă, dar când întâlni privirea plină de reproș a lui Mary, clătină din cap și zâmbi.

— Nu sunt chiar lipsit de inimă, însă, acum, că Nevile e bine-merci, nu pot să mă abțin să nu mă bucur că a fost nițel scuturat. El e, întotdeauna, atât de al naibii de mulțumit de sine.

— Nu e chiar așa, Thomas.

— Poate nu. Dar așa pare. Oricum, azi-dimineață, arăta ca dracu de speriat!

— Ce crud ești!

— În orice caz, acum totul e în regulă. Știi, Mary, chiar și în treaba asta, Nevile a fost al dracului de norocos. Un alt amărât, cu toate dovezile astea adunate împotriva lui, n-ar fi avut nici o șansă să scape.

Mary se cutremură iarăși.

— Nu spune asta. Vreau să cred că nevinovații sunt... Protejați.

— Zău, draga mea?

Glasul lui era blând. Mary izbucni.

— Thomas, sunt îngrijorată. Sunt teribil de îngrijorată.

— De ce?

— În legătură cu domnul Treves.

Lui Thomas îi scăpă pipa pe pietre. Glasul i se schimbă, când se aplecă să o ridice.

— Ce-i cu domnul Treves?
— În noaptea aia când a fost aici... Povestea pe care ne-a spus-o...
Despre micul criminal! Mă întreb, Thomas... A fost doar o poveste? Sau ne-a spus-o cu un scop?

— Vrei să spui că a vizat pe cineva care se afla în cameră?

Mary șopti:

— Da.

Thomas spuse liniștit:

— Și eu m-am întrebat. De fapt, la asta mă gândeam, când ai venit.

Mary închise ochii pe jumătate.

— Am încercat să-mi amintesc... Știi, a spus-o atât de... Parcă anume.
Aproape că a forjat conversația ca să atace subiectul ăla. Și a spus că ar recunoaște oriunde persoana. A subliniat asta ca și cum ar fi recunoscut-o.

— Mm! Și eu m-am gândit la toate astea.

— Dar de ce s-o fi făcut? Cu ce scop?

— Presupun că a fost un gen de avertisment. Să nu încerce ceva.

— Vrei să spui că domnul Treves știa, atunci, că Camilla urma să fie omorâtă?

— Nuuu! Ar fi prea fantastic. S-ar fi putut să fie doar un avertisment așa, în general.

— Mă întreb, crezi că ar trebui să le spunem celor de la poliție?

Thomas reflectă o vreme.

— Nu cred, spuse în cele din urmă. Nu văd să fie relevant în vreun fel.
Nu e ca atunci când domnul Treves ar fi în viață și ar putea să le dezvăluie ceva.

— Nu. E mort! Se înfiora. E atât de ciudat felul în care a murit, Thomas.

— Atac de cord. Suferea de inimă.

— Mă refeream la treaba aia ciudată cu liftul defect, Nu-mi place.

— Nici mie nu-mi prea place, spuse Thomas Royde.

XI

Superintendentul Battle privea în jurul lui, în dormitor. Patul fusese făcut. În rest, camera era neschimbată. Fusese curată, când intraseră prima dată în ea. Curată era și acum.

— Uite, asta e, spuse Battle, indicând demodata apărătoare de oțel din fața sobei. Vezi ceva ciudat la asta?

— Trebuie nițel curățată, spuse Jim Leach. E bine întreținută. Din câte văd, nu-i nimic ciudat, exceptând... Da, măciulia din stânga e mai lucioasă decât cea din dreapta.

— Asta mi l-a adus în minte pe Hercule Poirot, spuse Battle. Știi mania lui pentru simetrie... Cred că am gândit inconștient: „Asta l-ar supăra pe Poirot”, și atunci am început să vorbesc despre el. Ia amprente de pe cele două măciulii, Jones.

Jones se execută.

— Pe măciulia din dreapta există amprente, domnule, pe cea din stânga niciuna.

— Atunci cea din stânga ne interesează. Celelalte amprente sunt ale servitoarei, când a curățat-o, ultima oară. Cea din stânga a fost curățată de două ori.

— Era o bucățică de hârtie abrazivă în coșul de gunoi, spuse Jones. Nu m-am gândit că poate să aibă vreo importanță.

— Pentru că nu știai ce căutam. Uite, aş paria pe orice ca măciulia aia se deșurubează... Da, exact cum credeam.

Jones scoase măciulia.

— Cântărește binișor, spuse el.

Leach se aplecă asupra măciuliei și rosti:

— E ceva... O pată întunecată... pe șurub.

— Sânge, mai mult ca sigur, spuse Battle. A spălat măciulia și a șters-o, dar pata asta de pe șurub n-a observat-o. Pun pariu pe ce vreți că ăsta e obiectul cu care i s-a spart capul bătrânei. Dar mai sunt multe de găsit. Jones, ție îți revine sarcina să cercetezi din nou casa. De data asta, ai să știi exact ce cauți.

Îi dădu câteva instrucțiuni amănunțite. Ducându-se la fereastră, scoase capul afară.

— E acolo ceva galben, prins în iederă. S-ar putea să fie încă o piesă din jocul de puzzle. Aș zice chiar că este.

XII

Traversând holul, superintendentul Battle fu oprit de Mary Aldin.

— Pot să vă vorbesc nu minut, domnule ofițer?

— Firește, domnișoară Aldin. Intrăm aici?

Deschise ușa sufrageriei. Masa fusese strânsă de Hurstall.

— Aș vrea să vă întreb ceva, domnule Battle. Nu-i așa că nu credeți, nu puteți crede că această... Această crimă îngrozitoare a fost comisă de unul din noi? Trebuie să fi fost cineva din afară! Vreun maniac!

— În privința asta s-ar putea să nu greșiți. Maniac este un cuvânt, care i se potrivește foarte bine criminalului nostru, numai că nu e cineva din afară!

Mary făcu ochii mari.

— Vreți să spuneți că cineva din casa asta e... e nebun?

— Vă gândiți la cineva care face spume la gură și își rostogolește ochii în cap. Maniacii nu sunt așa. Unii dintre cei mai periculoși criminali maniaci arată tot atât de zdraveni ca dumneavoastră sau ca mine. În general, e vorba de o obsesie. De o idee care, odată fixată în minte, ajunge treptat s-o deformeze. Oameni cu judecată care vin la tine și-ți povestesc patetici cât sunt ei de persecutați și cum cineva îi spionează... Și, de multe ori, te gândești că trebuie să fie adevărat.

— Sunt sigură că nimeni de aici nu se consideră persecutat.

— Am dat doar un exemplu de manie. Există și alte forme. Dar eu cred că cine a comis crima asta este dominat de o idee fixă... O idee pe care a clocotit-o până a ajuns ca nimic să nu mai conteze, să mai aibă vreo importanță.

Mary se cutremură. Spuse:

— E ceva ce cred că ar trebui să știți.

Clar și concis îi relată despre vizita domnului Treves și povestea pe care le-o spusese. Superintendentul Battle se arată profund interesat.

— A spus că ar recunoaște persoana? Apropo... Bărbat sau femeie?

— Eu am luat-o ca fiind vorba de un băiat... Dar, adevărul e că domnul Treves n-a afirmat asta... de fapt acum îmi amintesc., a specificat clar că nu va da nici o indicație privind vârsta sau sexul copilului.

— Zău? Destul de semnificativ. Și a spus că acel copil avea o particularitate fizică, după care l-ar putea recunoaște oriunde?

— Da.

— O cicatrice, poate... Are cineva vreo cicatrice? Observă ușoara ezitare pe care o avu Mary Aldin, înainte de a răspunde.

— N-am observat.

— Ei, hai, domnișoară Aldin! Zâmbi. Ceva ați observat. Și dacă da, nu credeți că aș putea să observ și eu?

Mary clătină din cap.

— Eu... Eu n-am observat nimic de genul ăsta.

Dar Battle remarcă tulburarea și amărăciunea ei. Cuvintele lui îi sugeraseră, evident, gânduri neplăcute. Ar fi vrut să le cunoască, dar experiența îi spunea că ar fi fost inutil s-o încolțească cu întrebările, în momentul acela.

Aduse discuția înapoi, la bătrânul domn Treves.

Mary îi povesti tragicul eveniment din aceeași seară.

Îi mai puse câteva întrebări, apoi rosti încetisor:

— Asta e ceva nou pentru mine. N-am mai întâlnit, până acum, așa ceva.

— Ce vreți să spuneți?

— N-am mai întâlnit o crimă, comisă prin simpla atârănare a unei tăblițe pe lift.

Mary îl privi înspăimântată.

— Doar nu credeți că...?

— Că a fost o crimă? Firește că a fost! O crimă rapidă, inspirată. Putea să nu se fi produs, bineînțeles... Dar s-a produs!

— Doar pentru că domnul Treves știa...?

— Da. Pentru că ar fi putut să ne îndrepte atenția asupra unei anumite persoane din casa asta. Până acum bâjbâiam în întuneric, dar acum a apărut o rază de lumină și, cu fiecare minut, cazul devine tot mai clar. Domnișoară Aldin, pot să vă spun că a fost o crimă premeditată în cele mai mici amănunte. Și vreau să rețineți: nu spuneți nimănui că mi-ați povestit despre domnul Treves. Nimănui, țineți minte!

Mary dădu din cap. Părea încă buimacă.

Battle ieși din cameră, continuându-și drumul pe care pornise, înainte de a fi oprit de Mary Aldin. Era un om metodic. Vroia o anumită informație și era decis s-o obțină chiar dacă, între timp, apăruse o pistă nouă și foarte tentantă. Nu fugea niciodată după doi iepuri deodată.

Bătu în ușa bibliotecii și glasul lui Nevile Strange răspunse „Intră”.

Battle fu prezentat domnului Trelawny, un bărbat înalt, distins, cu ochi negri, pătrunzători.

— Mă scuzați că vă deranjez, dar există ceva ce trebuie lămurit. Dumneavoastră, domnule Strange, moșteniți jumătate din averea lui Sir Matthew, dar cine moștenește cealaltă jumătate?

Nevile păru surprins:

— V-am spus. Soția mea.

— Da. Dar... Battle tuși încurcat, care soție, domnule Strange?

— Oh, înțeleg. Da, m-am exprimat prost. Banii îi revin lui Audrey care, la vremea când s-a întocmit testamentul, era soția mea. Așa e, domnule Trelawny?

Avocatul confirmă.

— Testamentul stipulează clar: averea va fi împărțită între copilul lui Sir Matthew, Nevile Henry Strange, și soția lui, Audrey Elizabeth Strange, fostă Standish. Prin urmare, divorțul nu a modificat cu nimic starea lucrurilor privind moștenirea.

— Atunci e clar, spuse Battle. Doamna Audrey Strange este la curent cu asta?

— Bineînțeles, răspunse domnul Trelawny.

— Dar actuala doamnă Strange?

— Kay? Nevile păru ușor surprins. Oh, cred că da. Cel puțin... N-am prea vorbit despre asta cu ea...

— Cred că veți descoperi că soția dumneavoastră trăiește cu impresia că, după moartea lui lady Tressilian, banii vor fi împărțiți între dumneavoastră și actuala dumneavoastră soție, adică ea. Cel puțin așa mi-a dat de înțeles în dimineața asta. De aceea am vrut să știu cum stau lucrurile din punct de vedere juridic.

— Extraordinar! Exclamă Nevile. Totuși, s-ar putea să fie așa. Acum îmi amintesc ca, în câteva rânduri, a spus: „Vom intra în posesia banilor la moartea Camillei”, dar m-am gândit că se referea la jumătatea care îmi revenea mie, considerând-o și a ei.

— E curios câte neînțelegeri pot surveni, chiar între două persoane care discută destul de des despre același lucru... Fiecare interpretându-l altfel, fără ca vreunul să sesizeze discrepanța.

— Se mai întâmplă, spuse Nevile, fără prea mult interes. Oricum, în cazul de față, asta nu contează. Noi nu ducem lipsă de bani. Mă bucur pentru Audrey. E foarte strâmtorată, iar testamentul ăsta îi va schimba foarte mult viața în bine.

Battle spuse sec:

— Dar, cu siguranță, domnule, după divorț a primit o alocație de la dumneavoastră, nu?

Nevile roși. Spuse stânjenit:

— Există anumite lucruri, ca de pildă... Mândria, domnule ofițer. Audrey a refuzat să se atingă de vreun penny din alocația pe care doream să i-o dau.

— O alocație foarte generoasă, preciza domnul Trelawny. Dar doamna Audrey Strange a returnat-o, de fiecare dată, refuzând s-o accepte.

— Foarte interesant! Spuse Battle și ieși, înainte ca cineva să aibă timp să-i ceară să-și explice afirmația.

Battle îl căută pe nepotul său.

— După cum se prezintă lucrurile, aproape pentru fiecare din casă există un drăguț motiv financiar, spuse el. Nevile Strange și Audrey Strange moștenesc fiecare câte cincizeci de mii. Kay Strange crede că i se cuvin cincizeci de mii ei. Mary Aldin primește o moștenire, care o scapă de grija zilei de mâine. Înclin să cred că Thomas Royde n-are nimic de câștigat, însă îi putem include pe Hurstall și chiar pe Barrett, dacă acceptăm ipoteza că a riscat să-și dea duhul pentru a evita bănuielile. Da, cum spuneam, nu lipsesc motivele bănești. Și totuși, dacă nu mă înșel, banii nu au nimic de-a face cu povestea asta. Dacă există o crimă făptuită doar din pură ură, atunci asta e. Iar dacă nu intervine ceva care să-mi pună bețe în roate, sunt pe cale să descopăr cine a comis-o.

XIII

Angus MacWhirter stătea pe terasa hotelului Easterhead Bay și privea peste râu la înălțimea amenințătoare a lui Stark Head.

În acel moment, își trecea cu grijă în revistă gândurile și sentimentele.

Nu prea știa ce îl făcuse să aleagă acest loc pentru a-și petrece săptămâna liberă ce îi rămăsese. Poate dorința de a se pune la încercare... de a vedea dacă îi mai rămăsese ceva din fosta disperare.

Mona? Ce puțin îi păsa acum! Era măritată cu celălalt. Trecuse, într-o zi, pe stradă pe lângă ea, fără să simtă nici o emoție. Își amintea durerea și amărăciunea de care fusese cuprins când îl părăsise, dar acum totul aparținea trecutului.

Gândurile îi fură întrerupte de atingerea unui câine ud și de strigătele noii sale prietene, domnișoara Diana Brinton, de treisprezece ani.

— Pleacă, Don! Pleacă de acolo! Nu-i îngrozitor? A dat peste pește sau altceva jos pe plajă. Miroase de la o poștă. Peștele trebuie să fi fost deja în descompunere, altfel nu se explică!

Nasul lui MacWhirter îi confirmă presupunerea.

— S-a băgat într-un fel de crăpătură în stâncă, spuse domnișoara Brinton. L-am scos și l-am dus în mare să-l spăl, dar se pare că nu i-a ajutat cine știe ce.

MacWhirter fu de acord. Don, un terrier cu păr sârmos, prietenos și cu o fire afectuoasă, părea jignit de tendința prietenilor săi de a-l ține la distanță.

— Apa de mare nu e bună, spuse MacWhirter. Tot ce-i trebuie e doar apă caldă și săpun.

— Știu. Numai că în hotel nu-i chiar atât de simplu. Nu avem o baie separată.

Într-un final, MacWhirter și Diana intrară în hotel, prin ușa laterală, cu Don pe urmele lor, și îl momiră în baia lui MacWhirter, unde îl săpuniră vârtos. Rezultatul fu că Don ieși de acolo foarte curat, iar Diana și MacWhirter uzi din cap până-n picioare. Don era foarte amărât. Iarăși mirosul acela dezgustător de săpun... Și tocmai când găsisese ceva atât de parfumat încât l-

ar fi invidiat orice câine! Oh, așa se întâmplă, întotdeauna, cu oamenii... Nu se pricep nicicum la mirosuri!

Micul incident îl distrase bine pe MacWhirter. Luă autobuzul de Saltington, unde își dăduse un costum la curățat.

Fata de serviciu de la spălătoria de urgență se uită absentă la el.

— MacWhirter ați spus? Mă tem că încă nu e gata.

— Trebuie să fie. I se promisese că va fi gata în douăzeci și patru de ore ori trecuseră patruzeci și opt. O femeie ar fi făcut tărăboi. MacWhirter se mulțumi să se uite urât.

— Încă nu a trecut termenul, spuse fata, zâmbind nepăsătoare.

— Ba da.

Fata nu mai zâmbi. Se răsti:

— Oricum, nu e gata.

— Atunci îl iau așa cum e.

— Nu i s-a făcut nimic, îl avertiză fata.

— Îl iau.

— Am putea să vi-l facem până mâine... Așa, ca o favoare pentru dumneavoastră.

— Nu obișnuiesc să pretind favoruri. Dați-mi costumul, vă rog.

Aruncându-i o privire furioasă, fata intră în camera din spate. Se întoarse cu un pachet prost făcut, pe care i-l împinse pe tejghea.

MacWhirter îl luă și plecă.

Era caraghios, dar se simțea ca și cum ar fi câștigat o bătălie. De fapt, asta însemna că trebuia să-l dea la curățat în altă parte!

Întors la hotel, aruncă pachetul pe pat și se uită supărat la el. Poate putea să-l dea la periat și călcat în hotel. Nu era, de fapt, prea murdar... Poate nici nu avea nevoie să fie curățat.

Desfăcu pachetul și scoase o înjurătură. Într-adevăr, spălătoria de urgență nu făcea doi bani. Asta nu era costumul lui. Nu avea nici măcar aceeași culoare. El le lăsase un costum bleumarin. Niște zăpăciți impertinenți și ineficienți!

Se uita iritat la etichetă. Numele corespundea. Alt MacWhirter? Ori încurcaseră și etichetele?

Uitându-se nervos te costumul mototolit, deodată încremeni.

Categoric, cunoștea mirosul acela... Un miros deosebit de neplăcut... Având cumva legătură cu un câine. Da, asta era! Diana și câinele ei. Mirosea pur și simplu a pește împutit!

Se aplecă și examina costumul. Pe umărul hainei era o pată. Pe umăr...

„Într-adevăr, foarte ciudat...”, gândi MacWhirter.

În orice caz, a doua zi, avea el să-i spună vreo câteva fetei de la spălătoria de urgență. Ce dezorganizare!

XIV

După cină, ieși din hotel și o luă pe drumul spre debarcader. Era o noapte senină, dar rece, și bătea un vânticel tăios. Vara se terminase.

MacWhirter trecu cu bacul pe partea cealaltă, la Saltcreek. Era a doua oară când vizita Stark Head. Locul exercita o fascinație asupra lui. Urcă

Încetișor dealul, trecu pe lângă Balmoral Court Hotel și apoi pe lângă o casă mare, așezată pe vârful unei stânci. Citi cuvintele scrise pe ușă: Gull's Point. Deci, aici fusese omorâtă doamna aceea bătrână! Se vorbise mult, în hotel, despre asta. Camerista îi împuiase capul cu toate detaliile, iar ziarele dăduseră evenimentului atâta amploare că îl plictisise, căci pe el îl interesa ce se petrecea în lumea largă, nu crimele.

Își continuă drumul, coborând iar dealul spre o mică plajă, cu câteva căsuțe vechi de pescari, care fuseseră între timp modernizate. Apoi, urcă din nou, până când drumul se înfunda, transformându-se într-o cărăruie ce ducea sus pe Stark Head.

Stark Head era sumbru și amenințător. MacWhirter stătea în picioare pe marginea stâncii, privind jos, la mare. Așa stătuse și în noaptea aceea, încercă să regăsească câteva din emoțiile pe care le trăise atunci... Disperare, mânie, epuizare... Dorința de a pune capăt la toate. Nu era nimic de regăsit. Toate acestea trecuseră. Rămăsese, în schimb, o mânie rece. Agățarea în crengile copacului, paza de coastă care-l salvase, dădăcirea din spital, de parcă ar fi fost un copil tâmpit, o întreagă serie de umilințe și jigniri. De ce nu fusese lăsat în pace? Ar fi preferat-o de o mie de ori. Și acum mai simțea încă la fel. Singurul lucru care-i lipsea era impulsul necesar.

Ce rănit se simțea, atunci, gândindu-se la Mona! Acum se putea gândi la ea foarte liniștit, întotdeauna fusese cam proastă. Oricine o putea aiuri, flatând-o sau prefăcându-se că-i cântă în strună. Foarte drăguță. Da, foarte drăguță... Dar fără minte, nu era genul de femeie la care visase...

Dar de frumoasă era frumoasă... Îi inspira imaginea vagă a unei femei zburând în noapte, cu valurile albe învolburându-se în jurul ei... Ceva ca figura de la prova unei nave... Numai, nu atât de solidă... Nici pe departe atât de solidă.

Și atunci, cu o dramatică impetuozitate, se produse incredibilul! Prin noapte, venea, în zbor, o siluetă. O clipă dispărea, în clipa următoare reapărea... O siluetă albă alergând... Alergând spre marginea stâncii. O siluetă frumoasă și disperată, mânăta spre autodistrugere de Furiile dezlănțuite! Alerga cu o disperare cumplită... El cunoștea disperarea aia. Știa ce înseamnă...

Se desprinse iute din umbră și o prinse, tocmai când era pe punctul de a se arunca de pe stâncă.

Spuse sălbatic:

— N-ai să...

Era exact, ca și cum ai fi prins o pasăre. Se zbătea... se zbătea în tăcere, apoi, tot aidoma unei păsări, înțepeni brusc.

MacWhirter rosti grăbit:

— Nu te arunca! Nu merită s-o faci pentru nimic în lume. Pentru nimic. Chiar dacă ești disperat de nefericită...

Ea scoase un sunet. Era, probabil, o încercare nereușită de a râde.

El întrebă poruncitor:

— Nu ești nefericită? Atunci, de ce?

Ea îi răspunse, pe loc, printr-un singur cuvânt, ca o suflare:

— De frică.

— Frică? Era atât de uimit, încât îi dădu drumul și făcu un pas înapoi s-o vadă mai bine.

Atunci înțelese adevărul spuselor ei. Teama era cea care o gonise de la spate. Teama îi făcea fața mică și inteligentă să pară prostească, lipsită de expresie. Teama îi dilata ochii larg depărtați.

Rosti neîncrezător:

— De ce ți-e frică?

Îi răspunse atât de încet ca abia o auzi:

— Mi-e frică să nu fiu spânzurată...

Da, chiar așa spusese. El o privi lung, foarte lung. Apoi se uită la marginea stâncii.

— Deci, de asta?

— Da. O moarte rapidă, în loc de... Închise ochii și se cutremură, începu să tremure.

MacWhirter puna în minte lucrurile cap la cap, în mod logic, în cele din urmă, spuse:

— Lady Tressilian? Bătrâna care a fost omorâtă? Apoi, acuzator: Dumneata trebuie să fii doamna Strange... Prima doamnă Strange.

Tremurând încă, ea dădu din cap.

MacWhirter continuă cu vocea sa joasă, domoală, încercând să-și amintească tot ce auzise. Zvonurile se amestecaseră cu faptele.

— L-au reținut pe soțul dumitale... E adevărat, nu-i așa? Există o grămadă de probe împotriva lui... Apoi s-a dovedit că fuseseră fabricate de cineva...

Se opri și o privi. Nu mai tremura. Stătea și se uita la el ca un copil docil. Găsi că atitudinea ei era dureros de nesuportat.

Continuă:

— Înțeleg... Da, înțeleg cum a fost... Te-a părăsit pentru o altă femeie, nu-i așa? Iar dumneata îl iubeai... De asta... Se opri brusc, apoi zise: înțeleg. Soția mea m-a părăsit pentru altul...

Ea își agită brațele, începând să se bâlbâie puternic, cu disperare:

— N-nu... N-nu e... a-așa. D-deloc...

MacWhirter i-o tăie scurt. Glasul său era aspru și hotărât.

— Du-te acasă! Să nu-ți mai fie frică. Auzi? Voi avea grijă să nu fii spânzurată!

XV

Mary Aldin stătea lungită pe sofaua din salon. Prin cap îi treceau săgeți și își simțea tot corpul istovit.

Ancheta avusese loc, cu o zi în urmă și, după formalitățile necesare, se amânase cu o săptămână.

Înmormântarea lui lady Tressilian urma să aibă loc în ziua aceea.

Audrey și Kay plecaseră, cu mașina, la Saltington, să-și facă rost de îmbrăcăminte de doliu. Ted Latimer se dusesese cu ele. Nevile și Thomas Royde ieșiseră să se plimbe, așa că, exceptând servitorii, Mary era singură în casă.

Superintendentul Battle și inspectorul Leach lipsiseră în ziua aceea, ceea ce, de asemenea, era o ușurare. Pentru Mary, absența lor părea să înlăture o umbră. Fuseseră politicoși, foarte plăcuți, dar neîntreruptele întrebări, insistența aceea calmă cu care despicau firul în patru, revenind, mereu, asupra fiecărui fapt, îi încercaseră din greu nervii. Până acum, acel ofițer de poliție cu chipul împietrit trebuie să fi aflat orice incident, orice cuvânt, orice gest chiar din ultimele zece zile.

Acum, prin plecarea lor, era liniște. Mary putea să se relaxeze. Vroia să uite totul... Totul. Doar să zacă și să se odihnească.

— Scuzați-mă doamnă...

În pragul ușii stătea Hurstall, stânjenit că o deranjează.

— Spune, Hurstall.

— Un domn vrea să vă vadă. L-am poftit în birou.

Mary îl privi mirată și oarecum supărată.

— Cine e?

— Și-a dat numele de MacWhirter, domnișoară.

— N-am auzit de el.

— Nu, domnișoară.

— Trebuie să fie reporter. Nu trebuia să-l lași să intre, Hurstall.

Hurstall tuși.

— Nu cred că e reporter, domnișoară. Cred că e un prieten de-al domnișoarei Audrey.

— Oh, asta-i cu totul altceva.

Aranjându-și părul, Mary traversă obosită holul și intră în birou. Rămase oarecum surprinsă, când bărbatul înalt, care stătea la fereastră, se întoarse. Nu arăta câtuși de puțin a prieten cu Audrey.

În tot cazul, spuse pe un ton prietenos:

— Îmi pare rău, doamna Strange e plecată. Vroiați s-o vedeți?

O privi gânditor, cântărindu-și șansele.

— Sunteți Mary Aldin?

— Da.

— Cred că mă puteți ajuta tot atât de bine. Vreau să găesc niște frânghie.

— Frânghie? Întrebă Mary, extrem de mirată.

— Da, frânghie. Cam pe unde țineți frânghia?

Mai târziu, Mary își zise că trebuie să fi fost hipnotizată. Dacă străinul acesta ar fi catadicsit să-i dea vreo explicație, poate l-ar fi refuzat. Dar Angus MacWhirter, incapabil să găsească o explicație plauzibilă, hotărâse, în mod înțelept, să se lipsească de vreuna. Se mulțumi doar să spună, simplu, ce dorea. Pe jumătate buimacă, Mary se pomeni conducându-l în căutarea unei frânghii.

— Ce fel de frânghie, întrebase ea.

— Oricare.

— Poate în magazia de conserve?... Rosti ea cu îndoială.

— Vreți să mergem acolo?

Îl conduse. Erau ghemuri și colaci de sfoară, dar MacWhirter scutură din cap.

El vroia o frânghie... Un colac mare de frânghie.

— Mai e debaraua, spuse Mary, ezitând.

— A! Acolo s-ar putea să fie.

Se întoarseră și urcară la etaj. Mary deschise ușa camării. MacWhirter stătu în prag, uitându-se înăuntru. La un moment dat, scoase un ciudat oftat de mulțumire.

— Am găsit, spuse el.

Pe un cufăr, chiar în spatele ușii, se afla un colac mare de frânghie, alături de niște unelte vechi de pescuit și câteva perne roase de molii, își puse mâna pe brațul ei și o trase blând înăuntru până când ajunseră lângă frânghie. Atingând frânghia, MacWhirter spuse:

— Aș vrea să vă puneți mintea la contribuție, domnișoară Aldin. O să observați că totul în jur e acoperit cu praf. Pe frânghia asta nu e deloc praf. Puneți mâna.

Mary spuse surprinsă:

— E ușor umedă.

— Chiar așa.

Se întoarse să iasă.

— Dar frânghia? Credeam că vă trebuie, rosti uimită Mary,

El zâmbi:

— Vroiam doar să știu că e aici. Atâta tot. V-ar deranja să încuiați și... Să luați cheia, domnișoară Aldin? Da. V-aș rămâne îndatorat dacă ați da-o superintendentului Battle sau inspectorului Leach. La ei ar fi cel mai în siguranță.

În timp ce coborau, Mary făcu un efort să se adune. Când ajunseră în holul principal, protestă:

— Dar, zău, nu înțeleg nimic.

MacWhirter rosti ferm:

— Nu e nevoie să înțelegeți. Îi luă mâna și i-o strânse cu căldură: Vă sunt foarte recunoscător pentru cooperare.

Acestea fiind zise, se îndreptă direct spre ușa din față și ieși. Mary se întrebă dacă nu visase!

Nevile și Thomas intrară în casă și, la scurt timp, sosi și mașina, și Mary Aldin se trezi invidiindu-i pe Kay și pe Ted că puteau fi atât de veseli. Râdeau și glumeau unul cu altul, „în definitiv, de ce nu?”, gândi ea. Camilla Tressilian nu însemnase nimic pentru Kay. Toată povestea asta tragică era foarte neplăcută pentru o ființă tânără, clocotind de viață.

Tocmai terminaseră prânzul când veni poliția. Glasul lui Hurstall avea o notă speriată când anunță că superintendentul Battle și inspectorul Leach se aflau în salon.

Chipul superintendentului Battle era foarte blând când îi salută.

— Sper că nu v-am deranjat, se scuză el. Dar mai există câteva lucruri pe care aș vrea să le aflu. De exemplu, cui aparține mănuașta asta?

Arăta o mănușă mică, din piele de căprioară galbenă, și i se adresă lui Audrey:

— E a dumneavoastră, doamnă Strange? Ea clătină din cap.

— Nu... Nu, nu-i a mea.

— Domnișoară Aldin?

— Nu cred. N-am niciuna de culoarea asta.

— Pot să vad? Kay întinse mâna. Nu.

— Poate ați vrea s-o încercați.

Kay o încercă, dar mănușa era prea mică.

— Domnișoara Aldin? Mary încercă la rândul ei.

— Și pentru dumneavoastră e prea mică, spuse Battle. Se întoarse spre Audrey: Cred că dumneavoastră vi se potrivește perfect. Aveți mâna mai mică decât a oricăreia dintre celelalte doamne.

Audrey o luă și o trase pe mâna dreaptă.

Nevile spuse tăios:

— Battle, ți-a spus că nu-i mănușa ei.

— Poate a făcut o greșeală. Sau a uitat.

Audrey spuse:

— S-ar putea să fie a mea... Mănușile seamănă atât de mult între ele, nu-i așa?

— În orice caz, a fost găsită lângă fereastra dumneavoastră, doamnă Strange, vârată în iederă... Împreună cu perechea ei.

Urmă o pauză. Audrey deschise gura să vorbească, apoi o închise la loc. Sub privirea aspră a superintendentului Battle, ochii îi coborâră.

Nevile țâșni înainte.

— Ascultă, ofițere...

— Poate putem schimba câteva vorbe în particular, domnule Strange? Spuse Battle grav.

— Desigur. Veniți în bibliotecă.

O luă într-acolo și cei doi polițiști îl urmară. De îndată ce ușa se închise, Nevile rosti tăios:

— Ce-i povestea asta caraghioasă cu mănușile găsite lângă fereastra soției mele?

Battle răspunse liniștit:

— Am descoperit câteva lucruri foarte ciudate în casa asta, domnule Strange.

Nevile se încruntă.

— Ciudate? Ce înțelegi prin ciudate?

— Am să vă arăt.

Ca răspuns la un semn, Leach părăsi camera și se întoarse ținând în mână o unealtă foarte ciudată. Battle spuse:

— După cum vedeți, aceasta constă dintr-o măciulie de oțel, luată de la o galerie de sobă, o galerie veche, în stil victorian... E grea și a fost înșurubată în mânerul unei rachete de tenis, căreia i s-a tăiat paleta, în partea superioară, adică. Se opri. Cred că nu poate încăpea nici o îndoială că obiectul acesta a fost folosit pentru a o omorî pe lady Tressilian.

— Oribil! Se cutremură Nevile. Dar unde ați găsit acest... Această monstruozitate?

— Măciulia a fost curățată și pusă la loc, la apărătoarea căminului. Totuși, criminalul a neglijat să curețe șurubul. Am găsit urme de sânge pe el. Tot așa, racheta a fost reasamblată, cu ajutorul unui leucoplast, după care a fost aruncată neglijent înapoi, în dulapul de sub scară, unde, probabil, ar fi rămas neobservată, printre atâtea alte rachete, dacă nu s-ar fi întâmplat să căutăm ceva în genul acesta.

— Inteligent din partea dumitale, ofițere.

— E doar o problemă de rutină.

— Nici o amprentă, presupun?

— Racheta aceasta care, după greutate, aş spune că aparține doamnei Kay Strange, a fost mînuită de ea și, de asemenea, de dumneavoastră, căci pe ea se găsesc amprentele amândurora. Dar indică semne indubitabile că, după dumneavoastră, a mai mînuit-o cineva care purta mănuși. Există o singură amprentă... Lăsată, de data asta, din imprudență, cred. Ea se află pe leucoplastul folosit la îmbinarea celor două părți ale rachetei. Deocamdată, n-am să spun a cui e amprenta. Mai întâi, vreau să mai menționez alte câteva lucruri.

Battle se opri, apoi spuse:

— Vreau să fiți pregătit să suportați un șoc, domnule Strange. Iar mai întâi, vreau să vă întreb ceva. Sunteți sigur că a dumneavoastră a fost ideea acestei întâlniri aici și că, în realitate, nu v-a fost sugerată de doamna Audrey Strange?

— Audrey n-a făcut nimic de genul ăsta, Audrey...

Ușa se deschise și intră Thomas Royde.

— Îmi pare rău că deranjez, dar aş vrea să fiu de față la discuția asta, spuse el.

Nevile întoarse spre el o față sâcâită.

— Dacă n-ai nimic împotrivă, amice, asta-i o convorbire particulară.

— Mă tem că nu-mi pasă. Vedeți, am auzit de afară un nume. Se opri. Numele lui Audrey.

— Și ce dracu are de-a face numele lui Audrey cu tine? Întrebă Nevile, înfierbântându-se.

— Ei bine, dacă am ajuns aici, ce are de-a face cu tine? Nu i-am spus nimic clar lui Audrey, dar am venit aici cu intenția de a-i cere să se mărite cu mine și cred că o știe. Mai mult, am de gând serios să mă însor cu ea.

Superintendentul Battle tuși. Nevile se întoarse spre el, tresărind.

— Îmi pare rău, domnule ofițer, întreruperea asta...

Battle spuse:

— Nu mă deranjează, domnule Strange. Mai am o întrebare. Costumul acela albastru închis, pe care l-ați purtat la cină, în noaptea crimei, avea fire de păr blond pe partea dinăuntru a gulerului și pe umeri. Știți cum au ajuns acolo?

— Presupun că e părul meu.

— Oh, nu, nu-i al dumneavoastră, domnule. E păr de femeie, iar pe mâneci erau fire de păr roșcat.

— Cred că ăsta e al soției mele... al lui Kay. Dumneata sugerezi că celelalte sunt ale lui Audrey. E foarte posibil să fie. Mi-am agățat butonii de la manșetă în părul ei, într-o noapte, afară pe terasă. Da, mi-aduc aminte.

— În cazul ăsta părul blond trebuia să fie pe mânecă, nu? Îngână inspectorul Leach.

— Ce dracu vrei să insinuezi? Strigă Nevile.

— De asemenea, înăuntrul gulerului sunt urme de pudră, spuse Battle. Primavera Naturelle NR. L - o pudră foarte bună și scumpă, dar n-are rost să-mi spuneți că e a dumneavoastră, domnule Strange, căci n-am să vă cred. Iar doamna Strange folosește Orchid Sun Kiss. Doamna Audrey Strange e singura care folosește Primavera Naturelle Nr. 1.

— Ce vreți să insinuați? Repetă Nevile. Battle se aplecă înainte.

— Nu insinuez, sugerez doar că... Într-o anumită ocazie, doamna Strange a purtat haina aceea. E singurul mod rezonabil în care au putut rămâne pe el pudra și firele de păr. Apoi, ați văzut mănua pe care am arătat-o mai înainte? E limpede că e mănua ei. Aceea era mănua dreaptă și iat-o și pe cea stângă. O scoase din buzunar și o puse pe masă. Era mototolită și avea pete cafenii.

Nevile spuse cu o notă de teamă în glas:

— Ce-s alea pe ea?

— Sânge, domnule Strange. Și, observați, e mănua stângă. Doamna Audrey Strange e stângace. Am remarcat asta când am văzut-o stând cu ceașca de cafea în mâna dreaptă și cu țigara în stânga, la micul dejun. Iar trusa de scris de pe biroul ei e fixată în stânga. Toate se potrivesc. Măciulia de la apărătoarea sobei ei, mănuiile ascunse în iedera din fața ferestrei ei, părul și pudra de pe costum. Lady Tressilian a fost izbită în tâmpla dreaptă... Dar poziția patului făcea imposibilă o astfel de lovitură pentru cineva care stătea pe partea cealaltă a lui. Era extrem de incomod să fi fost lovită cu mâna dreaptă... Dar pentru o persoană stângace, era modul normal de a lovi...

Nevile râse disprețuitor:

— Vrei să insinuezi că Audrey... Audrey ar fi făcut toate aceste pregătiri minuțioase și că a omorât o bătrână, pe care o cunoștea de ani de zile, cu scopul de a pune mâna pe banii ei?

Battle clătină din cap.

— Nimic de genul ăsta. Regret, domnule Strange, trebuie să înțelegeți exact cum stau lucrurile. Crima asta a fost îndreptată, de la început până la sfârșit, împotriva dumneavoastră. Încă de când ați părăsit-o, Audrey Strange a clocit posibilitatea unei răzbunări. În final, s-a dezechilibrat mintal. Poate niciodată n-a fost foarte sănătoasă la cap. S-a gândit că nu era suficient să vă omoare. S-a hotărât să facă să fiți spânzurat pentru crimă. A ales seara când știa că v-ați certat cu lady Tressilian. A luat haina din dormitorul dumneavoastră și a îmbrăcat-o când a lovit-o pe bătrână, ca astfel să fie pătată de sânge. A lăsat pe podea crosa dumneavoastră, știind că pe ea se

vor găsi amprentele dumneavoastră, și a lipit firele de păr încleiate cu sânge pe capătul acesteia. V-a inoculat ideea de a veni aici când se afla și ea aici. Singurul lucru care v-a salvat a fost ceva ce nu prevăzuse: faptul că lady Tressilian a sunat-o pe Barrett și că Barrett v-a văzut plecând de acasă.

Nevile își îngropase fața în mâini. Acum spuse:

— Nu e adevărat. Nu e adevărat! Audrey nu mi-a purtat niciodată ranchiună. Ați interpretat totul greșit. Ea e cea mai corectă, cea mai dreaptă făptură... În inima ei nu încap răutate.

Battle oftă.

— Treaba mea nu e să mă contrazic cu dumneavoastră, domnule Strange. Am vrut doar să vă pregătesc. Am s-o somez pe doamna Strange și am să-i cer să mă urmeze. Am mandat de arestare. Mai bine v-ați ocupa să-i găsiți un avocat bun.

— E de neconceput Absolut de neconceput. E o absurditate.

— Dragostea se transformă în ură mai ușor decât credeți, domnule Strange.

— Vă spun că-i o greșeală... O absurditate.

Thomas Royde interveni. Glasul său era liniștit și plăcut.

— Încetează să repeți că-i o absurditate, Nevile. Revino-ți! Nu înțelegi că singurul lucru care o poate ajuta pe Audrey este să renunți la ideile tale despre cavalerism și să dai la iveală adevărul?

— Adevărul? Vrei să spui...

— Mă refer la adevărul despre Audrey și Adrian. Royde se întoarse către ofițerii de poliție. Vedeți, domnule Battle, vă înșelați în privința faptelor. Nu Nevile a părăsit-o pe Audrey. Ea l-a părăsit. A fugit cu fratele meu, Adrian. După aceea, Adrian a murit într-un accident de mașină. Nevile s-a purtat extrem de cavalierește cu Audrey. A aranjat ca ea să divorțeze de el, luând asupra lui toată vina.

— N-am vrut să-i târăsc numele în noroi, bombăni morocănos Nevile. Nu bănuiam că mai știa și altcineva.

— Mi-a scris Adrian, chiar înainte de accident, explică scurt Thomas. Continuă: Nu vedeți, domnule ofițer, că asta vă dărmă toată teoria? Audrey nu avea motive să-l urască pe Nevile. Dimpotrivă, are toate motivele să-i fie recunoscătoare. El a încercat s-o facă să accepte o alocație din partea lui, dar ea nu a primit. Nor mal că atunci când el a vrut ca ea să se întâlnească cu Kay, ea n-a putut să-l refuze.

Chipul lui Battle rămase imperturbabil.

— Motivul e doar unul din aspecte, spuse el. În privința asta, se poate să mă fi înșelat. Dar faptele sunt fapte și toate arată că e vinovată.

Nevile spuse cu subînțeles:

— Acum două zile, toate faptele arătau că eu eram vinovat!

Battle păru puțin încurcat.

— Asta-i destul de adevărat. Dar hai să vedem ce-mi cereți dumneavoastră să cred, domnule Strange, îmi cereți să cred că există cineva care vă urăște pe amândoi... Cineva care, dacă tot ce uneltise împotriva dumneavoastră dădea greș, concepuse și o a doua pistă, menită să conducă

la Audrey Strange. Și acum, domnule Strange, cine... credeți că vă urăște pe amândoi? Nevile își îngropa din nou fața în mâini.

— Sună atât de fantastic tot ce spui!

— Pentru că este fantastic. Eu trebuie să mă bazez pe fapte. Dacă doamna Strange ne poate oferi vreo explicație...

— Eu v-am oferit vreo explicație?

— Nu insistați, domnule Strange. Trebuie să-mi fac datoria.

Battle încheie aici discuția. El și Leach părăsiră primii încăperea. Nevile și Royde îi urmară imediat.

Audrey Strange se ridică și le ieși în întâmpinare. Se uită drept la Battle, cu buzele întredeschise, într-o încercare de zâmbet. Rosti foarte moale:

— Mă luați, nu-i așa? Battle deveni foarte oficial.

— Doamnă Strange am mandat să vă arestez sub acuzația de a o fi omorât pe Camilla Tressilian, în ziua de luni, 12 septembrie. Trebuie să vă avertizez că tot ce veți spune va fi consemnat și folosit ca dovadă la proces.

Audrey scoase un oftat. Fața ei mica era împăcată și pură ca o camee.

— E aproape o ușurare. Mă bucur că... S-a sfârșit!

Nevile țâșni înainte.

— Audrey... Nu spune nimic... Nu vorbi deloc. Ea îi zâmbi.

— De ce nu, Nevile? Totul e adevărat... Și sunt atât de obosită!

Leach inspiră adânc. Deci, asta era. Nebună de legat, firește, dar îi scutea de o mulțime de necazuri! Se întrebă ce se întâmplase cu unchiul său. Bătrânul se uita de parcă văzuse o stafie. Se uita lung la sărmana făptură dementă, ca și cum nu putea să-și creadă ochilor. În fine, fusese un caz interesant, gândi Leach mulțumit.

Și atunci, cu un efect aproape grotesc, Hurstall deschise ușa salonului și anunță:

— Domnul MacWhirter.

MacWhirter păși înăuntru foarte decis. Se duse direct la Battle.

— Dumneavoastră sunteți ofițerul de poliție, însărcinat cu cazul Tressilian?

— Da.

— Atunci, vreau să fac o declarație importantă. Îmi pare rău că n-am venit mai devreme, dar, abia azi, mi-am dat brusc seama de importanța unui fapt la care am fost martor, în noaptea de luni, 12 septembrie. Aruncă o privire rapidă în jur. Am putea sta de vorbă undeva?

Battle se întoarse spre Leach.

— Vrei să rămâi aici, cu doamna Strange?

— Da, domnule, spuse Leach oficial.

Apoi se aplecă și șopti ceva la urechea celui alt. Battle se întoarse spre MacWhirter.

— Veniți pe-aici!

Îl conduse în bibliotecă.

— Și acum îmi spuneți ce-a fost asta? Colegul meu mi-a șoptit că v-a mai văzut pe aici... larna trecută?

— Foarte adevărat, spuse MacWhirter. Încercare de sinucidere. Asta e o parte din povestea mea.

— Continuați, domnule MacWhirter!

— În ianuarie trecut, am încercat să-mi iau viața, aruncându-mă de pe Stark Head. Anul ăsta, am avut fantezia de a revedea locul. M-am dus acolo, în noaptea de luni și am rămas câțva timp. Mă uitam în jos, la mare, și dincolo de ea, la Easterhead Bay și apoi m-am uitat în stânga mea. Mai precis, m-am uitat la casa asta. În lumina lunii o vedeam foarte clar.

— Și?

— Până azi nu mi-am dat seama că era noaptea în care s-a comis crima.

Se aplecă înainte.

— Am să vă spun ce am văzut.

XVI

Nu trecuseră decât cinci minute, până când Battle apărură din nou în salon, dar celor de acolo li se păruseră mult mai multe.

Kay își pierduse brusc autocontrolul. Țipa la Audrey.

— Știam că tu ai făcut-o! Am știut-o mereu! Știam că pregăteai ceva...

Mary Aldin interveni repede:

— Te rog, Kay.

Nevile spuse tăios:

— Pentru numele lui Dumnezeu, taci, Kay!

Ted Latimer veni spre Kay, care începuse să plângă.

— Stăpânește-te, spuse el blând, apoi întoarse capul spre Nevile și rosti supărat: Nu-ți dai seama cât de stresată a fost Kay? De ce n-ai puțină grijă de ea, Strange?

— Mă simt perfect, spuse Kay.

— Doamne ce te-aș mai lua de aici! Bufni Ted.

Inspectorul Leach își dresă glasul. Știa bine că, în situații ca aceasta, se proferau o grămadă de injurii. Partea nefericită era că, mai târziu, erau amar regretate.

Battle reveni în încăpere. Chipul său era lipsit de expresie. Spuse:

— Vreți să vă liniștiți un pic, doamnă Strange? Mă tem că inspectorul Leach va trebui să vă însoțească la etaj.

Mary Aldin spuse:

— Vin și eu.

Când cele două femei părăsiră camera, însoțite de inspector, Nevile întrebă nerăbdător:

— Ei bine, ce vroia tipul ăla?

Battle rosti încetșor:

— Domnul MacWhirter mi-a spus o poveste foarte ciudată.

— O ajută pe Audrey? Încă mai sunteți hotărâți s-o arestați?

— V-am spus, domnule Strange. Trebuie să-mi fac datoria.

Nevile se întoarse; toată vioiciunea îi dispăruse de pe chip.

— Cred că ar fi mai bine să-i telefonez lui Trelawny.

— Nu e nici o grabă, domnule Strange. Vreau să fac, mai întâi, un mic experiment legat de depoziția domnului MacWhirter. Deocamdată, s-o văd plecată pe doamna Strange.

Audrey cobora acum scările, alături de inspectorul Leach. Chipul său mai păstra încă acea detașare îndepărtată.

Nevile veni spre ea cu brațele întinse.

— Audrey...

Privirea ei ternă alunecă peste el. Spuse:

— E în regulă, Nevile. Nu-mi pasă. Nu-mi pasă de nimic.

Thomas Royde stătea lângă ușa de la intrare, de parcă ar fi vrut să bareze ieșirea.

Pe buzele lui Audrey apăru un zâmbet ușor.

— Credinciosul Thomas", murmură ea.

Thomas bâlbâi:

— Dacă te pot ajuta cu ceva.

— Nimeni nu mă poate ajuta, spuse Audrey ieșind cu capul sus.

Sergentul Jones aștepta afară într-o mașină de poliție, iar Audrey și Leach s-au urcat.

— Frumoasă ieșire! Spuse, apreciativ, Ted Latimer.

Nevile se întoarse spre el, furios.

Superintendentul Battle se interpuse și spuse cu un glas ridicat:

— Așa cum spuneam, am un experiment de făcut. Domnul MacWhirter ne așteaptă la bac și trebuie să ne întâlnim cu el în 10 minute. Vom merge cu barca așa ca am rugămintea ca doamnele să îmbrace călduros. 10 minute, vă rog.

Semăna cu un regizor punând în scena o piesă. Nici nu a observat fețele lor perplexe.

Ora zero.

I

Era răcoare pe apă și Kay își strângea la piept micuța jachetă de îmblănită.

Zgomotul motorului pornit a răsunat de-a lungul râului și în micul golf ce despărțea Gull's Point de imensa masă a Stark Head.

O dată sau de două ori cineva a încercat să întrebe ceva, dar de fiecare dată superintendentul Battle a ridicat o mână, indicând că nu este încă timpul. Așa că liniștea nu era întreruptă decât de fâșâitul apei de-a lungul bărcii cu motor. Kay și Ted stăteau unul lângă altul, uitându-se la apă, Nevile ținea umerii căzuți și picioarele întinse, iar Mary Aldin și Thomas Royde erau în picioare la prova. Și, din când în când, fiecare se uita cu curiozitate la silueta înaltă și distantă a lui MacWhirter, aflat la pupa. Nu privea la niciunul din ei, căci era cu spatele și cu umerii ridicați.

Abia când ajunseră la umbra amenințătorului Stark Head, ce se ridica deasupra lor, Battle opri motorul și începu să-și depene partitura. Vorbea detașat, pe un ton mai mult meditativ.

— A fost un caz foarte ciudat... Unul dintre cele mai ciudate pe care le-am întâlnit vreodată și așa vrea să spun ceva pe tema crimei, în general. Ceea

ce am de gând să vă relatez nu-mi aparține... L-am auzit, odată, pe tânărul domn Daniels, K. C., spunând ceva de genul ăsta, dar n-aș fi surprins să aflu că și el auzise pe altcineva... E capabil de așa ceva!

Deci, iată! Când citești despre o crimă sau, să spunem, o poveste bazată pe o crimă, de obicei, începi cu crima însăși. Asta-i complet greșit. Crima începe cu mult înainte. Crima este finalizarea, punctul terminus, să zicem, al unei mulțimi de întâmplări diferite, toate convergând spre un moment dat și un punct dat. Oamenii sunt aduși aici, din diferitele părți ale globului și din motive neprevăzute. Domnul Royde a venit din Malayesia. Domnul MacWhirter e aici pentru că a vrut să revadă locul în care, odată, a încercat să se sinucidă. Crima în sine e capătul poveștii. Este Ora Zero.

Se opri.

— Acum e Ora Zero.

Cinci fețe se întoarseră spre el... Numai cinci, căci MacWhirter nu întoarse capul. Cinci fețe uimite. Mary Aldin șopti:

— Vreți să spuneți că moartea lui lady Tressilian este punctul culminant al unui lung șir de împrejurări?

— Nu, domnișoară Aldin, nu moartea lui lady Tressilian. Moartea lui lady Tressilian a servit doar principalului obiectiv al criminalului. Crima despre care vă vorbesc este crima a cărei țintă era Audrey Strange.

Auzi respirația grea a celor din jurul lui. Se întreba dacă cuiva i se făcuse, brusc, frică...

— Crima aceasta a fost plănuită cu mult înainte... Probabil, cel mai devreme, iarna trecută. A fost ticluită în cele mai mici amănunte. Avea doar un scop, numai unul: acela ca Audrey Strange să atârne în spânzurătoare până avea să-și dea duhul...

A fost minuțios plănuită de cineva care se credea foarte deștept. Criminalii, de regulă, sunt vanitoși. La început, au existat dovezi superficiale și nesatisfăcătoare împotriva lui Neville Strange, menite să ne facă să trecem peste ele. Prezentându-ni-se o grămadă de probe fabricate, s-a considerat, improbabil, ca noi să chibzuim, de două ori, asupra aceluiași lucru, să revenim la el. Dar dacă vă gândiți bine, toate dovezile împotriva lui Audrey Strange puteau fi fabricate. Corpul delict, arma crimei, luat din galena din fața căminului ei, mănușile ei (cea stângă muiată în sânge), ascunse în iedera din fața ferestrei ei. Pudra de pe gulerul hainei și firele de păr puse. Amprenta ei, lăsată, cât se poate de întâmplător, pe rola de leucoplast, luată din camera sa. Chiar și felul în care a fost lovită lady Tressilian... Lovitură de stângaci.

Și a existat și acea nenorocită ultimă dovadă incriminatoare a lui Audrey Strange personal. Nu cred că există vreunul dintre dumneavoastră (cu excepția celui care știe), care sa bage mâna în foc pentru nevinovăția ei, după felul în care s-a purtat, din momentul în care am arestat-o. Practic și-a recunoscut vinovăția, nu-i așa? Eu însumi n-aș crede în nevinovăția ei, dacă n-aș fi avut o experiență personală... Mi-a sărit în ochi adevărul, când am văzut-o și-am auzit-o... Pentru că, înțelegeți dumneavoastră, am cunoscut o

altă față care a făcut exact același lucru, recunoscându-se vinovată când nu era... Iar Audrey Strange se uita la mine cu ochii celeilalte fete...

Trebuia să-mi fac datoria. Știam asta. Noi, ofițerii de poliție, acționăm pe baza faptelor, nu pe ceea ce simțim sau gândim, însă pot să vă spun că, în momentele acelea, m-am rugat să se întâmple o minune... Pentru că numai o minune putea s-o ajute pe sărmana doamnă.

Ei bine, minunea s-a produs. S-a produs cu adevărat!

Domnul MacWhirter, aici de față, a răsturnat situația cu istorisirea lui.

Se opri.

— Domnule MacWhirter, vreți să repetați ce mi-ați spus mie?

MacWhirter se întoarse.

Vorbi în fraze scurte și răspicate, convingătoare prin concizia lor.

Povesti despre salvarea sa de la sinucidere din ianuarie trecut și despre dorința de a revedea locul. Continuă:

— M-am dus acolo în noaptea de luni. Stăteam pierdut în gânduri. Cred că trebuie să fi fost în jur de ora unsprezece. M-am uitat înspre casa aceea... Gull's Point, cum am aflat mai apoi că se cheamă.

Se opri și apoi continuă:

— La o fereastră a casei se vedea o frânghie care atârna până în mare. Am văzut un bărbat cățărându-se pe acea frânghie...

O clipă le fu de ajuns ca să priceapă, Mary Aldin strigă:

— Deci, a fost, totuși, cineva din afară? Toată tragedia asta n-a avut nimic de-a face cu niciunul dintre noi. A fost un spărgător ordinar!

— Nu vă grăbiți, spuse Battle. A fost cineva care venea de pe celălalt mal al râului, da, din moment ce l-a traversat înot. Dar cineva din casă îl aștepta cu o frânghie, prin urmare cineva din casă trebuie să fi fost implicat.

Continuă încet:

— Iar noi cunoaștem pe cineva care s-a aflat, în acea noapte, pe celălalt mal al râului... Cineva care n-a fost între zece treizeci și unsprezece și un sfert și care putea traversa râul înot dus-întors. Cineva care putea avea un prieten pe malul ăsta. Adăugă:

— Ce ziceți, domnule Latimer?

Ted strigă ascuțit:

— Dar eu nu știu să înot! Toată lumea știe că nu știu să înot. Kay, spune-le ca nu știu să înot!

— Bineînțeles că Ted nu știe să înoate! Spuse Kay.

— Așa să fie? Întrebă blând Battle.

Se duse spre Ted, care se mișcă într-o parte... O mișcare stângace... Și se auzi un plescăit.

— Vai de mine, rosti Battle foarte îngrijorat. Domnul Latimer a căzut peste bord.

Mâna sa apucă strâns brațul lui Neville, care se pregătea să sară după Latimer.

— Nu, nu, domnule Strange. Nu e nevoie să vă udați. Doi oameni de-ai mei sunt gata să intervină... Dacă e cazul. Se uită peste bord. E foarte adevărat, spuse el cu interes. Nu știe să înoate. E în regulă. L-au scos. Îmi voi

cere îndată scuze, însă e singura cale de a fi sigur că un om nu știe să înoate și aceea e să-l arunci în apă și să-l urmărești. Înțelegeți, domnule Strange, îmi place să fiu cât mai exact. A trebuit să-l elimin pe domnul Latimer mai întâi. Domnul Royde are un braț pe care aproape nu-l poate folosi, așa că nici vorbă de cățărare pe frânghie.

Glasul său deveni învăluitor, moale, ca un tors de pisică:

— Așa că ați rămas dumneavoastră, nu-i așa, domnule Strange? Un bun atlet, alpinist, înotător, și tot tacâmul. Ați plecat în perfectă regulă cu bacul pe malul celălalt la zece și jumătate, dar nimeni nu poate jura că v-a văzut la Easterhead Bay Hotel, înainte de unsprezece și un sfert, în ciuda spuselor dumneavoastră că până atunci l-ați căutat pe domnul Latimer.

Nevile își smulse brațul, își aruncă pe spate capul și începu să râdă.

— Insinuați că eu am trecut râul înot și m-am cățărat pe o frânghie...

— Pe care o aveați gata pregătită, agățată de fereastra dumneavoastră, spuse Battle.

— Am omorât-o pe lady Tressilian și am înotat înapoi? De ce să fi făcut treaba asta? Și cine a lăsat toate dovezile alea împotriva mea? Le-am lăsat eu? Împotriva mea?

— Exact, spuse Battle. Și n-a fost deloc o idee rea.

— Și de ce să fi vrut s-o omor pe Camilla Tressilian?

— N-ați vrut, spuse Battle. Dar ați vrut s-o duceți la spânzurătoare pe femeia care v-a părăsit pentru un alt bărbat. Știți, sunteți un pic dezechilibrat mintal. Erați încă de copil... Apropo, m-am uitat peste cazul acela vechi cu arcul și săgeata. Oricine vă aduce o insultă trebuie pedepsit... Și moartea nu vi se pare o pedeapsă exagerată când e vorba să plătească. Moartea în sine nu era de ajuns pentru Audrey... Audrey a dumneavoastră pe care o iubeați... Oh, da, ați iubit-o mult, înainte ca iubirea să se transforme în ură. A trebuit să vă gândiți la un tip aparte de moarte, o moarte îndelung și amănunțit elaborată. Iar când ați conceput-o, faptul că necesita omorârea unei femei, care vă fusese ca și o mamă, nu v-a deranjat câtuși de puțin...

Nevile rosti foarte blând:

— Toate-s minciuni! Minciuni! Și nu sunt nebun. Nu sunt nebun.

Battle spuse disprețuitor:

— V-a lovit în punctul dureros, nu-i așa, când a plecat și v-a părăsit pentru un alt bărbat? V-a rănit vanitatea! Ea să vă lase pe dumneavoastră! Ce grozăvie!

V-ați salvat mândria, trâmbițând în lumea largă, că dumneavoastră ați părăsit-o și v-ați însurat cu o fată care era îndrăgostită de dumneavoastră, numai ca să dați credibilitate versiunii proprii. Însă, pe ascuns, plănuiați cum s-o pedepsiți pe Audrey. Nu v-ați putut gândi la ceva mai rău – decât s-o vedeți spânzurată. O idee grozavă... Păcat că nu v-a dus mintea s-o puneți în practică mai bine!

Umerii lui Nevile se mișcă... O mișcare ciudată, smucită.

Battle continuă:

— Ce copilărie, treaba cu crosa! Urmele acelea grosolane care vă indicau pe dumneavoastră! Audrey trebuie să fi știut că, în spatele tuturor

acestora, vă aflați dumneavoastră. Trebuie că a râs în sinea ei. Credeați că eu nu vă bănuiesc! Voi, criminalii sunteți niște tipi ciudați! Atât de încrezuți, plini de voi. Vă considerați mereu mai deștepți și mai ingenioși decât ceilalți, când, de fapt, sunteți doar niște copii demni de milă...

Se auzi un geamăt ciudat venind de la Nevile.

— A fost o idee inteligentă... A fost. N-ai fi ghicit niciodată. Niciodată! Dacă n-ar fi fost băgărețul ăsta obraznic, prostul ăsta de scoțian pompos. Am elaborat fiecare amănunt... Fiecare amănunt! N-a fost vina mea că a ieșit prost. Cum era să știu că Royde aflase adevărul despre Audrey și Adrian? Audrey și Adrian... Blestemata de Audrey... O să fie spânzurată... Trebuie s-o spânzurați... Vreau să moară cu frica în suflet... Să moară... Să moară... O urăsc. Vă spun că vreau să moară...

Nechezatul acela ascuțit se stinse. Nevile se lăsă să cadă moale și începu să plângă domol.

— Oh, Doamne! Exclamă Mary Aldin. Era albă ca varul.

Battle rosti încet, blând:

— Îmi pare rău, dar trebuie să-l fac să vorbească. Avem acum o dovadă prețioasă.

Nevile continua să se tânguiască. Glasul său era ca al unui copil.

— Vreau să fie spânzurată. Vreau să fie neapărat spânzurată...

Mary Aldin se cutremură și se întoarse spre Thomas Royde, care îi luă mâinile între ale sale.

II

— Eram înspăimântată continuu, spuse Audrey.

Se aflau pe terasă. Audrey stătea foarte aproape de superintendentul Battle. Acesta își reluase concediul și venise la Gull's Point ca prieten.

— Mereu înspăimântată... Tot timpul, repeta Audrey.

Battle dădu din cap.

— Am știut, din prima clipă când v-am văzut, că erați speriată de moarte. Și aveați rezerva aceea, fără nuanță, pe care o au doar cei care ascund în suflet o emoție foarte puternică. Putea fi dragoste sau ură, dar, de fapt era frică, nu-i așa?

Audrey confirmă din cap.

— A început să-mi fie frică de Nevile, la scurt timp, după ce ne-am căsătorit. Dar ceea ce era cumplit, era faptul că nu știam de ce. Am început să cred că eu sunt nebună.

— Nu dumneavoastră erați, spuse Battle.

— Când ne-am căsătorit, Nevile mi se părea extrem de sănătos și normal... Era întotdeauna încântător de calm și plăcut.

— Interesant, spuse Battle. Tot timpul a jucat rolul sportivului desăvârșit. Din cauza asta putea să-și păstreze, atât de bine, calmul la tenis. Rolul de bun sportiv era mai important pentru el decât câștigarea unei partide. Dar asta, bineînțeles că l-a marcat; așa se întâmplă, mereu, când joci același rol mult timp. Răul îl macină pe dinăuntru, pe ascuns.

— Pe ascuns, șopti Audrey înfiorându-se. Mereu pe ascuns. Nimic de care să fii sigur. Doar, câteodată, vreo vorbă sau vreo privire, dar și atunci

îmi spuneam că fusese doar închipuirea mea, că imaginația mea născocise acel... Ceva ciudat. Și apoi, cum spuneam, m-am gândit că eu sunt cea ciudată. Și a început să-mi fie din ce în ce mai frică... O frică illogică, ce te îmbolnăvește!

Mi-am spus că aveam să înnebunesc... Dar nu puteam face nimic. Aș fi dat orice să scap! Și atunci a venit Adrian și mi-a spus că mă iubea, și m-am gândit că ar fi minunat să plec cu el, iar el a spus...

Se opri.

— Știți ce s-a întâmplat? M-am dus să mă întâlnesc cu Adrian... N-a mai venit... A fost omorât... Am simțit că aici era mâna lui Neville, nu știu de ce am simțit asta.

— Poate a fost, spuse Battle.

Audrey întoarse spre el o față surprinsă.

— Chiar credeți?

— Nu vom ști niciodată. Accidentele de mașină pot fi provocate. Totuși, n-o luați de bună, doamnă Strange. Se poate să fi fost dintr-o cauză naturală.

— Eram... Eram complet distrusă. M-am întors la parohie... În casa lui Adrian. Avuseserăm intenția să-i scriem mamei lui, dar nu apucaserăm s-o facem, și cum ea nu știa nimic despre noi doi, m-am gândit să nu-i spun s-o îndurerez și mai mult. Neville a venit aproape imediat. Era foarte drăguț... Și. Amabil. Și tot timpul cât am stat de vorbă cu el eram bolnavă de frică! Mi-a spus că nimeni nu știa de Adrian, că puteam să divorțez de el, sub pretextul că mă alungase, și că urma să se recăsătorească după aceea. I-am fost atât de recunoscătoare! Știam că o găsisse pe Kay foarte atrăgătoare și speram ca totul să se îndrepte și să mă eliberez de obsesia mea. Încă mai credeam că eu eram de vină.

Însă nu puteam să scap de asta... Niciodată nu am simțit că am scăpat cu adevărat. Pe urmă, l-am întâlnit, într-o zi, pe Neville în Hyde Park și mi-a explicat că vroia așa de mult ca eu și Kay să fim prietene și mi-a propus să ne întâlnim cu toții aici, în septembrie. Cum puteam să-l refuz? După cât de drăguț se purtase?

— Vrei să intri în iatacul meu?", spuse păianjenul muștei, remarcă superintendentul Battle.

Audrey se înfiora.

— Da, exact așa...

— În privința asta a fost foarte deștept. A susținut, atât de zgomotos, în fața tuturor, ca fusese ideea lui, încât toată lumea a rămas cu impresia că nu fusese.

Audrey spuse:

— Apoi am venit aici... Și a fost un fel de coșmar. Știam că urma să se întâmple ceva îngrozitor... Știam că Neville avea de gând să-l provoace... Și că era îndreptat împotriva mea. Dar nu știam ce anume. Cred că aproape chiar mi-am ieșit din minți! Eram paralizată de frică... ca atunci când visezi că ești pe punctul de a păți ceva și nu te poți mișca...

— Întotdeauna m-am gândit că mi-ar plăcea să văd un șarpe hipnotizând o pasăre, astfel încât să nu mai poată zbura... Dar acum nu cred ca aş mai vrea.

Audrey continuă:

— Chiar și atunci când lady Tressilian a fost omorâtă, nu mi-am dat seama ce înseamnă asta. Eram zăpăcită. Nici măcar nu l-am bănuیت pe Nevile. Știam că nu-i pasă de bani... Era absurd să cred că o omorâse doar ca să moștenească cincizeci de mii de lire.

Mă tot gândeam la domnul Treves și la povestea pe care ne-o spusese în seara aceea. Nici chiar atunci n-am făcut nici o legătură cu Nevile. Treves menționase ceva despre o anumită particularitate fizică după care l-ar fi putut recunoaște pe copilul de atunci, de demult Eu am o cicatrice pe ureche, dar nu cred că ceilalți au vreun semn ce se poate observa.

Battle spuse:

— Domnișoara Aldin are în păr o șuviță albă. Thomas Royde are un braț țeapăn care s-ar putea să nu se datoreze unui cutremur. Domnul Ted Latimer are o țeastă destul de ciudată. Iar Nevile Strange... Se opri.

— Dar Nevile nu are nici un semn particular!

— Ba da, are. Degetul mic de la mâna stângă e mai scurt decât cel de la mâna dreaptă. Asta e ceva foarte neobișnuit, doamnă Strange... cu adevărat neobișnuit.

— Deci, asta era?

— Asta.

— Și Nevile a atârnat plăcuța aceea de lift?

— Da. S-a strecurat până acolo și s-a întors, în timp ce Royde și Latimer îl serveau pe bătrân cu băuturi. Inteligent și simplu... Mă îndoiesc că am putea dovedi vreodată că aceea a fost o crimă.

Audrey se înfiora iar.

— Hai, hai, o alină Battle. Totul s-a terminat. Spuneți mai departe.

— Sunteți foarte abil... N-am mai vorbit atât de ani de zile!

— Nu! Aici a fost greșeala. Când v-ați dat seama, prima oară, care era jocul lui Nevile?

— Nu știu precis. Mi-a venit în cap dintr-o dată. El era singurul absolvit de bănuiele, pe când noi, ceilalți, nu. Și apoi, brusc, l-am văzut uitându-se la mine... Parcă mă sorbea din priviri. Atunci am știut! De-asta...

Se opri brusc.

— De-asta ce?

Audrey spuse încetișor:

— De asta m-am gândit că cel mai bine era să... Dispar rapid.

Battle scutură din cap.

— Să nu te dai bătut niciodată! Asta e deviza mea.

— Oh, aveți mare dreptate. Dar nu știți ce înseamnă să trăiești, atâta timp, cu frica în suflet. Te paralizează... Nu poți gândi... Nu poți discerne... Doar stai și aștepti să se întâmple ceva îngrozitor. Și, apoi, când acel ceva se întâmplă... Zâmbi pe neașteptate, rămâi surprins ce ușurare! Nu mai aștepti și nu-ți mai e frică... A venit. Presupun că o să mă credeți nebună de-a

binelea, dacă am să vă spun, că, atunci când ați venit să mă arestați pentru crimă, nu mi-a păsat deloc. Nevile își dusesse la îndeplinire planul și totul se terminase. M-am simțit atât de în siguranță când am plecat cu inspectorul Leach.

— În parte, asta am și făcut, spuse Battle. Vroiam să vă îndepărtiez de nebun, în plus, dacă vroiam să-l demasc, trebuia să mă bazez pe șocul reacției. Își văzuse planul încununat de succes, așa credea el... Astfel că lovitura urma să fie cu atât mai mare.

Audrey spuse cu glas coborât:

— Dacă nu i-ar fi cedat nervii și nu s-ar fi demascat singur, ar fi existat vreo altă dovadă?

— Nu prea multe. Era povestea lui MacWhirter cu un bărbat cățărându-se pe o frânghie la lumina lunii. Și mai exista și frânghia însăși, care îi confirma spusele, făcută colac și pusă în debara, păstrând încă urme de umezeală. Știți că, în noaptea aia, a plouat.

Se opri și se uită lung la Audrey, de parcă ar fi așteptat să audă ceva de la ea.

Cum ea arăta doar interesată, continuă:

— Și mai exista costumul în dungi. Și-l scosese, pe întuneric, pe partea stâncoasă a malului de la Easterhead Bay, și-l ascunsese într-o crăpătură în stâncă. Din întâmplare l-a pus peste resturile unui pește în descompunere, adus de flux pe mal. Asta i-a lăsat o pată pe umăr... Pată care mirosea. Am aflat că în hotel se vorbea că instalația de canalizare era defectă. Chiar Nevile a răspândit zvonul ăsta. Își pusese fulgarinul peste costum, dar mirosul era persistent. Mai târziu l-a pus în bătaia vântului, să se aerisească, apoi l-a dus la curățătorie și, ca prostul, nu și-a dat adevăratul nume. A dat un nume la întâmplare, de fapt, unul pe care-l văzuse în registrul hotelului. Așa s-a prins prietenul dumneavoastră de toată treaba, și, fiind un tip isteț, a făcut imediat legătura cu bărbatul pe care-l văzuse cățărându-se pe frânghie. Se poate să calci pe un pește putrezit, dar nu-ți pui umărul pe el, decât doar dacă ți-ai scos hainele ca să faci o baie noaptea, în mare, însă nimeni nu se scaldă în mare de plăcere într-o noapte umedă de septembrie. Așa a pus lucrurile cap la cap. Un tip foarte inspirat, domnul MacWhirter!

— Mai mult decât inspirat, spuse Audrey.

— Mm, da, poate. Ați vrea să știți mai multe despre el? Pot să vă spun câte ceva din povestea vieții lui.

Când termină, Audrey spuse:

— Îi datorez enorm... Și lui, și dumneavoastră.

— Nu-mi datorați prea mult. Dacă n-aș fi fost prost, aș fi înțeles treaba cu clopoțelul.

— Clopoțelul? Ce clopoțel?

— Clopoțelul din camera lui lady Tressilian. Mereu am simțit că ceva nu e în regulă cu clopoțelul ăla. Aproape că mă prinsesem care era treaba, când am coborât scările de la ultimul etaj și am văzut bățul ăla cu cârlig, cu care se deschide fereastra de sus.

În povestea asta cu clopoțelul a constatat întregul alibi al lui Nevile Strange, înțelegeți? Lady Tressilian nu-și amintea de ce sunase... Și era normal să nu-și amintească, pentru că nu sunase! Nevile a tras de firele clopoțelului de pe tavanul culoarului, folosindu-se de bățul ala lung.

Barrett a coborât și l-a văzut pe Nevile Strange ieșind din casă, iar pe lady Tressilian a găsit-o bine-mersi. Toată afacerea cu servitoarea era dubioasă. Ce rost s-o droghezi pentru o crimă care urma să fie comisă înainte de miezul nopții? Mai mult ca sigur că, până la ora aceea, n-ar fi fost complet înconștientă. Dar asta indică faptul că crima a fost comisă de cineva din interiorul casei și îi permite lui Nevile să joace, scurt timp, rolul primului suspect... Apoi Barrett vorbește și Nevile iese atât de curat încât nimeni nu mai cercetează, foarte riguros, la ce oră exact a ajuns la hotel. Știm că nu s-a întors nici cu bacul și nici cu vreo barcă închiriată. A rămas singura posibilitate: înotul. E un bun înotător, dar chiar și așa timpul trebuie să fi fost scurt. Urcă pe frânghia pe care o lăsase agățată de fereastra lui și intră în cameră, unde lasă o baltă de apă, după cum am văzut (fără însă să înțelegem figura, îmi pare rău că trebuie să o recunosc). Apoi își pune haina albastră și pantalonii, se îndreaptă spre camera lui lady Tressilian – nu intrăm în detalii (nu i-a luat mai mult de două minute, își fixase măciulia de oțel de mai înainte), apoi se întoarce în camera lui, își scoate hainele, coboară pe frânghie și înoată înapoi spre Easterhead.

— Credeți că Kay a avut vreun amestec?

— Aș paria că era pe jumătate drogată. Mi s-a spus că, încă din timpul cinei, căsca. În plus, el avusese grijă să provoace o ceartă între ei, astfel ca ea să se încuie în cameră și să nu-i stea în drum.

— Încerc să-mi amintesc dacă am observat că mânerul rotund, bila, era luat de la galerie. Nu cred că am observat. Când l-a pus la loc?

— Dimineața următoare, când s-a stârnit harababura. Odată întors cu mașina lui Ted Latimer, avusese toată noaptea la dispoziție să-și înlăture urmele și să aranjeze lucrurile, să lipească racheta de tenis, etc. Apropo, a lovit-o pe bătrână cu backhand-ul, sa știți. De asta crima părea făptuită de un stângaci. Lovitura de backhand a fost întotdeauna punctul forte al lui Nevile Strange!

— Nu... Nu... Audrey ridică mâinile. Nu mai suport.

Battle îi zâmbi.

— În orice caz v-a făcut să vă descărcați. Doamnă Strange îmi pot lua îngăduința să vă dau un sfat?

— Da, vă rog.

— Ați trăit opt ani cu un criminal maniac... Asta ar fi zdruncinat nervii oricărei femei. Dar acum trebuie să vă lepădați de toate astea, doamnă Strange. Nu mai aveți de ce să vă temeți... Trebuie să înțelegeți asta.

Audrey zâmbi la rândul ei. De pe chip îi dispăruse expresia înghețată; era o față dulce, cam timidă, dar încrezătoare, cu ochii larg depărtați, plini de recunoștință.

Ezitănd ușor, spuse:

— Ne-ați spus că a existat o fată... O fată care a procedat la fel ca mine...

Battle dădu ușurel din cap.

— Propria mea fiică, spuse el. Așa că vedeți, miracolul acela trebuia să se întâmple. Lucrurile astea ne sunt date ca să învățăm din ele!

III

Angus MacWhirter împacheta.

Așeză cu grijă trei cămăși în geamantan, apoi costumul acela bleumarin pe care își amintise să-l scoată de la curățătorie. Două costume lăsate de doi MacWhirter fuseseră prea mult pentru fata de serviciu.

Se auzi un ciocănit și strigă: „Intră!”

Audrey Strange păși înăuntru.

— Am venit să vă mulțumesc... Vă faceți bagajele?

— Da. Plec la noapte de aici, iar, poimâine, iau vaporul.

— Spre America de Sud?

— Spre Chile.

— Vă fac eu bagajele.

El protestă, dar Audrey învinse. O urmări cum împachetează conștiincios și metodic.

— Gata, spuse ea când termină.

— Ați împachetat foarte bine.

Urmă un moment de tăcere, după care Audrey spuse:

— Mi-ați salvat viața. Dacă nu s-ar fi întâmplat să vedeți ceea ce ați văzut... Se opri brusc, apoi continuă: în noaptea aceea când... M-ați oprit să mă arunc de pe stâncă, și... Mi-ați spus: „Du-te acasă, voi avea grijă să nu fi spânzurată”... În noaptea aceea v-ați dat seama că dețineți o probă importantă?

— Nu chiar, spuse MacWhirter. A trebuit să chibzuiesc.

— Atunci cum ați putut spune... Ce ați spus?

MacWhirter se simțea întotdeauna stresat, când trebuia să explice extrema simplitate a gândurilor sale.

— Am vrut să spun că... Că intenționez să previn să fiți spânzurată.

Obrajii lui Audrey se colorară.

— Chiar dacă aș fi fost vinovată?

— Asta n-ar fi schimbat nimic.

— Deci, ați crezut că eu am făcut-o?

— N-am stat să dezbat problema. Eram înclinat să cred că erați nevinovată, dar asta n-ar fi schimbat cursul acțiunii mele.

— Și apoi v-ați amintit de bărbatul care se cățara pe frânghie?

MacWhirter rămase tăcut câteva clipe, apoi își dresе glasul.

— Cred că e mai bine să știți. De fapt, n-am văzut nici un bărbat cățărându-se pe o frânghie... N-aș fi avut cum să văd, căci eu am fost sus, pe Stark Head, duminică noaptea, nu luni. Am dedus ce trebuie să se fi întâmplat din treaba cu costumul și presupunerea mi-a fost confirmată de găsirea frânghiei umede din debara.

Din roșii, obrajii lui Audrey deveniră albi. Rosti cu îndoială:

— Toată povestea dumneavoastră a fost o minciună?
— Deducțiile n-ar fi avut nici o greutate în fața poliției. A trebuit să spun că am văzut ce s-a întâmplat.

— Dar... S-ar fi putut să trebuiască să jurați pentru asta la procesul meu.

— Da.

— Ați fi jurat?

— Da.

Audrey strigă, nevenindu-i să creadă:

— Dumneavoastră... Tocmai dumneavoastră, care v-ați pierdut slujba și ați ajuns să vă aruncați în prăpastie pentru că nu ați vrut să falsificați adevărul!

— Am un mare respect pentru adevăr. Însă am descoperit că există lucruri care contează mai mult.

— Ca de pildă?

— Dumneavoastră.

Audrey își pleacă ochii. MacWhirter își drese glasul, stânjenit.

— Nu aveți de ce să vă simțiți obligată sau recunoscătoare. De azi înainte nu veți mai auzi de mine. Poliția a obținut mărturisirea lui Strange și nu mai e nevoie de depozitia mea. În tot cazul, am auzit că se simte atât de rău încât s-ar putea să nu mai trăiască până la proces.

— Mă bucur pentru asta, spuse Audrey.

— L-ați iubit vreodată?

— Am iubit bărbatul care credeam că era.

MacWhirter dădu din cap.

— Poate toți am simțit în felul acesta. Se opri, apoi continuă: Totul s-a sfârșit cu bine. Superintendentul Battle s-a bazat pe povestea mea și a acționat în consecință, făcându-l pe criminal să se demaște...

Audrey îl întrerupse:

— S-a bazat pe povestea dumneavoastră, da. Însă nu cred că ați reușit să-l prostiți. A închis ochii cu bună știință.

— De ce spuneți asta?

— Când a vorbit cu mine a precizat că a fost un noroc că ați văzut ce ați văzut la lumina lunii, apoi a adăugat ceva... După una sau două fraze... Ceva despre faptul că a fost noaptea ploioasă.

MacWhirter rămase surprins.

— Adevărat. Mă îndoiesc că luni noaptea aș fi putut vedea ceva.

— Nu mai contează, spuse Audrey. Știa că ceea ce pretindeați că ați văzut, se și întâmplase în realitate. Dar asta explică de ce l-a forțat pe Nevile să se demaște. L-a suspectat pe Nevile de îndată ce Thomas i-a spus despre mine și Adrian. Cunoștea motivul crimei, dar îl atribuisese greșit altei persoane. Tot ce îi trebuia era o mărturie pe care s-o folosească împotriva lui Nevile. S-a rugat, după cum spunea, să se întâmple o minune... Iar dumneavoastră ați fost răspunsul la rugăciunea lui.

— E ciudat din partea lui să spună asta, rosti sec MacWhirter.

— Așa că, vedeți, sunteți o minune. Minunea mea deosebită.

MacWhirter spuse repezit:
— N-aș vrea să vă simțiți obligată față de mine. Eu sunt pe punctul de a dispărea din viața dumneavoastră...
— Trebuie? Întrebă Audrey.
O privi lung. Culoarea îi revenise, înroșindu-i urechile și tâmpelile ei delicate. Audrey spuse direct, cald:
— Nu vrei să mă iei cu tine?
— Nu știi ce vorbești!
— Ba da, știu. Ceea ce fac acum e foarte dificil... Dar pentru mine contează mai mult ca viața sau moartea. Știu că timpul este foarte scurt. Apropo, țin la conveniențe, așa că aș vrea să fim căsătoriți, înainte de a pleca!
— Firește, spuse MacWhirter, adânc șocat. Să nu-ți imaginezi că aș fi sugerat altceva.
— Sunt convinsă, spuse Audrey.
MacWhirter adăugă:
— Eu nu sunt genul tău. Cred că te vei mărita cu tipul ăla liniștit, care te iubește de atât de mult timp.
— Thomas? Dragul, credinciosul Thomas! El e atât de corect! El i-a rămas credincios imaginii fetei, pe care a iubit-o cu mulți ani în urmă. Dar persoana la care ține cu adevărat e Mary Aldin, deși încă nu-și dă seama de asta.
MacWhirter făcu un pas spre ea. Rosti serios:
— Crezi în ceea ce spui?
— Da... Vreau să fiu toată viața cu tine, să nu te părăsesc niciodată. Dacă pleci, n-am să mai găsesc pe cineva ca tine și am să-mi duc restul zilelor în singurătate.
MacWhirter oftă. Își scoase portofelul și-i examina conținutul, îngână:
— O autorizație specială costă scump. Primul lucru pe care va trebui să-l fac mâine, e să mă duc la bancă.
— Ți-aș putea împrumuta niște bani, murmură Audrey.
— Nici să n-aud. Dacă mă însor, eu plătesc actele. Ai înțeles?
— Nu e nevoie să fii atât de aspru, rosti moale Audrey.
MacWhirter veni spre ea și rosti blând:
— Ultima dată, când te-am ținut în brațe, erai ca o pasăre care se zbătea să scape. Acum n-ai să-mi mai scapi...
— Niciodată n-am să vreau să scap.

SFÂRȘIT

* K. C. = consilier al Coroanei
* Perioada (1810-1820) în care George, prinț de Wales, a fost regent; stil în arhitectură, modă etc. Din această vreme.

* Catolic din Yorkshire (1570-1606), care, împreună cu Catesby și alți conspiratori, au plănuit să distrugă Parlamentul la 5 noiembrie 1605 (Gunpowder Plot); a fost arestat pe 4 nov. și spânzurat; Guy Fawkes' day, 5 nov., se celebrează cu focuri de artificii și arderea efigiei sale.